

Editor: Sabj & Lê Lâm

Bờ sông

Xanh Tuổi

-Nhược Linh-

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của editor. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của editor và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ , đều là sai phạm.

Bờ Sông Xanh Tươi

~*~

Tác giả : Nhược Linh

~*~

Nguồn convert : Phù Dung Gia

~*~

Edit : Sabj & Lê Lâm

~*~

Beta : Lê Lâm

~*~

Làm ebook : JR94

~*~

Nguồn : <http://aris0901.wordpress.com/>

~*~

Thể loại : Ngôn tình hiện đại, thanh xuân vườn trường, âm áp xúc động, nam chủ phúc hắc có tài, HE

~*~

Giới thiệu :

Cuộc sống của học sinh trung học bình thường có thể xuất hiện cuộc gặp bất ngờ không?

Đáp án đương nhiên là ~~ không rồi~

Nhưng còn đây, bạn có tin không?

Nước lọc cũng có mùi vị đấy nhé!

Mà nam sinh kia...

Tôi chỉ nghĩ đến thôi mà, lén thích trong lòng một chút,

Nhưng anh ấy cũng nhìn về phía tôi,

Tuy mặt tôi như bị đốt cháy, trái tim đập thành thịch,

Nhưng đây không có nghĩa là tôi yêu anh đâu

Nhưng mà... Nhưng mà cũng có một chút rung động....

(By mimi)

Mục Lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Cool~ ★ Cloud Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★

Lời cuối sách

Cool~ ★ Cloud Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★

Cool~ ★ Cloud Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★

Cool~ ★ Cloud Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★

Cool~ ★ Cloud Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★

Cool~ ★ Cloud Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★

Cool~ ★ Cloud Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★

Cool~ ★ Cloud Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★

Cool~ ★ Cloud Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★

Cool~ ★ Cloud Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★ Summer~ ★ ★ Cool~ ★

Chương 1

Thứ Hai, 6 giờ rưỡi sáng sớm, đồng hồ báo thức vang lên.

Rời giường, đánh răng rửa mặt, cầm lấy lược vừa chải, vừa chạy vào sân nhà, vội muốn biết khóm cúc trắng của tôi đã nở chưa.

Tôi cúi đầu nhìn nhành hoa ngọc lan xen kẽ, lại nghiêng người xuyên qua hai góc cây phù tang, đồng thời cẩn thận mặc áo ngủ của tôi lại, không để sương sớm đầu thu làm ẩm người. Sau đó tôi nhìn thấy chỗ chân tường – một bồn hoa nhỏ, bên trong là bảo bối của tôi, tôi chăm chú nhìn lại, lộ ra –

Vẫn là nụ hoa.

Không sao, ngày mai sẽ nở! Tôi an ủi mình, đến gần ngôi xóm xuống nhìn nó. Đóa hoa trắng tinh ôm thành vòng, bên ngoài là đài hoa xanh nhẹ nhàng bọc lấy, thật sự rất đẹp. Tôi nở nụ cười, vươn tay chạm vào nụ hoa.

Kỳ thật rất không tệ. Từ nhỏ đi theo người bố giàu tình yêu với nghề làm vườn trồng hoa, hoa cỏ qua tay không chết cũng bị thương, bị mẹ cười gọi là “Sát thủ diệt hoa”, lúc này đây khóm cúc này, lại có thể làm cho nó nở hoa, thật sự không tồi!

Đứng lên, hít sâu một hơi không khí tươi mát. Mùi hoa thâm đi động, gió thấm lên làn da, chim kêu vang sau nhành cây. Vì thế tinh thần rung lên, xoay xoay tay, đá đá chân, tiếp theo hưng phấn bùng bùng pose vài tư thế võ thuật đỉnh cao, tự cảm thấy hài lòng. Ngẩng đầu nhìn trời xanh, mây trắng chiết xạ ánh sáng đỏ của mặt trời, làm tôi phải híp mắt.

“A Tinh, mau vào ăn cơm!” Tại phòng bếp truyền đến giọng của bà.

“Dạ –” Tôi đáp lời, chạy nhanh về phòng thay quần áo, trong vòng 3 phút xử lý xong bản thân, mang theo túi sách chạy vào nhà ăn.

Bà chỉ vào cháo trên bàn, “Mau ăn đi! 7 giờ rồi!” Bà gắt lắm, nhưng mà giọng rất lớn, cơn tức cũng không nhỏ, là người đầu bếp thiết diện vô tư trong nhà chúng tôi.

“Vâng.” Tôi ra sức ăn. Một chén cháo lớn như thế, hơn nữa còn có trứng ốp lếp và rau xanh bên cạnh, thật sự phải cố gắng lắm mới ăn cho

hết.

Dùng sức nuốt một ngụm cháo cuối cùng, tôi nhấc tay, “Bà, cháu ăn xong rồi.”

Bà nhìn sang tôi chỉ còn lại bát rỗng, gật gật đầu, “Ừ.”

Lúc này tôi mới dám đứng dậy rời đi, vào nhà vệ sinh rửa tay súc miệng xong, về phòng khách đeo túi sách: “Bà, cháu đến trường đây.”

“Ừ, được rồi, đi đường cẩn thận.” Bà cười tủm tỉm nhấc tay. Chỉ cần bạn đối xử tử tế với món ăn bà nấu, bà sẽ là một người rất dịu dàng – bà ngoại mà tôi yêu nhất.

Đẩy xe đạp ra khỏi nhà, vừa đúng lúc mẹ về, tôi vẫy vẫy tay với mẹ, “Mẹ, con đi đây.”

Mẹ già nâng cổ tay xem đồng hồ, “Đi nhanh lên, bảy giờ mười bảy phút.” Thời gian của mẹ còn chính xác hơn cả bà.

Tôi thè lưỡi, ngồi lên xe chạy nhanh mà đi. Gió đánh đến chính diện, tôi nở một nụ cười rực sáng để đáp lại — lại là một buổi sáng sớm nữa! Giống như bình thường, ngâm mình trong hương vị hạnh phúc thân nhiên.

Tôi, Hà Tĩnh, học sinh lớp 11 chẳng có gì đặc biệt. Diện mạo bình thường, thành tích bình thường, tính cách bình thường, trí lực bình thường, trải nghiệm bình thường, gia đình bình thường. Nói tóm lại: Tất cả hằng số đặc trưng đều trong phạm vi đại chúng.

Đúng, tất cả đều bình thường!

-*-

Tiếng chuông tan học vang lên, tôi ngáp dài đưa mắt nhìn bóng lưng thầy giáo, lưng mỗi đến một nửa, lấy khuỷu tay chống bàn.

“Hà Tĩnh, vở ghi!”

Trương Tuệ Na, ngồi cùng bàn với tôi, khi nói chuyện làm việc ngắn gọn vô cùng, coi thời gian như vàng, thành tích nổi trội xuất sắc.

Tôi dương dương tự đắc nâng cằm, ý bảo tự nó đi mà lấy, sau đó tiếp tục nâng tay, chống lên cái lưng mỏi của tôi.

Trương Tuệ Na chỉ quét vở ghi vài lần rồi quăng lại cho tôi. Tôi lại hất xì một cái, buông tay, nhặt vở ghi lên, ném cho Trần Kỳ bàn sau.

Kì mỹ nhân vươn năm ngón tay thon dài, mở laptop ra, tao nhả cầm cái bút huỳnh quang, nhanh chóng nhìn vài đường, nói thêm mấy câu,

lại ghi – hạ trọng điểm. Sau khi ghi xong lại trả lại cho tôi.

Động tác này của Trần Kỳ tôi đã xem hàng trăm lần rồi, hiện tại khiến tôi cảm thấy cảnh đẹp ý vui. Mỹ nhân chính là mỹ nhân!

Những thứ này dường như là thủ tục thường lệ sau mỗi giờ lên lớp — vở ghi của Trương Tuệ Na là tốt nhất, nhưng nó rất sợ mình bỏ sót ý quan trọng nào đó. Cho nên sau tiết lại mượn vở tôi so lại, xác nhận vở ghi của tôi căn bản không có thêm giá trị tham khảo nào với nó rồi mới yên tâm.

Trần Kỳ làm người ta phải ghen tỵ, có được vẻ ngoài xinh đẹp đồng thời còn có một cái đầu thông minh, thông minh đến mức khinh thường vở ghi, “Giờ không phải lúc luyện chữ”, nó nói. Cho nên đi học nó chỉ nghe thôi, mỗi tiết xong nó lại mượn vở tôi kiểm tra một lần, trước khi thi lại lấy đi phô tô, dễ dàng đạt được điểm cao. Có khi rất làm cho người ta bất bình trong lòng! Mà tôi, chép vở ghi là để đề phòng mình sao nhãng trong giờ học, hai là không hổ thẹn với lòng [bé ngoan không phải đều ghi chép đàng hoàng ư?]

Ba đứa chúng tôi không thể xem như bạn tốt.

Trương Tuệ Na sẽ không đem thời gian quý giá giành cho cái chuyện bạn bè này, tôi cảm thấy nó có thể giật lấy danh hiệu “Cuồng học tập”.

Trần Kỳ hoàn toàn tương phản. Hoạt bát xinh đẹp, kết bạn khắp nơi, nó như trắng sáng được các vì sao vây quanh, tuyệt không giới hạn trong vòng tròn như các nữ sinh khác.

Còn tôi à? Đương nhiên là một ngôi sao bình thường nhất.

Ba đứa chúng tôi, đơn giản chỉ ngồi gần nhau, liền hình thành quan hệ hợp tác có chút kỳ quái, không thể gọi là có tình ăn ý.

※-※-※

Mỗi chiều thứ Hai cố định là thời gian tổng vệ sinh, tuần này đến phiên chúng tôi.

Bạn tốt Lý Phái Nhã cao hứng hùng hực cầm lấy hai cái khăn lau chạy tới, đưa một cái cho tôi.

“A Tình, chúng ta đi lau cửa sổ nhé!”

Tôi vui vẻ đồng ý, lập tức cầm khăn lau trong tay đưa cho một nữ sinh, nhắc xô nước nhanh chạy đi, cùng Lý Phái Nhã sóng vai đến trước

cửa sổ, bắt đầu thời gian sung sướng của chúng tôi.

Đây là công việc chúng tôi yêu nhất, cũng vì ngoài cửa sổ là một phong cảnh đẹp.

Lý Phái Nhã ra sức vung cánh tay, lau cho đến khi tấm kính thủy tinh phát sáng, đồng thời cũng làm tầm nhìn của chúng tôi càng rõ ràng hơn –

“Nhìn thấy không? Giang Trác Tuấn ra kia! Oa, hôm nay anh ấy mặc áo phong đen đấy, đẹp quá đi! Thấy không? Bên kia bên kia kia!”

“Ừ rồi! Thấy rồi! Đẹp trai ha!” Tôi cao hứng dùng sức “xem xét” đã hai mắt, mới cúi người xuống giặt khăn trong thùng nước.

“A a a a a, Hoàng Chấn Hoa đánh bóng! Quan Phong Nghi cũng đến cổ vũ anh ấy kia!” Lý Phái Nhã hứng phấn đến mặt đỏ bừng, vô mạnh lên lưng tôi. “Nhìn nhanh nhìn nhanh!”

“Làm sao?” Tôi bỗng nhiên đứng thẳng dậy, tròng lớn mắt tìm kiếm bóng lưng cặp nam nữ tai tiếng trong lời đồn, “Ở đâu..... Thấy rồi, hả? Cô ấy đưa anh ấy nước có ga kia! Oa!” Ánh mắt kinh ngạc mà mở lớn hơn nữa, đương nhiên, nhìn là nhìn, vẫn không quên đặt khăn lau và thùng nước lên trên, miễn để nước bắn bắn tung tóe làm ướt sàn.

“Hí hí, xem ra đúng là thật đấy! Hôm qua Quan Phong Nghi còn phủ nhận với mình chứ, hừ hừ.” Lý Phái Nhã mở cửa sổ thủy tinh, sát khung cửa sổ, tầm mắt vẫn không rời khỏi bọn họ, cười đến thật gian.

“Thật tốt nhỉ, bọn họ rất xứng.” Tôi cúi đầu lau vết bẩn trên kính, vì tình cảm đẹp của họ mà mỉm cười. Đột nhiên nhớ tới – chuyện, ngẩng đầu, “Vậy Phương Hạo thì sao?” Phương Hạo thích Quan Phong Nghi lâu rồi, đây là bí mật mọi người đều biết.

Nụ cười của Lý Phái Nhã hạ xuống, cũng nhăn mày lại, “Đúng rồi, cái này khó nhử. Nói thật, Phương Hạo thật không tệ đâu, ai, đáng tiếc!”

Chúng tôi đồng loạt thở dài, chia ra lau góc cạnh kính thủy tinh. Trái tim thiếu nữ bắt đầu cảm thán – tình yêu luôn khó khăn, có người như ý, lại có người chịu tổn thương. Ai, chuyện trên thế giới vốn không thể tốt cả, không phải nhiều thì ít đi một, Thượng Đế an bài luôn luôn có chỗ thiếu hụt.....

“Này!” Lý Phái Nhã đột nhiên dùng sức đẩy tôi, “Xem..... Mau nhìn đi!”

Suy nghĩ u ám của tôi bị gián đoạn, phục hồi tinh thần lại xoa xoa cái vai bị đầy đau, nhìn vào hướng nó nhìn.

“Nhìn cái gì thế? Có cái gì..... A, Phương Hạo!”

“Anh ấy ở bên kia, vừa mới đến đây đó..... A, anh ấy thấy họ rồi! Anh ấy nhìn bọn họ..... Oa..... Biểu tình.....” Lý Phái Nhã không yên lòng đứng lên ghé, lau thủy tinh phía trên, vừa rướn cổ dài ra ngoài xem.

Tôi và Lý Phái Nhã giống nhau, vội nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Phương Hạo, động tác chà lau trên tay trở nên vô thức: “Biểu tình..... Vẻ mặt của anh ấy thế nào?”

“Biểu tình..... Ô..... không thấy rõ lắm!” Lý Phái Nhã méo mào, nháy xuống, kêu, tại sao lại xa thế chứ? “Nhất định rất thương tâm rồi.”

“Nhưng mà không nhất định phải biểu lộ ra chứ.....”

“Cũng đúng nói không chừng rất bình tĩnh, nói không chừng còn cười nữa.”

Hai chúng tôi ghé vào kính thủy tinh, vội nhìn chăm chăm Phương Hạo, cố gắng đoán tâm tình và nét mặt anh ấy lúc này. Ai, người thích xem tiểu thuyết ngôn tình đây!

“Anh ấy..... đi đến chỗ họ.” Giọng Lý Phái Nhã ép tới cực thấp, giống như sợ quấy nhiễu người khác.

“Ừ.” Mắt tôi không chớp, chỉ e bỏ qua một chi tiết.

Lý Phái Nhã tiếp tục thấp giọng truyền hình trực tiếp: “Lại gần!..... Bọn họ cũng nhìn thấy anh ấy!..... Hoàng Chấn Hoa không nhúc nhích, Quan Phong Nghi cũng không nhúc nhích..... Ba người..... Đang nhìn..... Nhìn nhau.....”

“Ừ, ừ, ừ!” Tôi gật đầu.

Chúng tôi hé miệng, mũi dán lên kính, chú ý đến màn tiếp theo, kết quả –

“Đến gần, gần lắm!..... Đến trước mặt bọn họ Nhìn kìa, Phương Hạo giơ tay lên! A a..... Đánh Chào hỏi?! A..... Sau đó anh ấy tiếp tục đi..... Đi qua..... Đi, đi xa rồi, cứ như vậy?..... Xong rồi?”

Tám màn của cuộc tình tay ba rơi xuống bất ngờ, chúng tôi kinh dị nhìn nhau, nháy mắt mấy cái, để tôi thêm phần chú thích: “Dù sao

những tình tiết đặc sắc kia chỉ xuất hiện trong ngôn tình tiểu thuyết thôi mà.”

“Ừ!” Lý Phái Nhã vuốt cằm, bổ sung, “Hoặc là trong phim truyền hình.”

“Đúng vậy!” Chúng tôi lại cùng gật đầu, sau đó đứng thẳng người, đánh giá cao thấp cửa sổ lau đến sáng bóng lần nữa, hài lòng ném khăn vào xô nước – “Bên này đã thu phục! Chiến bên kia!”

Vì thế, Lý Phái Nhã nhắc xô nước đi, tôi không ghé, chuyển ra sân!

“Ừ..... Bên này có gì hay không?”

“Bên kia, Trương Hiểu Bình đội bóng chuyên!”

“Hả?”

“Nghe nói cô ấy chia tay với Lương Chí Phong năm ba rồi.”

“Không phải đâu?”

“Đúng mà. Nghe nói.....”

Ha ha ha, có phải cảm thấy chúng tôi quá lảm chuyện không? Nói theo kiểu Đông gia, là không có tu dưỡng không có khí chất, đúng không nhỉ?

Đúng, đúng vậy, chính là như vậy! Tôi không phủ nhận, thật sự chúng tôi rất có tư chất của bà tám.

Đừng cười chúng tôi thường thức thấp, không phải đã sớm rõ sao? Chúng tôi chỉ là học sinh trung học “bình thường” thôi! Thích tụ tập một chỗ buôn chuyện, thích mơ mộng, thích xem trai đẹp bình luận gái xinh, thích nghe tin tức về ngôi sao, thích biến nhàm chán thành thú vị..... Đều rất bình thường không phải sao? Không cần phải giống người thường, tám một chút là dễ nhập hội nhất.

Cuộc đời học sinh còn bình thản hơn cốc nước lọc, không gia vị gì đó, chẳng phải là quá chán à? Cho nên, đừng quá nghiêm khắc. Nhìn chúng tôi liêu mạng thêm nguyên liệu, con vịt đáng thương sắp phải vào lò nướng, bạn nhẩn tâm cướp đoạt lạc thú cuối cùng duy nhất này ư?

Lại nói tám chuyện có gì xấu đâu, [Lời Lý Phái Nhã tiểu thư chỉ lý!] có thể làm đầu óc bớt xơ cứng sau giờ học. còn giúp chúng tôi tiếp thu tin tức rất tốt. có lợi cho việc tăng tình cảm tập thể, làm cho các nữ đồng bào càng đoàn kết thân thiết hơn mật, thậm chí quan hệ của nữ

sinh như nước trôi cũng không quá. Trong quan hệ xã hội ngày càng mỏng như ngày nay, cần phải có cách để xã hội gắn bó hòa hợp!

Hơn nữa, trong tiểu thuyết ngôn tình, nhân vật tám chuyện là không thể thiếu, tình tiết động tình đều là từ nhân vật này mà nên! Chúng tôi bình thường như thế, không đủ điều kiện làm nữ nhân vật chính, đành phải lui mà cầu, lập chí trở thành giai cấp tám chuyện máu chốt! Cho nên –

Ô, — chúng tôi yêu buôn chuyện!

“Hai người các cô!” Khẽ quát một tiếng, hai đòn Thiết Sa chưởng đánh trúng ngực chúng tôi, “Núp ở đây lười biếng!”

“A!” Tôi kêu thảm, cả người đụng vào cửa sổ thủy tinh, đau nhìn màn ảnh soái ca ngoạn đầu nhìn lại cười.

Lý Phái Nhã lại không có việc gì cười hì hì quay đầu, “Hương Hương xem kìa, là Phan Vân đấy, anh ấy đang nhìn bên này kìa!”

“Thật á?” Liêu Hương Hương đang trực nhật sinh lập tức quên chức trách của mình, kiên quyết chen vào giữa chúng tôi, gia nhập hàng ngũ tám chuyện, “Oa, đúng rồi!”

Tôi bật cười, đưa một cái khăn lau cho nó.

“Ai, anh ấy mặc sơ mi trắng hợp quá, đúng không?” Nhìn soái ca, khuôn mặt Liêu Hương Hương hưng phấn đỏ rực, giá trị khí chất nhanh chóng giảm xuống. Ai, thiên tính của con gái chính là tám chuyện, chỉ là mọi người khác trình độ thôi.

“Chiều thứ Bảy tuần trước anh ấy ‘lại’ đưa thư tình cho Trần Kỳ lần nữa, A Tường chuyển giao.” Lý Phái Nhã trung thực đưa tin mới nhất.

“Nhận không? Trần Kỳ nhận không?” Giọng điệu Liêu Hương Hương trở nên có điểm kỳ quái, nửa là vì trái tim soái ca đã có chủ mà thương tâm, nửa là vì lại tình yêu có thể xảy ra mà hưng phấn.

Thân hình nhỏ gầy của tôi bị chúng ép sang một bên, không nhìn được, đành phải thở dài, cúi người giặt khăn lau.

Lý Phái Nhã và Liêu Hương Hương lại đánh một quyền đến “Rốt cuộc nhận không? Nói đi!”

Ô, hai đứa háo sắc lại bạo lực này! Tôi ném khăn đã giặt cho chúng, nhẹ chống lưng bị thương “Không, Trần Kỳ cự tuyệt.” Kỳ mỹ nhân lúc ấy đang phê duyệt vở ghi của tôi, cũng chẳng ngẩng đầu lên.

“A? Sao lại thế!” Liêu Hương Hương thất vọng vớt khăn lau, đập lên lớp bụi trên cửa sổ.

Lý Phái Nhã cảm thấy chẳng vui gì, lau mạnh kính thủy tinh, bỗng nhiên lại nói: “Kỳ thật như vậy cũng tốt, trung học vốn không nên yêu đương gì, huống chi Phan Vân đã năm ba rồi, vẫn là đừng phân tâm tốt hơn.”

Đề tài đột nhiên bị mang về sự thật. Liêu Hương Hương bắt mẫn lờn nó. “Cái gì kêu gọi là giờ không nên yêu? Khi nào thì mới là lúc? Tình yêu còn phải chờ ư?”

“Đương nhiên phải xem! Tình cảm của học sinh trung học là không ổn định nhất, học kỳ sau Phan Vân thi vào trường đại học là rời trường rồi, chuyện từ nay về sau rất khó nói.”

“Này này, mày nói gì kỳ thế, về sau chuyện rất khó nói, cho nên mới phải nhanh nắm lấy hiện tại a. Phan Vân sang năm đi rồi, giờ không nói thì về sau còn cơ hội chắc? Hơn nữa, tình yêu chính là tình yêu, nghĩ nhiều thế làm gì? Lo lắng đến lo lắng đi chẳng có ý nghĩa, nói vậy học sinh trung học còn ai dám yêu?”

“Sao mà không lo? Sự thật chính là sự thật, là không trốn được sự thật. Yêu đương sẽ ảnh hưởng học tập, học tập không tốt sẽ ảnh hưởng tiền đồ, tiền đồ không tốt sẽ ảnh hưởng tình yêu. Hơn nữa chúng ta là học sinh trung học, rất nhanh sẽ thi đại học, tốt nghiệp sẽ chia ly, rồi sẽ thay lòng đổi dạ.” Nghĩ đến sự thật bất đắc dĩ, cảm xúc của Lý Phái Nhã xuống thấp. “Tao cũng hy vọng gặp được tình yêu thuần khiết mà, nhưng không thể coi thường sự thật, cũng có phải trong tiểu thuyết đâu, ai —”

“Ai cái gì mà ai!” Liêu Hương Hương nghe đến bực mình, nhắc chân đá Lý Phái Nhã, dùng võ lực bảo vệ mộng đẹp của mình, “Tình yêu của học sinh trung học là thuần khiết tốt đẹp nhất, mày đừng nói lời phá phong cảnh thế chứ!”

“Là mày không thấy rõ sự thật!” Lý Phái Nhã nhảy về phía sau, vung cổ tay, biến khăn lau thành vũ khí đánh trả.

Không đếm xỉa đến chúng đâu võ, tôi nhìn cẩn thận lớp bụi trên thủy tinh, khóe mắt thỉnh thoảng đảo ra ngoài cửa sổ — Phan Vân xuất hiện, vậy thì, anh ấy, có thể ở gần đây không?

Phan Vân đi vào bãi xe, lấy xe ra rồi sải bước ngồi lên, cũng không rời đi, ngược lại dựa vào một gốc cây nhìn xung quanh, giống như chờ đợi — tám phần là anh.

Tôi trộm cười, tâm tình tốt vô cùng, nhắc xô nước, vòng qua hai đứa bạn xấu đang đấu nhau, đổi cửa sổ khác. Tốt lắm, tầm nhìn bên này rõ ràng hơn. Bỗng dưng, khóe mắt thoáng nhìn theo cánh tay nâng lên của Phan Vân giờ, tầm mắt của tôi nhìn theo hướng đông bắc, khóe môi lặng yên tràn ra —

Quả nhiên! Là anh.

Nhẹ nhàng như hát, hai tay tôi linh hoạt dao động trên cửa sổ, ngay cả khăn lau cũng như đang khiêu vũ. Nhìn bóng anh lại gần, dần dần rõ ràng, trái tim cũng bay bay theo. Trong nháy mắt, đã không nghe thấy tiếng kêu gào của bọn Lý Phái Nhã, cả thế giới chỉ còn có bóng anh và tiếng tim đập của tôi.....

Đáng tiếc, loại cảm giác kỳ diệu này không giữ được bao lâu —

“Này!” Liêu Hương Hương không biết đã ngừng chiến khi nào, dùng động tác thô lỗ theo thường lệ gọi lực chú ý của tôi, “Nhìn cái gì thế?”

“À..... Trình Định Doãn!” Lý Phái Nhã dán vào cửa sổ, liếc mắt một cái liền đoán ra “vật ngắm nhìn” của tôi. Ai, không hổ là nữ vương tám chuyện, quá sâu sắc!

Tôi thừa dịp cả tinh thần Liêu Hương Hương nhìn soái ca, rút khăn lau trong tay nó, lại dùng khăn bản bỏ vào tay nó. Hì hì, có thể nhìn anh cả hai mắt rồi.

Liêu Hương Hương phục hồi tinh thần lại, liếc tôi một cái, chỉ phải xoay người cúi xuống giặt khăn lau, vừa giặt rồi vắt khô. “Thuận tiện, này.” Lý Phái Nhã cũng ném khăn của nó vào xô, lại xem thường Liêu Hương Hương một cái.

Không để ý tới nó nữa, tôi và Lý Phái Nhã khoác vai, nắm chắc cơ hội thưởng thức mỹ nam.

“Nghe nói lần này năm ba thi, Trình Định Doãn lại đứng đầu.”

“Ừ, tao cũng nghe thế,” Chỉ cần là tin của anh tôi sẽ không bỏ qua.

“Ông trời thật bất công quá đi, đầu tốt lại đẹp trai thế, chỗ tốt hẳn đều chiếm cả.”

“Bởi vì đó là đối tượng cho người bình thường ngưỡng mộ mà.”

“Cũng đúng, để một mục tiêu ảo tưởng, cuộc sống mới có hy vọng chứ.” Lý Phái Nhã lấy mu bàn tay chống má, khuỷu tay chống cửa sổ, “Ai, thấy anh ấy có giống bạch mã hoàng tử trong manga không?”

“Ừ.” Tôi vịn phần đồng ý. Nhìn anh mỉm cười, nhấc tay, dỡ ba lô xuống, vuốt tóc, nhất cử nhất động của anh tôi đều âm thầm ghi nhớ.

Ha ha ha, đúng vậy, đây là một nguyên nhân quan trọng mà tôi yêu thích công việc này: Trình Định Doãn, đối tượng tôi thầm mến.

Đây cũng coi như đặc trưng của nữ sinh trung học bình thường, không phải sao? Tuổi như chúng tôi, ít nhiều sẽ có một ít rung động và ảo tưởng chứ. Tôi cũng không tính là ngoại lệ, thì giờ tốt đẹp đương nhiên cần một ít tình yêu làm bạn, cho nên tôi chọn anh.

Anh là nam sinh tốt nhất mà tôi biết, đủ để tôi kỷ thác tất cả ảo mộng, thầm mến như vậy mới đẹp, sự thật chứng minh, là tôi đúng. Thầm mến anh thật tốt, làm cuộc sống của tôi nhiều màu sắc hơn hẳn.

Cái gì? Tổ tình? Tôi chẳng muốn đâu? Như vậy cũng rất tốt mà! Thật giống như giấc mộng cười mây đáp trăng lãng mạn biết bao, ngồi trên khoang thuyền vũ trụ bay về phía mặt trăng cũng không cảm nhận được hương vị này. Cho nên, tôi chỉ nguyện giữ phần tình cảm đẹp để này xuống đáy lòng.

Bỗng dưng, tay bị vị Liêu Hương Hương đáng kính đẩy đi, tôi bưng tỉnh cười ngây ngô. Oa, vừa rồi lại thất thố rồi, may mà không có ai chú ý, tôi thầm thề lưỡi, chạy nhanh đi lau cửa sổ.

“Bọn mày biết chưa? Thứ Sáu này trường học chúng ta và trường Đông Trung thi biện luận, cử hành ở bậc thêm phòng học.” Lý Phái Nhã bò lên bệ cửa sổ, lau quạt thông gió.

“Đương nhiên, trường học chúng ta có đại biểu Trình Định Doãn, Phan Vân, Giang Trác Tuấn, Lâm Vĩ Đống..... Uầy, thật nhiều soái ca nha, nhất định phải đi xem!” Liêu Hương Hương hưng phấn mà kêu lên, đưa khăn lau cho Lý Phái Nhã, “Thứ Sáu tan học chúng ta cùng đi nhé.”

Tôi mỉm cười, từ sau tuần lễ biết được tin này, sớm chờ mong rồi. Anh luôn là chủ lực trong đội biện luận, lần này phỏng chừng là lần cuối cùng anh dự thi, nói cái gì tôi cũng không thể bỏ qua!

Qua lớp kính thủy tinh, ánh mắt vẫn không rời khỏi hướng kia, chỉ thấy anh đẩy xe, cười nói với Phan Vân, tiêu sái mà đi, hồn nhiên bất giác sau lưng có bao nhiêu ánh mắt theo đuổi.

“VẬY ĐỊNH NHƯ THẾ NHÁ!” Lý Phái Nhã nhảy xuống, ném khăn lau vào xô nước, đột nhiên kỳ quái ép tôi, “Suy nghĩ cái gì? Lại không nói chuyện?”

“HẢ? KHÔNG CÓ GÌ.” Tôi thuận miệng qua loa tắc trách, “Nghĩ tối nay bà sẽ nấu món gì.”

Tâm tình thích anh, là loại bí mật ngọt ngào, có khi nhạt có khi đậm, thỉnh thoảng lại có vị chua, khi hăng hái khi do dự thẫn thờ, suy ngẫm cẩn thận, lại có một loại ý thơ buồn man mác..... Điều này, tôi muốn giữ cho mình mình nhấm nháp, cho dù là hai chiến hữu kẻ sai sát cạnh bên cạnh, bạn bè tốt nhất của tôi, cũng không thể lộ ra.

Ôm tình cảm có liên quan đến anh, là hoa viên bí mật tôi không thể chia sẻ!

“Cái này có gì mà nghĩ?” Liêu Hương Hương cười nói, nó đương nhiên cũng biết bà ở nhà chúng tôi có quyền uy thế nào, “Mặc kệ là cái gì, nhà mày đều phải ăn sạch không phải sao?”

Lý Phái Nhã cũng cười, “Đừng lo lắng, phải tin tưởng mình, sau nhiều năm huấn luyện như vậy, không còn gì đáng sợ nữa!”

Tôi lờm nó một cái, “Khoa trương quá mày, ít nhất bà nấu đều bình thường mà.” Nhiều năm qua như vậy vẫn còn may, sở thích của bà không tính là kỳ quái.

Hai chiến hữu nghe vậy cười thành một đống, tôi cũng buồn cười. Đột nhiên sau lưng rống một tiếng –

“Ba người các cậu –! Các cậu, các cậu.....” Lốp trưởng A Ngọc xanh cả mặt, ngón tay phát run chỉ vào chúng tôi, “Mọi người đều quét dọn xong rồi, các cậu còn câu cá! Lý Phái Nhã, Hà Tĩnh, mỗi lần các cậu đều hồ đồ thế à! Liêu Hương Hương, cậu thân là trực nhật sinh.....”

Chúng tôi thè lưỡi, lập tức làm chim tâu tán.

※-※-※

Buổi tối, tắm rửa xong, sấy khô tóc, tôi nhào lên giường, lấy nhật ký dưới gối ra viết.

Nằm sắp xuống, một tay lấy hộp nhạc trước giường ra, nhét tai nghe vào rồi ấn chốt, tay kia thì viết ra chữ uốn éo trên nhật ký.

“Ngày 12 tháng 10, thứ Hai, trời trong. Tâm tình không tệ. Tối nay bà làm cá hấp và tôm nộm, không thêm rau thơm, chỉ xào hành và tỏi..... Khi nhìn thấy anh từ cửa sổ, mặc đồng phục thể thao, đội mũ nâu mà trước chưa thấy bao giờ.....”

Thời gian hai bài hát, viết xong nhật kí, cất về góc, ôm chàng gấu lăn một vòng, nâng hai chân nặng nề mà nện lên chần bông. Ủ — ỏ của mình vẫn là thoải mái nhất!

Lại xoay người, ách xì 1 cái, nửa nheo mắt lại, nghe giọng hoạt bát của Trứ Từ Hoài, lại nghĩ đến anh.

Bắt đầu thích anh là hồi học lớp mười nhì? Đến bây giờ cũng chưa đến một năm. Lúc ấy đang cùng Phái Nhã và Hương Hương tập xà ở bãi tập, lơ đãng thấy anh chơi bóng rổ, oa, một cảm giác rất là – giật nảy mình (yomost)!

Sau đó khi tôi phát hiện mình càng ngày càng chú ý đến anh, liền nghĩ đến: Hay đây là động lòng?

Loại tình huống này thật bình thường nhỉ? Hướng đến tình yêu là một trong những đặc tính của thời kỳ trưởng thành.

Cũng từng nghi ngờ, rốt cuộc tôi là vì thích mà thích, hay là vì muốn thích mà đi thích? Có lẽ là như theo lời cuốn sách, thời kỳ trưởng thành ý thức朦胧 lung chiết xạ tạo thành phản ứng trong lòng? Hi, ai quản nó, tôi chẳng cần tìm rõ ngọn nguồn đâu. Tóm lại, tôi cảm thấy thích anh, chỉ đơn giản như vậy thôi!

Nhưng mà, hắc hắc, phải rõ là: Tôi còn chưa yêu anh nhé, chỉ là thích mà thôi. Tuổi như tôi, tình yêu còn quá sớm, mức “thích” là tốt rồi.

Huống chi, tôi cũng không phải không biết, ít nhất hiểu được ranh giới của ảo và thật. Khoảng cách giữa anh và tôi rất xa, muốn vượt qua quá khó khăn.

Quá khó khăn mà – tôi hít vào, lật người, giờ phút này trong máy ghi âm truyền ra bản tình ca buồn. Tôi lẳng lẳng nghe, bất giác bị phân sâu bi kia cuốn hút..... Ai, xem ra tình yêu đúng là làm hao tổn tâm trí mà.

Nhiều lần, tiếng ca kết thúc, băng cũng chạy đến cuối, tôi chuyển nó lại, ấn nút, giai điệu nhẹ nhàng lại vang lên.

Tâm tình của tôi lập tức tốt theo, lại lật người, tung tung chú gấu. Đi, sao lại nhớ đến nó? Tôi còn chưa biết yêu mà! Yêu là phải từ hai phía, cho nên chuyện cần lo nhiều lắm, đối tượng lựa chọn, hai người ở chung, nhân nhượng, thay lòng đổi dạ, vĩnh hằng Tình yêu đơn phương là chắc rồi, chuyện của mình mình, tự do hơn yêu đương nhiều nhỉ!

Tôi còn chưa chuẩn bị để yêu đâu, chỉ thăm mển thôi, là lúc này.

Dùng sức ném chú gấu lên trên, tôi cười vui vẻ. Như vậy mới không uổng phí thanh xuân của tôi!

Kỳ thật, tôi cũng không hiểu anh. Ngoài việc quan sát vẻ ngoài từ xa, thứ khác, ví dụ như quan niệm, phẩm hạnh, thói quen của anh, tôi cũng không biết. Cứ thích như vậy — thích như vậy, là quá nông cạn hả?

Nông cạn thì nông cạn đi, dù sao, tôi cũng chẳng cho là mình cao thâm!

Lại xoay người lần nữa, nhìn đồng hồ, tắt nhạc đi, tắt đèn, mỉm cười đi vào giấc ngủ.

Chương 2

Thứ sáu chờ mong cuối cùng cũng đến rồi!

Tôi nhìn lần thứ N về phía đồng hồ sát tường trên bảng đen, nhìn chăm chăm vào kim dài đi được nửa vòng kia, thần trí mới quay trở lại tấm bảng thầy giáo vừa viết. Vù vù... tôi chờ đến không kịp rồi, tuy rất muốn tập trung nghe giảng, nhưng khi nhớ đến tình cảnh Trình Định Doãn thao thao bất tuyệt trên đài, lại hạ quyết tâm.

Thật vất vả, chuông tan học vang lên, thầy giáo dừng giảng giải, đi về trước đài. Tôi đóng nắp bút lại, cùng đợi thầy giáo nói tan học, ai biết ông lại — tha một cây phấn viết, lại tiếp tục giảng! Tôi không khỏi nhếch miệng nhe răng, bất đắc dĩ đành phải tiếp tục ghi vở.

Lại sau 5 phút, nói xong ví dụ mẫu, thầy giáo đi về trước đài, mở sách ra — bắt đầu cho bài tập.

Tôi ai thán trong lòng, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chép đề, vừa cầu nguyện thầy giáo đừng nhắc nhở chúng tôi nữa. Kết quả lại là không như mong muốn, thầy giáo không chỉ đọc đề lại một lần, còn nói gợi ý đề.

Các bạn học cũng dần dần nôn nóng lên, rất nhiều người đã muốn dọn sách vở, không kiên nhẫn liếc thầy giáo.

Rốt cục, thầy giáo khép sách lại. “Tốt lắm, các em, tiết này chỉ đến đây, tan học!”

“A —” Các nam sinh không khách khí biểu hiện vẻ vui mừng, đều cầm theo túi sách lập tức giải tán.

Lý Phái Nhã lưng đeo túi sách, ngoắc tôi. Ta đưa laptop cho Trương Tuệ Na, dọn sách vở rất nhanh, lại nhận laptop Trương Tuệ Na đưa cho Trần Kỳ, túi sách lên lưng, nhìn đến Lý Phái Nhã và Liêu Hương Hương đã đứng ngoài cửa chờ tôi, vẫy vẫy tay qua loa đến Trần Kỳ. “Vở kia, tuần sau trả lại tớ!” Không đợi nó trả lời, nhắm phía cửa phòng học —

A! Một bóng người còn nhanh hơn cả tôi, vượt lên trước: “Này này! Trương Chấn Đông!” Thì ra là thầy vật lý! Tôi đứng ngay phía sau lão, lại không thể đá văng hắn mà tông cửa ra.

“Trương Chấn Đông! Trương Chấn Đông!” Thầy giáo nhíu mày đại biểu cho môn học của lão, làm sao gọi đây? Người ta đã bị trận gió quét đi rồi. “Thật là, nháy mắt bỏ chạy rồi.” Lão buồn bực trở lại nhìn quanh phòng học âm âm, “Lớp trưởng đâu? Lớp trưởng ở đâu?”

“Đi rồi ạ.” Tôi nhỏ giọng đáp lời, mong ngóng nhìn chăm chăm ngoài cửa — thầy giáo yêu quý, phiền mượn gì thì nói đi cho khỏe được không?

“Đều đi rồi? Ừ.....” Thầy giáo nhìn tôi, đột nhiên hạ sắc mặt, thậm chí cúi đầu lộ ra nụ cười hiền lành với tôi, khi tôi cảm thấy được không ổn muốn trốn thì mở miệng nói: “Hà Tĩnh à? Vậy em giúp tôi đi, viết đáp án bài thi này lên bảng.”

“Em? Nhưng mà, thầy ơi..... em.....”

“Các em, đây là đáp án bài kiểm tra lần trước, mọi người đi so từng đôi một, sáng thứ Hai tôi giảng lại!” Thầy giáo cao giọng kêu gọi cả lớp, sau đó nhét tập giấy vào tay tôi, “Chỉ có một mặt này thôi, nhanh chép đi.”

“Thầy ơi, em có việc gấp, có thể.....”

Lão chẳng thèm nghe đã xoay người bỏ đi luôn rồi, vài bước sau đột nhiên lại quay đầu nói: “Xong rồi thì đem lại trả cho tôi, tôi chờ em ở phòng nghiên cứu.”

“Thầy à, có thể.....”

Lão hoàn toàn xem nhẹ quyền lên tiếng của tôi, đi rồi.

Tôi cắn răng, hối hận mình là bé ngoan.

“A Tĩnh.....” Lý Phái Nhã và Liêu Hương Hương đồng tình nhìn tôi, “Chúng tao đi trước chiếm chỗ, mày nhanh lên nhá!”

Tôi đáng thương nhìn chúng nó, thở dài, không dám mơ ước xa vời chúng có nghĩa khí mà đến giúp tôi, lại thở dài một tiếng, gật gật đầu với chúng. Không lãng phí thời gian nữa, xông lên bực giảng chép thật nhanh.

Cách cách cách cách..... Tốt lắm! Bỏ lại phần viết muốn đi —

“A Tĩnh, vở ghi trả lại cậu này.” Trần Kỳ đeo túi sách đứng sau tôi, trả vở cho tôi.

“A,” Tôi bắt lấy, tùy tiện cuốn cuốn nhét vào ba lô, “Á..... cậu không đi nghe thi biện luận à? Sắp bắt đầu rồi.”

Trần Kỳ hất tóc dài ra sau. “Không được, tớ hẹn bạn đi dạo phố.”

“À, thế tớ đây đi trước , bye bye.” Nói chưa xong người đã xông ra ngoài, mau! Bị muộn rồi!

Chạy đến chỗ chuyển cầu thang, suýt nữa ngã lên người phía trước, may mà thân thủ của tôi có thể coi như linh hoạt, mượn lực vịn vào thành, lắc mình vòng qua người nọ, hai ba bước nhảy lên cầu thang, rồi biến mất trong một chỗ rẽ.

“Hà Tĩnh.” Giọng dịu dàng truyền đến từ phía sau.

Tôi phanh lại, xoay người nhìn chăm chú nhìn lên, đúng cô giáo là tiếng Anh của chúng tôi, không khỏi thâm kêu thảm.

Cô ấy, là đại tỷ tỷ dịu dàng dễ thương của chúng tôi, nói chuyện tuy rằng lời nói nhỏ nhẹ, nhưng lại không ngừng như hình với bóng, cho đến khi dài đằng đẳng.

“Sao lại chạy nhanh như thế? Đi đâu vậy?” Tao nhả bước chân đến gần cầu thang nói từng chữ một, đến cuối cùng thêm một trợ từ, vừa vặn đứng trước mặt tôi. Cô nói không nhanh, tạm dừng cũng không vội vàng, nhưng trong lúc tôi mấy lần há mồm muốn nói, lại bị chữ tiếp của cô chặn lại.

Rốt cục cô đã dừng lại, tôi mới nói ra: “Phòng giảng dạy. Cô ơi, em.....” Em đi trước một bước được không?

Nhưng ngay khi chữ “Em” vừa đến cửa miệng chưa kịp nhào ra không khí, tiếng nói dịu dàng của cô giáo Trần đề người đứng lúc: “A, cô cũng đang về phòng giảng dạy, vậy đi cùng nhau được không?”

“Dạ..... Nhưng.....” Nhưng em rất gấp mà.

Tình huống như thế lại xảy ra lần nữa.

“Học hành gần đây thế nào? Ngoài tiếng Anh thì các môn khác có nặng không? A, đúng rồi, chiều nay không phải các em có cuộc thi biện luận à? Sao không đi nghe một chút? Không có hứng thú à? Cô cảm thấy, các em nên bồi dưỡng thêm phương diện hứng thú đi.....”

Rõ ràng cô nói rất chậm, vì sao tôi lại không thể chen lọt một chữ đây trời? Mấy chục thứ giọng nói hiện lên trong đầu tôi lại bị người cắt ngang, tôi thiếu chút nữa nghẹn mà trên, trán đổ mồ hôi.

Ô, nghe đồn cô Trần là truyền nhân chính tông của Thái Cực..... Quả nhiên công lực phi phàm.

Tôi nói không ra lời, lại không thể bỏ lại cô còn mình chạy trước, đành phải đi chậm rì lê bước cùng cô.

Hối hận! Vì sao tôi lại lập chí làm một đứa bé có lễ phép?

Cuối cùng, khi đứa bé có lễ phép đi cùng cô giáo dịu dàng nói không dứt nhàn nhã đi đến cửa phòng giảng dạy, thời gian 15' nhập cư trái phép lại đến.

“..... Cho nên, cô cho rằng, sau khi học xong tham gia hoạt động văn thể mỹ là rất quan trọng, giống thi biện luận lần này nên đi nghe một chút. Đương nhiên, nếu em thật sự không có hứng thú, vậy cũng không thể miễn cưỡng.....”

“Em muốn đi!” Mắt thấy cô giáo dịu dàng đứng ở cửa, như tiếp tục thao thao, đứa bé có lễ phép rút cục dùng sức phá tan vòng vây kén trời, rống to ra khát vọng ở sâu trong nội tâm.

Không dám nhìn ánh mắt kinh ngạc của các thầy cô trong phòng giảng dạy, bằng vào dũng khí, đứa bé có lễ phép vận đủ lực đan điền, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm: “Em muốn đi nghe thi biện luận! Tạm ~ biệt ~ cô!” Buồn hã, thanh danh bình sinh ngoan ngoãn, mà nay bị hủy bởi cái hét này.

Không dám lại nghe cô Trần đáp lại, tôi lủi khỏi phòng giảng dạy, đặt tập giấy trước mặt thầy vật lý đang ngơ ra, cúi đầu nói: “Thầy ơi, bài kiểm tra đặt chỗ này. Em đi trước, tạm biệt.” Ngẩng đầu, thấy lão lẳng lẳng gật đầu rồi, quay ngược lại như bão tố lao ra cửa. Ô, ít nhất tôi còn rất lễ phép nhé.

Phía sau, vẫn bay đến tiếng dịu dàng của cô Trần: “..... Đứa nhỏ khi nói chuyện thật ngây thơ.....”

Liếc mắt đồng hồ một cái, tôi dốc toàn lực hướng về phía trước, bịch bịch bịch xuống tầng, qua phòng phát thanh, chính là cửa phòng dạy học—

“Hà Tĩnh!”

Giả vờ không nghe thấy? Ý niệm này chợt lóe qua trong đầu, chung quy lại không đánh lại nổi giáo dưỡng cha mẹ đã dạy. Tôi phanh lại, chậm rãi quay đầu. “Chào cô Nhan ạ.”

Cô Nhan trong phòng thu phát lại đưa tập tài liệu đến. “Đến đây, giúp cô xem hai bài này một chút, đều là đề thi mới nhất năm nay, nhìn

xem, làm thế nào thì tốt? Vội quá, hôm nay còn phải viết đơn đặt hàng.”

Cách cửa sổ, tôi nhận nhanh hai bài thi cô Nhan đưa đến, trong đầu hỗn loạn một mảnh. “Cô ơi, em.....”

“Nội dung này tương đối đồng đều, nhưng mà theo chỉ đạo của chúng ta có hơi bị trùng; Bộ này nên mới một chút, nhưng mà đề có hơi.....” Cô Nhan luôn nói rất nhanh, hành văn liền mạch lưu loát, với cô Trần hoàn toàn khác nhau, giống là tôi luôn chen vào không lọt miệng.

“..... Em thấy thế nào?”

“A.....” Tôi bị chuỗi lời của cô oanh tạc làm choáng đầu, lại kiên tâm niệm thi biện luận, lảng lạng gật đầu. “Em cũng cảm thấy thế.”

“Thật tốt quá! Tôi còn lo các em sẽ thấy nặng quá! Em đã cũng đồng ý rồi, vậy thì cả hai đề này đi!” Cô Nhan mở miệng cười, lập tức cầm bút điền đơn đặt hàng.

A? “Cô à..... tạm biệt.” Đầu óc hỗn loạn vẫn không hiểu rõ lắm..... Tôi không phải vừa thêm gánh nặng cho lớp đó chứ? Không có can đảm nghĩ thêm, hơn nữa cũng không có thời gian, tôi bỗng dưng bừng tỉnh, nhắc chân liền xông ra ngoài — Trình Định Doãn thi biện luận!

Vì đang vội nên đi đường tắt, tôi quẹo vào đường nhỏ phòng sinh vật, chạy hết tốc lực thì bóng người lóe lên trước mắt..

Kít! Uỳnh! Ôi —

Tôi bất chấp đau đớn do lưng đụng vào thân cây, đứng lên đến gần cô gái ngồi trên mặt đất kia. “Cậu không sao chứ? Thực xin lỗi! Tôi không để ý là có người đang lại gần, có bị thương không?” Không ngờ trên đường hẻo lánh này mà cũng có người đi qua.

Cô gái kia chôn đầu vào gối, vẫn không nhúc nhích.

Tôi có chút hoảng, tay đi lắc lắc cô ấy. “Cậu có khỏe không? Bị thương sao?”

Một tiếng nước nở thật nhỏ truyền ra.

“Oa!” Tôi sợ tới mức văng về phía sau, “Cậu, cậu..... cậu không sao chứ?” Không nghiêm trọng như vậy chứ? Thế trạng của tôi không đủ để đả thương người đâu!

“Các cậu..... Đều bắt nạt tôi..... Ô..... Ô ô.....” Dáng vẻ ủy khuất thật đau lòng.

“Không phải mà! Tôi nào cố ý va vào cậu! Chỉ là chạy nhanh quá.....” Oan uổng thật! Ai lại cố ý đi va người khác chứ, tuy rằng động lượng của tôi khá lớn, nhưng lực tác dụng và phản lực là giống nhau mà!

“Rõ ràng là thế Còn nói không phải..... Ô..... Các cậu đều thấy tôi rất dễ bắt nạt đúng không? Tôi, tôi..... –” Tiếng khóc càng lúc càng lớn.

Tôi cầu xin nhắc lại: “Không có! Tôi thật không cố ý mà!” Mơ hồ lại có thêm cái cộc phiên toái. Thật là tai bay vạ gió!

Cô gái không nghe, vẫn khóc.

Tôi lặng lẽ nhìn kỹ toàn thân cô, cảm thấy không thương đến cái gì, vì thế không lương tâm bắt đầu muốn rút. “Cậu không có việc gì chứ? Đừng khóc nữa, khóc cũng chỉ phí sức thôi. Đừng khóc được không? Cậu cười lên nhất định rất đáng yêu . Không có việc gì đâu? Không có việc gì thì tớ.....”

Lúc này cô đột nhiên ngẩng đầu, tôi sợ đến mức nuốt luôn lời kia xuống bụng. Đôi mắt ngập nước nhìn tôi, khuôn mặt nặn ra nụ cười, môi bị nước mắt làm ướt run nhè nhẹ , nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi, tớ không sao. Cảm..... Cảm ơn cậu,” Nói chưa xong, mắt nháy mắt, nước mắt lại đổ ào ào xuống.

Dáng vẻ thật đáng thương, dễ dàng gọi lên tất cả áy náy trong lòng tôi. Không tự chủ được cũng ôm túi sách ngồi xuống, ngo ngác nhìn cô ấy, không biết đáp lại sao.

Cô hít hít cái mũi, lấy tay bưng mặt, tôi thấy thế lấy khăn tay ra đưa đến. Cô ấy nhận, lại cười ngượng ngùng với tôi.

Dự cảm không thoát thân được nặng hơn, tôi thậm chí lo lắng, lại vô kế khả thi.

Cô dựa cằm vào gối, nhìn chằm chằm cở đại bên chân, chậm rãi mở miệng : “Tôi thật sự rất thích anh ấy.....”

Trời ạ! Mặt tôi là màu xanh, thiếu chút nữa hộc máu. Tôi nào phải giáo viên tình duyên đâu hả! Cô bé này phải thương tâm lắm mới có thể coi tôi thành đối tượng tâm sự.

Vừa nghe cô kể về tình yêu đứt quãng của mình, tôi vừa liếc mắt nhìn kim đồng hồ di chuyển từ từ, thỉnh thoảng lại đưa một tờ giấy ăn cho cô ấy. Ô..... Tôi cũng muốn khóc lắm!

“..... Ô..... Vì sao anh ấy lại đối xử với tớ như thế? Tớ thích anh ấy mà! Ô.....”

Ô, bỏ qua lần thi biện luận này, tôi sẽ hối hận cả đời a! Ô — về sau rốt cuộc không có cơ hội này nữa đâu, sang năm anh ấy thi đại học rồi, lần thi biện luận sau sẽ không có anh ấy nữa, về sau không ở cùng trường, chỉ sợ ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không có

“Ô..... anh ấy từ chối tớ thế đấy..... Ô ô.....”

Ô..... không thể đến cuộc thi biện luận, là thứ tôi mãi nhớ trong lòng! Ô – thật hận mà!

“Vì sao, vì sao anh ấy không thể thích tớ? Ô.....”

Vì sao –? Vì sao tôi lại là một đứa bé ngoan?!

※-※-※

Bác thêm phòng học trống trơn, đèn tắt hết, không gian to như thế lại chìm trong u ám, như tâm tình của tôi vậy.

Vô thức bước vào phòng học, đi lên bục giảng, sờ sờ ghế dựa chưa cát, sau đó đi xuống, dọc theo cầu thang đi ra mặt sau phòng, xoay người nhìn biểu ngữ thi biện luận trên bục giảng một lúc lâu, lại cúi đầu tiếp tục dạo chơi, đi gần một vòng, ngồi xuống ghế sau.

Không biết mình đang làm gì, ngay cả tư tưởng cũng trở nên dần dần.

Đợi nhiều hôm như vậy rồi, thế nhưng lại bỏ lỡ, loại cảm giác mất mát này thật là khó chịu.

Muốn khóc, tay sờ sờ túi sách — không có khăn tay, vì thế nhịn xuống.

Cô gái kia, cũng không tên là gì, dù sao vừa thất tình, lại kéo lấy tôi chảy hết nước mắt ra.

Ai, thật sự là cảnh ngón ngang, cô ấy nói là của cô ấy, tôi nghĩ là của tôi, đều toàn thương tâm.

Chờ cô ấy sau cơn mưa trời lại sáng, đã hơn bảy giờ rồi, biết rõ thi biện luận đã sớm kết thúc, tôi vẫn đến đây, cũng không biết còn làm gì nữa.

Ngây ngẩn nhìn bức giảng không người, nghĩ một giờ trước, anh còn bày ra phong thái thế nào trên bục.

Ô, lệ xúc động lại rơi, tôi ghé vào trên bàn, cúi đầu vào khuỷu tay, lẳng lẳng nghĩ tâm sự.

Đột nhiên “Huých” một tiếng, phòng học sáng choang. Tôi chấn kinh ngẩng đầu lên, thấy có hai nam sinh đứng trước chỗ công tắc, hiển nhiên là họ bật đèn.

Mà khi bọn họ nhìn thấy còn có một nữ sinh trong phòng học, cũng ngẩn người, sau đó một người trong họ đi đến bục giảng, một người đi đến chỗ tôi.

Người trong bóng tối đã lâu, liếc thấy ánh đèn, có chút hoa mắt, tôi mở mắt ra, thấy rõ người tới. Cả kinh nhảy dựng lên — Trình Định Doãn?!

Không có khả năng là thật! Tôi chớp mắt vài lần — anh không biến mất.

“Sao em còn ở đây?” Giọng nói trong trẻo mà giàu từ tính vang lên, lần đầu tiên đối mặt nói chuyện với tôi.

Đầu lưỡi của tôi có chút không nghe lời: “Em..... em đến nghe thi biện luận, à..... Sau đó.....”

Anh nở nụ cười: “Ha ha, không phải chán quá rồi ngủ luôn chứ; Ngay cả thi biện luận xong rồi cũng không biết?”

“Không phải, em không ngủ.” Tôi gục đầu xuống, không dám nhìn thẳng ánh mắt sáng ngời của anh. Nhưng mà vừa cúi đầu lại hối hận, sao có thể lãng phí cơ hội có thể nhìn anh gần thế này? Vì thế lại ngẩng đầu, “Em không phải đang ngủ, chính là..... à..... Đang suy nghĩ chuyện. Còn nữa, em..... à..... Không nghe biện luận, em..... Đến muộn.” Đối mặt với anh, nói chuyện lại bắt đầu lắp bắp, hơn nữa nghĩ đến hành động vừa rồi thật sự rất chuối, không khỏi càng thêm khản trương.

“À.” Anh đại khái cũng nghe không rõ tôi đang nói gì, tùy tiện gật gật đầu, xoay người hướng bục giảng kêu: “Phan Vân, tìm được không?”

“Đợi chút.” Phan Vân xoay người đi xuống, đứng lên rồi, tay giơ cao một chùm chìa khóa, “Tìm được rồi, quả nhiên là để đây.”

Thì ra bọn họ vì thế mới quay lại. Thực nên cảm kích bọn họ sơ ý. Tôi cắn cắn môi, không để nụ cười hiện lên. Quá tuyệt vời! Đây là ông trời bồi thường cho vận khí của tôi mà!

“Tìm được rồi, đi thôi.” Trình Định Doãn đi ra cửa, xuống vài bậc cầu thang, lại quay đầu mở miệng với tôi: “Em cũng mau về nhà đi, chờ lát nữa bác bảo vệ sẽ đến khóa cửa phòng đây.”

“Vâng.” Tôi ôm lấy túi sách đi theo phía sau anh, trộm nhìn lưng anh. Đi không đến vài bước, lại vấp bậc thang, kêu sột hời một tiếng, sẩy chân ngã xuống! Túi sách bay khỏi tay, bịch bịch rơi xuống.

Anh nghe tiếng quay đầu lại muốn đỡ, nhưng muộn rồi. “..... Em không sao chứ?” Nói xong tay muốn kéo tôi quỳ trên mặt đất lên

“Không có việc gì không có việc gì!” Tổ chức thần kinh của tôi như nhảy dựng lên, vỗ vỗ bụi trên đầu, “Không có việc gì, em không sao!” Đầu và khuỷu tay có chút đau, nhưng bị thương nặng nhất là da mặt, hic, sao lại xấu hổ như thế chứ!

Không dám nhìn vẻ mặt của anh, tôi vòng qua anh, vội vàng chạy xuống nhặt túi sách của tôi, lại bối rối đứng vào góc bàn. A, lần này thật sự đau quá! Tôi ôm chỗ bị thương nhất thời nói không ra lời, thật muốn lập tức biến thành không khí biến mất!

“Em..... Không có việc gì chứ?” Giọng anh bỗng xuất hiện cạnh tôi, may mà, không chứa ý cười, ít nhất không rõ.

“Không có việc gì, em không sao.” Tôi không dám ngẩng đầu, xấu hổ muốn chết.

Anh đứng cạnh tôi, sau đó đi xuống cầu thang, nhặt túi sách lên cho tôi, đứng ở đó chờ tôi.

Tôi cúi đầu, chậm chạp đi xuống, nhận túi sách cũng thấp giọng nói cảm ơn. Quyết tâm có chết cũng không ngẩng đầu đối mặt với anh, tôi không muốn trong trí nhớ của anh, khuôn mặt của tôi có liên hệ với hai chữ ngốc nghếch!

“Không có việc gì ? Chúng ta đi thôi.”

Bởi vì cúi đầu, không biết lời này của anh là nói với Phan Vân hay nói với tôi, tôi trầm mặc theo sau anh, cảnh cáo mình đừng làm trò cười nữa.

“Hà..... Tình?”

A? Tôi phản xạ ngẩng đầu nhìn nơi phát ra tiếng nói. Phan Vân? Sao anh ta biết tên tôi? Lập tức liền hiểu được: Bởi vì người anh ta theo đuổi là — Trần Kỳ cùng bàn.

Phan Vân mỉm cười nói: “ Em là Hà Tinh nhỉ? Sao giờ còn ở đây? Nghe thi biện luận à? ”

“Á..... em vốn..... muốn nghe .” Rất muốn rất muốn nghe a! Ai, hiện tại Trình Định Doãn đã biết, cô gái ngốc nghếch này là Hà Tinh rồi..... Ô!

“A, lớp các em cũng ít người đến nghe lắm?”

“Rất nhiều người, nhưng mà Trần Kỳ không đến.” Chờ tôi kịp phản ứng, đã nói những lời này ra khỏi cửa miệng rồi. Vội nhìn Phan Vân liếc mắt một cái, cắn môi thâm hời hợt. Tự cho là thông minh, tùy tiện vạch trần tâm tư của người ta, thật sự quá ngây thơ .

Phan Vân lại chỉ cười cười rộng rãi, “Đúng vậy, thật khiến anh thương tâm.”

Tôi cũng yên tâm mà nở nụ cười, có ấn tượng tốt với anh ta.

Ba người đi ra bên ngoài, Trình Định Doãn và Phan Vân đến bãi xe, lấy xe ra, Phan Vân bỗng nhiên quay đầu nhìn tôi, “À? Xe em đâu?”

Á? Sao đưa ngốc tôi vẫn theo sau họ? “Xe của em?” Tôi hết nhìn đông lại ngó tây vài lần, đầu óc như bị kéo dính chặt mãi mới động não được, “A, xe của em ở bãi phía nam!”

Phan Vân xùy cười thành tiếng. Trình Định Doãn cũng mở khóa xe mỉm cười với tôi, trong đôi mắt đen lóe lên ánh sáng xinh đẹp — thiếu chút nữa lại làm tôi thất thần..

Không nên không nên! Nhanh tỉnh lại nào, tôi mất mặt nhiều lắm rồi!

“Em..... em đi lấy xe..... Các anh..... à..... tạm biệt!” Vừa nói vừa lui về phía sau, sau khi nói xong xoay người nhanh chân bỏ chạy.

Sau lưng truyền đến giọng của Phan Vân: “Này! Muộn rồi, muốn bọn anh tiễn em một đoạn không?”

“Không cần, không cần!” Tôi cũng chẳng dám quay đầu, vô thức nói, “Em đi đây! Tạm biệt!”

“Tạm biệt, cẩn thận một chút nhé!” Gió lạnh mơ hồ đưa tiếng cười của hai nam sinh đến.

Tôi chạy hết tốc độ, trong lòng ảo não không thôi. Thật sự là! Hôm nay sao lại bất thường đến thế!

Dáng vẻ ngốc như thế, hành động ngơ như thế, anh xem hết vào mắt rồi..... Ô! Tôi không muốn sống nữa!

Không sống –!

Đêm đó, cho dù đã nằm trên giường, thỉnh thoảng nhớ đến, lại chôn mặt vào chú gấu.

“Ngày 16 tháng 10, thứ Sáu, nhiều mây. Nồi cháo gà của bà, không biết thêm thảo dược gì, hương vị rất quái lạ. Hôm nay đã xảy ra thật nhiều chuyện ngoài ý muốn, thực tâm thực không hay ho thực mất mặt..... Nhưng mà, giờ anh biết tôi rồi? Anh có nhớ tên tôi không? Hà Tĩnh, một nữ sinh rất ngốc.....”

※-※-※

Chiều chủ nhật, Lý Phái Nhã cùng tôi đi dạo phố, lại hẹn Liêu Hương Hương.

Đi đến mệt mỏi, liền bàn bạc tìm quán trà ngồi nghỉ, Lý Phái Nhã gọi [Cao quý linh](#) (1), Liêu Hương Hương gọi đậu hủ hoa (2), tôi gọi một bát rau hẹ đỏ (3).

(1)

<http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/5/58/Guilinggao.jpg/220px-Guilinggao.jpg>

(2)

<http://images1.afamily.channelvn.net/Images/Uploaded/Share/2010/06/23/tuahh.jpg>

(3)

http://i1.dpfile.com/groups/grouppic/2011-05-13/kitchen_9197146_6321962_m.jpg

“Đúng rồi,” Lý Phái Nhã nuốt thức ăn vào miệng rồi, đột nhiên hỏi tôi, “Hôm kia sao không đi nghe thi biện luận? Chúng tao còn mất công chiếm chỗ cho mày đấy.”

“Ai!” Tôi dùng sức thở dài, nhét một thìa to vào miệng.

Lý Phái Nhã kỳ quái liếc tôi một cái: “Này!”

“Đừng nói nữa, một lời khó nói hết.” Tôi cơ hồ cúi đầu vào trong bát.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Lực chú ý của Liêu Hương Hương cũng nhìn đến. Tôi càng không nói chúng càng tò mò.

“Ai, tao xui lắm, luôn bị thầy cô bắt được.” Tôi vừa nói vừa nhìn bốn phía xung quanh, muốn tìm gì đó để dời lực tập trung của chúng nó, thật may mà —

“Xem kìa! Là Trần Kỳ kìa!”

Chúng nhìn ra cửa theo hướng tay chỉ của tôi, vừa vào cửa đứng là Kỳ mỹ nhân, bạn đi cùng cô ấy là một nam sinh cao lớn. Lúc này cô ấy cũng nhìn thấy chúng tôi, khẽ giơ tay lên với chúng tôi, rồi cùng bạn đến một cái bàn khác.

“Nam sinh đi cùng nó là ai? Bọn mày biết không?” Tôi thấp giọng hỏi, giả vờ làm dáng vẻ rất hứng thú. Như vậy chúng sẽ không xen vào chuyện của tôi nữa chứ?

“Có gì mà tò mò? Kỳ mỹ nhân vốn nhiều đuôi mà.” Liêu Hương Hương không mắc mưu, vẫn nhìn chăm chăm tôi, “Thầy cô nào ngăn cản mày? Không thể lâu thế chứ? Mãi cho đến hết thi biện luận mày cũng chưa đến.”

“À thì.....” Chuyện có liên quan đến cô gái thất tình kia rồi lại gặp Trình Định Doãn, không cần thiết phải giấu chúng, nhưng mà lúc này tôi chẳng có tâm tình nào mà kể, bởi vì nói ra chắc chắn chúng sẽ hỏi rõ ràng, ngay cả chi tiết ít nhất cũng không buông tha, mà điều này sẽ làm tôi càng thêm hỗn loạn. May mà Lý Phái Nhã giải vây giúp tôi —

“Trời ơi! Quan Phong kìa mày!”

“Ai?” Liêu Hương Hương bị cái miệng lớn của nó hấp dẫn, nhìn theo hướng Trần Kỳ, “Quan Phong? Là ai hả?”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, lên tiếng giúp xây dựng không khí: “Đúng rồi, Quan Phong là ai? Nổi tiếng lắm à mày?” Chàng trai kia cao to vạm vỡ, trên mặt đẹp trai là kiêu ngạo, vừa thấy là biết không phải học sinh ngoan.

Lý Phái Nhã thiếu chút nữa rống lên: “Không phải chứ? Bọn mày chưa từng nghe nói đại ca lừng lẫy trường M hả! Quan Phong đại danh lẫy lừng đấy!”

À! Vừa nghe thế chúng tôi liền nghĩ ra, chắc chắn từng nghe thấy rồi, nhưng trường M cách trường chúng tôi xa như thế, nhất thời không

nghĩ đến hấn ta.

Lý Phái Nhã thấy dáng vẻ như bứt ngóc nghếch của chúng tôi, mới hài lòng hồi phục thái độ bình thường, thấp giọng nói: “Kì mỹ nhân sao lại ở cùng hấn ta?” Lén nhìn bọn họ, mỹ nữ bốn giáo lại lạc vào nhà khác thật là bất mãn mà.

“Mày hỏi tao tao hỏi ai?” Liêu Hương Hương thừa cơ chôm một miếng quy linh cao trong bát nó, “Còn nữa, sao mày biết hấn ta chính là Quan Phong?”

Tôi cũng chôm được một miếng. “Đúng rồi, trước kia mày gặp hấn rùi hả?”

“Em họ tao học năm đầu trường đấy, sùng bái thằng đấy muốn chết. Ai, bọn mày biết không? Nghe nói hấn rất lợi hại, ngay cả xã hội đen cũng không dám chọc hấn! Nghe nói, bố hấn là quan lớn, có cả lái xe riêng nhá! Em họ tao còn nói.....” Lý Phái Nhã hạ giọng tuyên truyền.

A, quy linh cao của nhà hàng này không tồi nhá, vị ngọt của mật ong, cảm giác rất là ngon. Tôi vừa múc một thìa, Liêu Hương Hương cũng xúc tiếp.

Lý Phái Nhã hứng trí bừa bừa nói xong chuyện của Quan Phong, cúi đầu một cái, đã thấy quy linh cao của mình vơi đi hơn nửa bát, không khỏi hồ nghi nhìn chúng tôi. Hai chúng tôi vùi đầu vào ăn. Nó lại cúi đầu trừng mắt nhìn bát mình, sau một lúc lâu rốt cục mở miệng: “Ê! Bọn mày.....”

“Đúng rồi! Đến tột cùng vì sao Kì mỹ nhân lại ở cùng Quan Phong nhỉ? Hai người hoàn toàn khác nhau mà.” Liêu Hương Hương như không có việc gì mở miệng, thoải mái mở đề.

“Á..... Đúng vậy, có phải có nguyên nhân đặc biệt nào không?” Nhiệt tình tám chuyện lập tức đánh bại quy linh cao, Lý Phái Nhã suy nghĩ sâu xa đứng lên.

Liêu Hương Hương cũng quay đầu nhìn hai người họ. “Hả? Bề ngoài thoạt nhìn rất xứng Quan Phong đẹp trai mà!”

“Đương nhiên! Nữ sinh trường M mê hấn lắm!”

Góc tôi ngó đối diện họ, ngẩng đầu lên, vừa mới nhìn thấy Trần Kì cười nói gì đó với hấn ta, sau đó cười đến sáng chói. “Bọn họ..... là

tình nhân à?”

“..... Không rõ lắm.....” Chúng cũng nhìn đến sừng sốt, Trần Kỳ bình thường tuy rằng không tính là lạnh lùng, nhưng cũng luôn lạnh nhạt tự nhiên, ít có bộ dáng xinh đẹp như thế.

Giọng Liêu Hương Hương thêm phần hưng phấn: “Có phải người trong lòng Trần Kỳ là hắc không, cho nên cự tuyệt Phan Vân?” Trong giọng nói tràn ngập chờ mong phát hiện trò hay. Ai, người không có cơ hội yêu là thích đi soi người khác nhất.

“Nếu là nói vậy..... tình yêu của thiếu nữ xinh đẹp và thiếu niên bướng bỉnh.....” ánh mắt Lý Phái Nhã sáng quắc, chắc là liên tưởng đến tiểu thuyết ngôn tình rồi, tình yêu cấm kỵ bị ngăn cản, lại lãng mạn vô cùng.

Tôi dựa lưng vào ghế nhìn xa, nghĩ rằng: Phan Vân có biết hay không? Lại sẽ dùng tâm tình gì để đối mặt? Đang muốn thất thần, người tên Quan Phong kia đột nhiên quay đầu quét chúng tôi một cái! Ánh mắt sắc bén làm tôi sợ tới mức cúi đầu ăn lập tức. Quên đi, đừng lo việc người, xem kịch là tốt rồi.

“A! Trình Định Doãn!” Lý Phái Nhã bỗng dựng kinh hô!

Tôi cả kinh, mức tràn chén, màu nước đỏ sậm bắn tung tóe, làm ướt áo. Ngẩng đầu nhìn ra cửa, quả nhiên là anh! Chỉ thấy anh đẩy cửa tiến vào, ánh mắt đảo qua, liền đi thẳng đến bàn Quan Phong và Trần Kỳ.

A a a....

“Trình Định Doãn cũng quen Quan Phong? Không thể nào!” Lý Phái Nhã không thể tin nói.

Liêu Hương Hương cũng ngáy ra: “Nhưng mà..... Bọn họ hình như còn rất quen.....”

Một người là học sinh ưu tú có tương lai, một người là đại ca bất lương làm người ta đau đầu, đứng chung một chỗ chẳng nhìn ra nổi nét hòa hợp.

“Nhưng mà thoạt nhìn cũng giống bạn bè.” Tôi nhìn bọn họ, trên mặt hai nam sinh đều mơ hồ hàm chứa xa cách và địch ý, Trần Kỳ bình tĩnh nhìn Trình Định Doãn và Quan Phong đối chọi. Đây là tình huống gì? Ba người xem ra là quen nhau, Trình Định Doãn sao lại quen Quan

Phong, Trần Kỳ có thật cùng Quan Phong không..... Còn có Phan Vân theo đuổi Trần Kỳ là bạn tốt của Trình Định Doãn..... Tôi hoa lên rồi!

Đừng nghĩ nữa, dù sao tôi chỉ là người ngoài cuộc thôi, bâng quan đi: Nghĩ đến đây, tôi lại cúi đầu ăn, trong lòng lại có điểm buồn khó hiểu. Chỉ là người ngoài cuộc thôi mà —

Ai, món này không thể nuốt trôi nữa rồi, nhai đến bất động. Lo lắng một chút, dùng tay đẩy bát sang một bên. Dù sao cũng không phải bà làm, không có lý do gì kiên quyết ăn hết.

Đang chuyên tâm chọn, Liêu Hương Hương đột nhiên lấy tay huých tôi, hại tôi thiếu chút nữa lại làm bắn nước ra bàn. Tôi tức giận quay đầu lườm nó một cái, nhưng mà —

“Hà Tinh.”

“Ừ? Trần Kỳ.....” Thì ra ba bọn họ nói xong chuẩn bị đi, Trần Kỳ đi đến bàn chúng tôi chào hỏi.

“Chúng mình đi trước, tạm biệt.”

“À..... Tạm biệt! Thứ Hai gặp lại!” Nhìn thấy Trình Định Doãn đứng bên cạnh cô ấy, tôi lại không chịu được muốn đánh vào đầu mình.

Trần Kỳ lại thản nhiên gạt đầu rồi xoay người đi ra cửa trước, Quan Phong quét chúng tôi một cái, cũng đi theo đi ra ngoài.

Trình Định Doãn lại không nhúc nhích, như là nhận ra tôi.

“Hà Tinh? Khéo vậy, lại gặp mặt.”

“A? Dạ..... A! Thật khéo, anh cũng đến đây à?” Tôi đang nói cái gì thế này!

“Đúng vậy.” Anh mỉm cười, tựa hồ cảm thấy phản ứng của tôi rất thú vị, ánh mắt tối vẫn lóe ý cười, “Em cùng lớp với Trần Kỳ nhỉ?”

“Vâng, bọn em cùng lớp. Bọn em —” Chỉ chỉ hai người Lý Phái Nhã và Liêu Hương Hương, “Mọi người đều cùng lớp, đều là lớp 11.2.” Ô..... Sao tôi ngày càng khác thường thế này? Nhưng mà, anh đang đứng trước mặt tôi mà! Hơn nữa trong tay tôi còn đang cầm cái thìa múc hồng trư, trên áo còn dính vết rõ ràng.....

“À.” Anh không biết vì sao lại cười, sau đó gạt đầu chào chúng tôi, “Vây anh đi trước, tạm biệt.”

“Tạm biệt.....” Tôi ngơ ngác nhìn anh ra ngoài. Vì sao..... Vì sao lúc nào gặp anh là đáng vẻ tôi lại khôn khổ thế?

“Bọn họ thật quái!” Liêu Hương Hương thì thào nói.

Lý Phái Nhã cũng nhìn chăm chăm ngoài cửa.

“Trình Định Doãn đi hướng khác. Ai, bọn họ đến tột cùng là quan hệ gì?”

Ba nữ sinh ngốc sững sốt sau một lúc lâu, Lý Phái Nhã đột nhiên nhảy dựng lên, “Hả, A Tinh mày có giao tình với Trình Định Doãn à?”

“A? Đây..... Hắc hắc.....” Tôi vờ cười, càng hỗn loạn.

Chương 3

Thời gian trôi qua, một tuần lại một tuần.

Tôi cứ đến trường theo thường lệ, làm đồng lớn bài tập, ăn cơm bà nấu, tưới hoa bồ trồng, quần quít lấy mẹ già đan áo len, buôn chuyện với lũ bạn, tuy vì chẳng liên hệ gì đến Trình Định Doãn mà thấy có chút mất mát, nhưng đây là cuộc sống của tôi mà, vẫn hạnh phúc thật đơn giản.

Sau đó đến ngày 28 tháng 10, thứ Tư, Tết Trùng Dương.

“Các bạn –” lớp trưởng A Ngọc đứng ở trên bục giảng hô to, “Thứ Bảy rồi cuộc muốn đi đâu? Mau bàn đi!”

Dưới đài yên tĩnh một mảnh. Có người vui đầu làm bài, có người đọc sách, có người ngẩn ngơ.

“Ê, các bạn.....” sắc mặt lớp trưởng A Ngọc đỏ gay, theo quan niệm của nó, tết Trùng Dương là nhất định phải đi chơi, cho dù hôm nay không thể đi, cũng phải thay bằng cuối tuần. Vì thế sáng sớm bị kích động liệt kê vài nơi đi, trưng cầu ý kiến mọi người. Ai ngờ không có ai để tâm đến nó.

Kỳ thật không phải mọi người không muốn có cơ hội đi chơi, mà chắc là do lựa chọn của lớp trưởng A Ngọc không thích hợp lắm.

Tôi ách xì 1 cái, tầm mắt nâng lên từ sách giáo khoa ngữ văn, nhìn thoáng qua lớp trưởng A Ngọc trên bục, thật đồng tình với nó, bất quá khẳng định cũng sẽ không giúp nó tìm địa điểm đâu. Lớp trưởng A Ngọc có tư chất cô giáo nuôi dạy trẻ, luôn coi chúng tôi là một lũ gà con loì chơi chạy theo gà mẹ. Ai, việc quan tâm của nó không được lòng người đáng thương thật– nhưng tôi vừa nghe xong lời nói, người đáng thương lại thành tôi.

Nhưng mà, lớp trưởng A Ngọc sở dĩ là lớp trưởng, bởi vì nó không dễ dàng từ bỏ, cũng không xem sắc mặt người ta: “Các học sinh, đi chơi là một hoạt động vui mà! Có thể thả lỏng tâm tình, lại tăng cảm tình bè bạn. Khó khăn lắm mới đến Trùng Dương, một năm mới có một lần.....”

Ma quỷ đáng sợ! Chịu không nổi rồi, vì thế ngoài siêu cường giả có năng lực mãnh liệt như Trương Tuệ Na, tất cả mọi người đều giơ tay lên

hàng, bắt đầu tìm bạn nói chuyện phiếm. [mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành sắt], tiếng ầm ầm như ong vỡ tổ át luôn âm ma kia.

Dù sao cũng là Trùng cửu, nội dung nói chuyện phiếm không ngoài cơ hội đi chơi này, vì thế mọi người thảo luận nửa ngày, đưa ra hai lựa chọn: Đỉnh Sư Tử hoặc đập nước Tử Lâm.

Lý Phái Nhã gọi tôi qua bàn: “Hương Hương nói thứ Bảy nó bận không đi được. Tao thấy đi Tử Lâm được đó, còn mày?”

“Tao thế nào cũng được.” Tôi nhún nhún vai, nghiêng đầu hỏi đùa ngồi cùng bàn: “Tuệ Na, ấy đi không?”

“Không đi.” Trương Tuệ Na ngắn gọn phun ra hai chữ, ngồi ngoáy bút vài cái, lại giải một đề toán.

“Trần Kì còn cậu?”

Kì mỹ nhân miễn cưỡng chống bàn, trong tay là một quyển tiểu thuyết. “Tùy, đến lúc đó nói sau.”

Cuối cùng thống kê lại, hai lựa chọn hình như là mỗi thứ một nửa, cho nên có người nói: “Lớp trưởng, cậu thấy đập Tử Lâm và đỉnh Sư Tử nơi nào tốt?”

“Á? Đập Tử Lâm và đỉnh Sư Tử hả? Ừ, trùng cửu tốt nhất là leo núi, lên cao nhìn xa thôi, cho nên đỉnh Sư Tử tốt hơn. Chúng mình còn có thể lên đó tranh tài.....”

“Được đấy!” Một nửa người hoan hô, một nửa người thè lưỡi.

Quyết định rồi, phải đi đập Tử Lâm!

※-※-※

Thứ Bảy dậy sớm, gió lạnh thổi nhẹ, là ngày đẹp trời. Tuy rằng đã gần đến mùa xuân, nhưng nhiệt độ miền nam vẫn thế,

Địa điểm tập hợp của chúng tôi là mặt cỏ bên cạnh bến xe, tám giờ lên xe chạy đến đập Tử Lâm.

Tôi ngồi xuống, đá một cây cỏ, tâm tình vô cùng tốt == sáng nay cúc của tôi lại nở thêm một bông, còn kết ba nụ nhỏ, thật sự là quá tốt, làm cho tôi tràn ngập vui sướng.

Lý Phái Nhã ngồi sau lưng tôi, đầu dựa vai tôi ngủ thêm, khẳng định là tối hôm qua lại thức đêm đọc tiểu thuyết.

Bạn học khác đang lục đục đến, có người còn mang theo bữa sáng. lớp trưởng A Ngọc cắn một cái bánh, thân dài quá cổ điểm nhân sô.

“A Tinh.”

Tôi nghe tiếng quay đầu, thì ra là một nhân tài tám chuyện trong lớp Trương Lệ Lệ, nó thần bí dựa sát vào tôi, “Trần Kì hôm nay có đến không?”

“Không biết, có khả năng có, có khả năng không đến.” Tiêu chuẩn của nói nhảm.

Trương Lệ Lệ lại gần tôi từng bước, “Hôm nay có không ít người dẫn theo bạn trai đến nhé, dù sao đến lúc đó cũng lộ hết mà. Cậu đoán Trần Kì gọi ai đến?”

“Tớ không biết.” Nó gần tôi như thế, làm tôi không thể không né người tránh hơi thở phun ra của nó, đầu Lý Phái Nhã trên vai cũng bởi vậy mà trượt xuống.

“Nghe nói là —” Càng thêm thần bí, “Tớ nghe người ta nói, Trần Kì và đại ca trường M đang ấy ấy đấy! Mấy ngày hôm trước có người còn thấy họ nữa cơ! Có thật không nhỉ?”

“Tớ cũng không rõ lắm.” Chuyện này tôi không muốn hỏi Trần Kì, tuy rằng tôi rất thích buồn, nhưng mà phải xem sắc mặt người ta. Trần Kì không phải người thích chia sẻ chuyện riêng của mình cho người khác.

“Sao mà cậu không biết? Giả vờ.” Trương Lệ Lệ giận dỗi nghĩ là tôi không nói cho nó biết, “Không phải cậu thân với Trần Kì à? Trần Kì chỉ gần mỗi cậu ở lớp học.”

“Tớ thật sự không rõ mà,” Ở sự ép sát của nó, tôi lại nghiêng 21 độ cảnh giác.

Trương Lệ Lệ không hờn giận bữu môi, “Chắc, đừng giả vờ nữa đê, nói tớ biết đi. Loại chuyện này sao giấu lâu được.”

“Ê! Cậu nói đủ chưa?” Lý Phái Nhã bị làm tiêu cơn buồn ngủ, buồn bực lườm nó, “Trần Kì thì sao? Cậu đừng làm khó A Tinh nữa.”

Trương Lệ Lệ chu miệng, về lại chỗ. “Tớ tò mò thôi mà, Trần Kì rõ ràng yêu anh học lớp 12 ở trường, sao lại đi với người khác.....”

“Yêu đương cái gì? Phan Vân còn chưa theo đuổi Trần Kì nhá! Trần Kì kết giao với người khác là lẽ thường mà.”

“Làm ơn đi!” Trương Lệ Lệ lấy dáng vẻ vô lực nhìn Lý Phái Nhã, “Đó là tin cũ xì rồi? Hiện tại là Trình Định Doãn! Trình Định Doãn và

Trần Kỳ đang yêu nhau!”

Trình Định Doãn và Trần Kỳ! Trái tim tôi đập mạnh: “Không thể nào chứ!”

“Hử,” Trương Lệ Lệ rớt cục tóc được cơ hội, “Sao? Các ấy không biết hả? Vài tuần trước! Rất nhiều người nhìn thấy bọn họ hẹn hò, nhiều lần rồi! Ngày hôm qua còn có người thấy bọn họ. Phan Vân vì cái này mà cãi nhau với Trình Định Doãn đấy!”

“Không thể nào? Là thật sao?” Lý Phái Nhã vì mình lạc loài mà kinh hãi.

Tôi không nói, trong lòng loạn như tơ. Hai bà tám bên cạnh khí thế ngất trời, nhưng mà tôi đều nghe không lọt.

Đột nhiên sau lưng truyền đến một trận xôn xao, khiến cho hai người Lý Phái Nhã, Trương Lệ Lệ quay đầu xem, sau đó há hốc miệng ra.

Tôi vô thức quay đầu, trái tim nháy mắt bị néo, đóng lại — Trần Kỳ và Trình Định Doãn.

Thân ảnh hai con người đó sáng rực lên, xinh đẹp làm cho người ta lóa mắt, thoáng như giấc mơ của thiếu nữ.

“Bọn họ..... đẹp đôi quá.” Tôi lẩm bẩm.

Đang lúc mọi người ngơ ra xôn xao bàn luận, Trần Kỳ vẽ mặt tự tại, thoải mái mà chào hỏi mọi người, mỉm cười ngoắc tôi. Trình Định Doãn cũng tự nhiên rộng rãi đi đến nói đùa với các bạn.

Tôi đứng xa xa, phản ứng đã có chút đàn độn. Lý Phái Nhã vịn vai tôi, hưng phấn mà nói gì đó, nhưng giọng lại không lọt tai tôi.

Sau đó, chúng ta lên xe, xe chạy ra vùng ngoại thành. Vị trí của tôi sát cửa sổ, Trình Định Doãn và Trần Kỳ ngồi không xa phía trước, bên cạnh vẫn đang có rất nhiều người vây quanh. Sau đó, Lý Phái Nhã tựa hồ hỏi qua tôi có say xe không, tôi không đáp lời, nó lấy ít dầu xoa cho tôi.

Sau khi ra khỏi thành phố, vùng quê xanh biếc trước mắt làm tôi tỉnh ra một chút. Tôi hít sâu không khí trong lành, lại thở ra thật mạnh, làm cho sắc mặt mình sinh động lên.

Sau đó, lấy đồ ăn vặt ra chia cho bạn gần đó, lớn tiếng nói chuyện phiếm với Lý Phái Nhã, nở nụ cười.

Đến đây là chấm dứt rồi, đã thăm mến anh một khoảng thời gian, đây có lẽ chính là kết quả tất nhiên của thăm mến. Nó không mời mà đến, cũng sẽ tự đi thôi? Không sao, tôi tự điều chỉnh được. Dù sao chỉ là mức thích thôi mà, chờ khi tôi gặp được người làm tôi rung động, chờ khi tôi trải nghiệm thế giới này nhiều hơn, chờ thời gian mai táng chút ký ức, tâm tình này sẽ nhạt đi thôi.

Tình yêu vẫn là chuyện đẹp mà bí ẩn nhất, đang ở phương xa đợi tôi. Cho nên, không sao cả.

Không lâu, ô tô dừng lại, chúng tôi xuống xe, ý chí chiến đấu ngẩng cao kêu to muốn chinh phục hai tòa núi kia, bắt đầu xuất phát dọc theo đập nước.

Đường núi này mới khai phá chưa lâu, đá sỏi bén sắc làm lòng bàn chân đau nhức. Hai bên là cây mận thưa thớt, mặt trời nhô lên cao, nóng đến đỉnh.

Đi được một đoạn đường, chỉ cảm thấy vừa mệt lại nóng. Nhìn người bên cạnh vẫn đang cười cười, tôi cho dù kiệt lực vẫn hứng phấn, cũng cười nổi. Bất giác càng đi càng chậm, dần dần rơi xuống tí cùng.

Lý Phái Nhã vui vẻ chỉ chỉ trỏ trỏ, thỉnh thoảng chạy đến hái hoa dại. Trương Lệ Lệ và mấy nữ sinh khác cũng đi dạo như tôi, vừa nói vừa cười.

“..... A Tinh, cậu nói có đúng không?” Trương Lệ Lệ nghiêng đầu cười hỏi tôi.

Giật nhẹ miệng, tôi miễn cưỡng đáp lại một chút. Cảm thấy mệt quá, càng ngày càng vô lực không chế cảm xúc của mình.

Ánh mặt trời quá nóng, tiếng bốn phía lại quá huyền ảo. Hận không thể đến một nơi không người, để tôi có thể chải lại tâm tư rối loạn của mình một chút.

Trương Lệ Lệ không nhịn được nói với tôi, mỗi người đều vui vẻ nói với tôi “A Tinh cậu nói xem có đúng không?”, “A Tinh cậu nói đi?”, “A Tinh cậu sao thế?”.....

“A Tinh.....”

“Các cậu có biết phiền không hả!” Rốt cục tôi nhịn không được thốt ra,

Nhìn thấy nụ cười đông lại cuả chúng, hối hận cũng chiếm cứ trái tim tôi. Tôi cắn cắn môi, xin lỗi ra bờ môi, nhất thời nói không nên lời. Bởi vì áy náy này, cho nên trong lòng lại buồn một trận.

“A Tình, sao cậu lớn tiếng thế?” nữ sinh bên cạnh ngáp ngừng nói.

Tôi ngẩng đầu vừa nhìn bốn phía, không khí có chút ngưng trệ, tại nơi vắng vẻ này tôi bỗng lên có chút dọa người, mà tôi ngày thường ôn hòa nên vừa rồi tức giận càng làm mọi người chú ý. Các cô gái đều kỳ quái nhìn tôi, người đi phía trước đều quay đầu lại, thậm chí ngay cả Trình Định Doãn cũng nhìn lại đây.

Tôi quay đầu đi, tâm tình tệ hơn. Không khí trở nên thật trầm trọng, ngay cả hô hấp cũng có chút lao lực, đến nỗi khóe mắt tôi bắt đầu cay.

Bỗng dưng cười khẽ một tiếng, Trần Kỳ nhẹ nhàng nói gì đó, mang đi lực chú ý của mọi người. Không khí náo nhiệt lên một lần nữa, mọi người tiếp tục đi lên phía trước. Tôi bước đi theo, lòng trầm xuống, rốt cuộc không thể làm nó tăng lên nữa.

Lý Phái Nhã trộm đánh giá tôi, tôi biết, cũng không muốn ngẩng đầu. Trầm mặc đi một đoạn đường rồi, đuổi theo Trương Lệ Lệ ở một chỗ rẽ.

“Lệ lệ, vừa rồi..... xin lỗi .” Sóng vai đi vài bước, tôi thấp giọng nói.

Trương Lệ Lệ trầm mặc một hồi, cũng cúi đầu nói: “Minh chỉ thấy cậu không mở miệng, muốn nói với cậu, để cậu vui vẻ hơn thôi.....”

“Xin lỗi.”

“Minh biết có lúc mình rất phiền.....”

“Không đúng không đúng, là tại tâm tình mình không tốt thôi.”

“Vậy vì sao tâm tình cậu không tốt?” Giọng Trương Lệ Lệ lập tức cất cao, xem xét tôi, “Làm sao vậy? Có chuyện gì à?” Xem đi, nói không đến mấy câu, bản năng tám chuyện lại đi ra.

Tôi chịu không nổi thuận miệng qua loa vài câu, tránh người.

Tôi chịu không nổi thuận miệng qua loa vài câu, tránh người.

Xuyên qua Lý Tử Lâm to như vậy, bắt đầu leo núi. Núi thu vẫn xanh tốt, mặt trời lên đỉnh, xuyên qua tán cây xuống. Đường núi gập ghềnh, đa số nơi chỉ có thể đi một người, khoảng cách giữa mọi người lại kéo dài ra.

Tôi đi đặc biệt chậm, một đám học sinh lướt qua tôi, tiếng huyền nào dần xa xa phía trước.

Lý Phái Nhã vẫn vô thanh vô tức đi theo sau tôi, rốt cục mở miệng :“Hôm nay cậu làm sao vậy? Thực khác thường đây!”

“Không có việc gì đâu.”

“Làm trò à! Nói hay không?”

“Không nói.”

“Cậu.....” Lý Phái Nhã ngưng một chút rồi hét một tiếng, ba bước thành hai bước đi lên, hai tay nắm vai tôi, vút cho tôi một ánh mắt “Tạm thời bỏ qua cho mày”.

“Con bé chết tiệt này, đi chơi thì vui lên đi, bày sắc mặt cho mình xem nào? Cười một cái! Có cười không?”

Tôi bị dáng vẻ lưu manh của nó chọc cười, tay muốn kéo tay nó xuống

Nó lại giữ càng chặt, túm tôi đi nhanh lên trên.

“Này này này, đi chậm một chút đi.” Tay nó siết lấy tôi dùng sức kéo đi.

“Đi nhanh lên!” Nó không nghe, lại kéo tôi đi, ”Không thấy mọi người đang trước đầu cả, lạc đường thì không vui đâu.”

“Này, muốn chết à! Cậu còn không bỏ tay! Người kia! Cứu mạng!” Tôi la hét lung tung, vì sinh tồn mà giãy dụa không ngớt.

“Hét đi hét đi!” Nó cười to, căn bản như không nghe thấy. Còn lên tiếng hát vang, giọng hát to nhưng âm tiết không đủ: “Tay trái tôi có một con gà, tay phải có một con vịt, còn khiêng một con lợn –”

Hát cái gì thế! Người này mỗi lần cao hứng là lại hát ngẫu hứng, làm cho người ta dở khóc dở cười. Tôi cù nách nó, rốt cục thoát khỏi ma trảo, hít sâu một hơi rồi phi chân đá nó. “Khó nghe muốn chết! Cậu muốn mưu sát ai?” Bị nó làm loạn thế, cảm xúc trầm thấp cũng kéo lên.

Nó đứng thẳng, bày ra thế phản công Taekwondo, trong miệng còn hô. Chậc, đáng tiếc chân không đúng tiêu chuẩn, làm cho mình đứng thẳng không xong lại còn tý nữa trật chân, hại tôi cười đến lăn lộn.

Hai nữ sinh ngồi tận tình nở nụ cười, cho đến khi ôm bụng kêu đau, dắt nhau đi lên phía trước.

Càng đi cây càng dày, che đi ánh mặt trời chói chang, đường đi như tỏa ra hơi lạnh, trong sương mù ẩm ướt, trước sau không thấy bóng người, cảm thấy u tối, cho nên chúng tôi lớn tiếng nói, lớn tiếng cười, kiệt lực thêm phần náo nhiệt và hơi người cho nơi đây.

Đi một lúc, đề tài của chúng tôi đã chuyển sang thiếu hụt của nền giáo dục. Lý Phái Nhã cười khanh khách, tôi thuận miệng ra oai lắc đầu. “Theo như cậu nói, thi đỗ đại học đúng là thần nhi.”

“Đó là đương nhiên.”

Tôi tiếp tục cố gắng phân tích, bày ra khí thế giả cổ, “Cậu có biết, mọi người đều quen chia sinh vật thành cấp bậc, như vậy, khi giai cấp bị tiêu diệt, mọi người dựa vào cái gì mà chia cấp bậc? Lại có người nào phân chia phương pháp có thể giống thi vào trường cao đẳng rộng khắp như vậy, quyền uy như vậy đâu? Nếu không có cấp bậc này đó, nguyên nhân hợp lý, thi vào trường cao đẳng làm sao có thể trở thành thanh thiếu niên tiêu chuẩn được nhân dân cả nước bình phán ? Nhân dân không phải dễ chọn.”

Lý Phái Nhã cười không thể ức. “A Tinh, có đôi khi cậu thật sự rất hay, ngay cả ý tưởng này cũng nghĩ ra.”

“Cho nên, thi vào trường đại học là một cuộc cạnh tranh có tính toàn dân vận động rộng khắp, đáng giá để chúng ta lấy đáng vóc tiêu tụy tâm tính đối đãi!”

“Ha ha, đến cấp ba, mình liền mỗi ngày niệm một lần đoạn nói này của cậu, làm cho mình giống mọi người cùng nhau tham dự trận cạnh tranh vĩ đại này!”

“Đến lúc đó, chúng ta liền cả ngày đều cầm sách vở, không xem tiểu thuyết cũng không nói chuyện phiếm.” Chúng tôi đã bắt đầu không hề ăn khóp nói hươu nói vượn, chỉ cần dọc theo đường đi thanh âm không ngừng là tốt rồi, miễn cho đôi loại cảm giác yên ắng này sinh ra ý sợ hãi.

“Không đi dạo phố cũng không xem tivi .”

“Không ăn đồ ăn vặt cũng không trồng hoa :”

“Cũng không tham gia bơi,”

Giống nhau chạm trúng huyết, hơi thở trong phút chốc trầm tĩnh. Sau đó, tôi dùng sức cười ra tiếng. “Này không thể được, Trình Định

Doãn hôm nay tới rất đúng, cậu xem Trần Kỳ rất vui vẻ.” Vì sao lại có ý nhắc tới anh ta? Rõ ràng là muốn phân tâm áp chế tình cảm đi a.

“Phải không?” Lý Phái Nhã thì thảo, “Bọn họ không nhất định là yêu đương đi? Lúc trước một chút dự báo cũng không có, nói không chừng không phải như vậy”

“Bọn họ hai người thực xứng đôi, cậu không thấy vậy sao?” Kỳ quái, trong lòng để ý đến chết khiếp, miệng lại không thèm để ý dường như lấy hết khí lực để nói, còn càng nói càng lớn tiếng. Phương thức che giấu vụng về như vậy mà tôi cũng có thể làm ra sao?

Càng quái là, trong đầu rõ ràng đang phân tích bằng lí tính, trong miệng lại vẫn đang nghĩ một đằng nói một nẻo, giống như mình rõ ràng nhìn thấy một “mình” khác, cho dù cảm thấy vớ vẩn cũng là thân bất do kỷ. “Hai người các phương diện đều thực tương xứng, thân cao, vẻ ngoài, sở thích, tính cách, thành tích Ngay cả bộ dáng mỉm cười cũng có chút tương tự nha! Lại rất xứng đôi!”

Lý Phái Nhã dường như càng muốn chống đối tôi nên nói mát: “Cô ấy cùng Phan Vân hoàn hảo hơn! Bằng không cùng lão đại trường M đi chung cũng tốt, chính là so với Trình Định Doãn thì không mấy thích hợp.”

“Mình cảm thấy Trình Định Doãn so với Phan Vân thích hợp Trần Kỳ hơn! Bọn họ vô cùng xứng đôi ! Vô cùng.....” Bỗng dừng thanh âm biến mất, trong đầu tức thì trống rỗng.

Lý Phái Nhã ngẩng đầu vừa thấy, cũng ngây ngẩn cả người.

Nhân vật chính chúng tôi đang tranh luận– Trình Định Doãn, đang đứng ở dưới tàng cây chỗ quẹo vào sơn đạo, cách chúng tôi không đến ba thước. Ở trong núi yên tĩnh, diên ngôn diên ngữ của chúng tôi hiển nhiên toàn bộ lọt vào tai của anh ấy.

Chống lại đôi mắt ôn hòa của anh, một cổ xấu hổ cùng cảm giác nói xấu người sau lưng bị vạch trần xuất hiện trong đầu, mang theo sự phẫn nộ không biết tên, lại biến thành một loại dục vọng mãnh liệt muốn chạy trốn.

Cũng không chờ tôi có động tác, Lý Phái Nhã đột nhiên “Ai nha!” Kêu lên, khoa trương vỗ cái trán, “Nguy rồi nha! Bánh bích quy của mình đặt ở trong túi xách của Lê Lê ! Trời ạ, nhất định bị tụi nó ăn sạch.

Mình muốn cướp về! Bánh sô đa có nhân của mình—” Nói xong liền vui vẻ chạy như điên mà đi, chưa từng gặp qua cô ấy chạy trốn nhanh như vậy, vội vàng giống như bị ma quỷ đuổi.

Tôi khờ mắt, thấy cô ấy chạy xa mới vội vàng đuổi theo. “Phái Nhã, đợi mình với —”

Thần vận mệnh lại đùa giỡn tôi một lần nữa, thời điểm lướt qua Trình Định Doãn, tôi hốt hoảng trượt trên cỏ xanh ẩm ướt, hương sườn biên té ngã, nặng nề mà đè trúng anh ấy. Cùng thời gian, anh vươn tay, nắm được khuỷu tay của tôi.

Giờ khắc này thời gian giống như đang dừng lại, tôi cắn môi dưới, cấu giận mình muốn, luôn xấu mặt, thực làm cho người ta chán ghét!

Dựa vào anh đỡ để đứng thẳng lên, tôi thì thào nói: “Thực xin lỗi..... Cảm ơn.....” Thanh âm lí nhí trong miệng, ngay cả mình cũng nghe không rõ, nói xong liền muốn bước nhanh về phía trước.

Anh lại không có buông tay ra, “Không ngã bị thương chứ? Có hay không trật cổ chân?”

Tôi vòng vo xoay mặt cá chân, “Không có.” Vẫn là vội vã phải đi, tốt nhất không bao giờ muốn nhìn thấy anh, không bao giờ muốn bị vây khó trong hoàn cảnh như vậy nữa..... Thời điểm có liên quan đến anh, không có một lần là bình thường .

“Vậy là tốt rồi.” Anh ấy buông tay, cất bước đi về phía trước.

Tôi ngăn người, theo ở phía sau. Sơn đạo chật hẹp, trừ phi tôi kiên quyết đi sát bên người anh, nếu không không có cách nào lướt qua anh ấy. Những gốc cây đại thụ thô to sần sùi, ẩm ướt trong không khí lạnh lùng âm trầm. Tôi yếu đuối không có dũng khí tới gần anh, thậm chí không dám nhìn anh, cúi đầu theo ở phía sau, suy nghĩ cũng ngưng tụ thành một mớ hỗn loạn.

“Anh cùng Trần Kỳ —” Anh đột nhiên mở miệng, thanh âm không lớn, nhưng mà ở trong núi đặc biệt rõ ràng, “Không phải tình nhân.”

“A?” Tôi chấn định.

“Chúng tôi là anh em họ, mẹ anh cùng ba cô ấy là anh em ruột.”

“Nga.” Tôi ứng thanh, không biết nên nói cái gì cho tốt, tiếp tục đi theo phía sau anh. Bỗng dưng cảm thấy bốn phía sáng ngời lên. Gió thổi

qua ngọn cây, ánh nắng chiếu xuyên qua cành lá tạo thành các bóng trắng trên con đường nhỏ, sáng lạn có chút đẹp mắt.

Đi hết đoạn đường, sơn đạo rộng hơn chút, tầm nhìn cũng rộng lớn hơn, tôi nâng mắt nhìn về phía trước, vẫn không thấy bóng lưng các bạn học. “Chúng ta có phải đi chậm đến mức bị bọn họ vượt xa hay không?”

Anh mỉm cười, “Không quan hệ, từ từ đi là tốt rồi. Nơi này phong cảnh tốt như vậy, đi nhanh không phải đáng tiếc?”

“..... Ân.” Không gian yên lặng, ánh nắng vàng cùng với bóng cây xanh thỉnh thoảng luân phiên, nghe tiếng chim hót, còn có hồ nước suối róc rách. Trên sơn đạo, chúng tôi một trước một sau đi tới. Tôi thủy chung đi sau anh nửa bước, lén lút phóng ánh mắt dừng ở trên người anh. Anh sao không cùng Trần Kỳ ở một nơi? Sao một người ở lại phía sau? Chẳng lẽ là..... Chờ tôi sao? Đột nhiên lắc lắc đầu, đá đi ý nghĩ kỳ lạ đến cuồng vọng trong đầu. Tôi không hề tự hỏi này đó, mỉm cười đi theo phía sau anh, tận tình hưởng thụ giờ phút vui vẻ này.

Hai người cũng không nói nữa, nhưng mà đoạn đường này, khẳng định sẽ trở thành phong cảnh đẹp nhất trong trí nhớ tôi!

Khi chúng tôi gặp lại cả đoàn, bọn họ đang đứng ở ven đường nghỉ ngơi, ăn uống. Lẫn vào đám người, đều tự cùng đồng bạn tụ lại một chỗ, không đặc biệt liên quan, nhưng khi ánh mắt tôi thỉnh thoảng lại liếc về phía anh, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy anh mỉm cười trả lời.

Có chút hỗn loạn. Mặc kệ là tình hình hay là tâm tình, cũng rất không trong sáng.

Trong lòng thật nhiều tư vị không rõ, thật nhiều gì đó nghĩ không ra, đối với anh phát hiện tôi cũng không vội vã muốn đáp án, bởi vì tôi hiện tại đã rất vui vẻ, vui vẻ đến không hề nghĩ về chuyện khác!

Hôm nay, thực là một ngày đặc biệt.

“Thứ bảy, ngày 31 tháng 10. Buổi tối bà nấu canh hoành sơn, ý dĩ, ngô hầm xương heo, còn bỏ thêm hoa cúc, mùi khá lạ, vừa mặn lại ngọt. Ta còn cười uống hết. Hôm nay thật vui vẻ, tôi cùng anh hai người đi chung một đoạn đường nha! Hai người nga!..... Nhưng mà, tình yêu, vẫn đang là cái gì đó tôi không hiểu rõ.....”

Chương 4

Kế tiếp là thời gian đầu tôi sống trong nước sôi lửa bỏng.

Thứ Hai sáng sớm đến trường, liền thấy Lý Phái Nhã cười hề hề đứng gần chỗ để nơi tôi hay đỗ xe, đằng sau là Liêu Hương Hương với vẻ mặt hưng phấn. Ai, sớm đoán được sẽ không tránh khỏi bị tra hỏi, nhưng mà không cần như vậy đi?

Sau đó — suốt một tuần lễ! Khóa trước, khóa giữa, khóa sau, thể dục buổi sáng, thể dục giữa khóa, thời gian hoạt động tự do..... Góc tường, bên đường, thiên thai, lương đình, dưới tàng cây, trên cỏ, chỗ giữ xe Tùy thời có thể thấy được ba cô gái tụ họp với nhau, chính là trong đó có một người biểu tình đau khổ, trên mặt chảy mồ hôi, thiếu chút nữa miệng sùi bọt mép. Mà mặt khác hai người kia vẻ mặt vô cùng dữ tợn và điên cuồng. (Jelly : tội nghiệp chị này)

“Nói, cậu cùng Trình Định Doãn rất cuộc..... Hắc hắc!” Hai người tám chuyện cuồng nhiệt đem tôi từ đầu thăm vắn đến cuối và căn cứ cái các cô ấy gọi là “Quan sát tâm đắc”, liền tiến hành suy luận cùng tính toán, sau đó lập ra một loạt kết luận, cuối cùng còn kết luận lại rồi bức cung tôi, không nghĩ cũng biết các cô ấy muốn có đáp án mới hài lòng.

Ô, tôi nói lần nữa không có gì, lúc này không có gì, lúc kia cũng không có việc gì, các cô ấy luôn không tin tôi. Hai vị này chính là không cam lòng chấp nhận sự thật rất bình thường, nên ép ra một chút khác thường mới thỏa mãn!

Rõ ràng không có cái gì mà sao bị các cô ấy oanh tạc một tuần, ngay cả tôi cũng sinh ra cảm giác thấy sự việc xảy ra thật sự không tầm thường. May mà các cô ấy còn nhớ kỹ giao tình của chúng tôi, không thì đã đi tuyên truyền việc này khắp nơi, nếu vậy chắc về sau tôi không dám đối mặt với Trình Định Doãn.

Nhất là Lý Phái Nhã, y cùng tôi có mười mấy năm giao tình, cô ấy luôn hỏi tôi những vấn đề nan giải. Làm ơn, tôi cũng không biết có được không, mọi chuyện nào phải như vậy đâu? Tâm tình bị cô ấy làm đảo lộn, thực sợ cô ấy.

Ai, có đôi khi, tám chuyện xác thực không phải thứ tốt. Hiện tại tôi vừa thấy hai người đi xuống liền có ý muốn tránh.

Cố tình trốn cũng trốn không được. À không, buổi chiều ngày thứ Sáu, một tuần tra tấn rất cực cũng qua đi, có thể về nhà bình tĩnh lại, kết quả lớp trưởng A Ngọc ra lệnh một tiếng, toàn thể ban cán bộ đoàn ở lại họp, “Thuận tiện” ra báo tường kì 1.

Tôi không có quyền và chạy không thoát liền bị đại biểu khoa lịch sử bắt ở lại, lại cùng uỷ viên của đại biểu khoa ngữ văn các cô ấy chạm mặt. Thừa dịp mọi người nói chuyện phiếm, tôi ngồi xuống nghe lớp trưởng A Ngọc dài dòng đọc lời đạo đầu. Các cô ấy đem tôi đến góc tường, thiếu chút nữa cạo da tôi, mới cảm thấy mỹ mãn kéo tôi ngồi trở lại vị trí – lớp trưởng A Ngọc tiếp tục thao thao bất tuyệt còn tôi thì “lặng lẽ nói”.

Trời ạ, tôi chịu không nổi ! Chết đi sống lại, thật vất vả từ chối lời đề nghị hẹn gặp cuối tuần của các cô ấy, ngồi phịch ở trên mặt bàn hấp hối.

Mở đầu không có gì quan trọng, nội dung là ở phía sau, mọi người cùng lớp trưởng A Ngọc bàn tính, làm ra 1 tờ báo tường bình thường, muốn hoàn thành nhiệm vụ. Ngay thời điểm giải tán, ta mơ hồ nhìn thấy hai người bạn xấu trong mắt lại đây “lửa” liền cuống quýt nhấc tay xung phong nhận việc, ở lại cùng làm công tác vệ sinh khiến cho lớp trưởng A Ngọc lộ quang lờ lờ cảm động.

Ai, cuối cùng..... Ô! Rung rung vẩy tay đưa tiễn hai người bạn tốt sau đó ngạo mạn nuốt nuốt thu thập cặp sách.

7 giờ tối, sắc trời đã tối, tôi tắt đèn, khóa cửa, chậm rãi đi thông thả hướng nhà xe. May mà đã sớm gọi điện về nhà, báo cho mọi người biết có khả năng sẽ về trễ, bằng không người nhà sẽ lo lắng .

Đẩy xe ra cổng trường, ngạo mạn chậm rì rì xuyên qua ngã tư đường đông đúc, cửa hàng bên đường tối cuối tuần hết sức náo nhiệt. Khó có được thời gian thanh nhàn, tôi liền vừa đạp xe vừa nhìn xung quanh.

Khi đi ngang 1 tiệm băng đĩa, tôi dừng lại đi vào mua 1 hộp băng từ, trả tiền đi ra, đem dây lưng quăng vào giỏ xe, mở khóa xe đang muốn đi, mắt lơ đãng thoáng nhìn phía trước có cô gái đang đi về hướng này,

đồng phục quen thuộc cùng một cái đuôi ngựa thật dài — oa, là Lý Phái Nhã!

Theo phản xạ có điều kiện, tôi nhanh chóng chạy xe tránh vào trong ngõ tối.

Dán trên vách tường nhìn lên bên ngoài, thẳng đến khi cô gái kia đến gần..... Di? Không quen nha. Hừ chết ta, còn tưởng rằng là Lý Phái Nhã. Thở dài nhẹ nhõm một hơi, thẳng đứng dậy, một lần nữa dắt xe muốn đi ra ngoài —

“Này, cô đang trốn ai?”

Tôi lại bị dọa nhảy dựng, quay đầu lại, chỉ thấy vài bóng người hắc ám mơ hồ đứng, trong đó có một người đi tới, đứng trước mặt ở tôi, chờ câu trả lời của tôi.

“A..... Không có, vừa rồi nhìn lầm người.” Tôi xấu hổ cười cười, mơ hồ thấy là một cô gái dáng cao tóc ngắn, không nghĩ nhiều, trở lại đẩy xe đi.

“Trung học P?” Cô ấy lại khoát một tay lên đầu xe tôi, nhìn nhìn đồng phục trên người tôi.

“Vâng, đúng vậy.” Không rõ cho nên nhìn cô ấy .

“Hừ, trung học trọng điểm a.”

“Làm sao.....” Tôi lộ ra tiêu chuẩn bé ngoan mỉm cười. Nghe được ngữ khí của cô ấy có điểm không thích hợp, dự cảm không ổn, lập tức cẩn thận đứng lên.

“Tao là trung học M.”

“Ồ.” Tôi trở lại vẻ mặt ngốc ngốc, biết lời của cô ấy bao hàm một ít ý tứ hàm xúc phức tạp, lại không biết nên trả lời sao, chỉ có thể ậm ừ.

“Thật không quen nhìn mấy đứa trường P! Cả đám đều dối trá dễ tiện làm cho người ta chán ghét, không một đứa tốt.” Cô ta giơ tay lên. Lúc này bên ngoài có một chiếc ô tô đi qua, ánh sáng đèn xe làm tôi thấy được cô ta nhuộm tóc hồng cùng đôi mày rậm khiêu khích, còn có một thân trang phục kì dị.

“A.....” Tôi nhìn cô ta, hơn nữa ngo ngoe cười một cái, chưa từng gặp qua tình huống này nha, trả lời sao mới lễ phép? “Mỗi người đều..... Như vậy sao? Cô biết rất nhiều người học trường chúng tôi sao, sao không cùng đi?”

Lại một chiếc xe đi qua, ngọn đèn từ mặt tôi lướt ra phía sau, đến trên mặt cô ta, đến trên tường, sau đó biến mất. Cô ấy trừng mắt nhìn tôi.

Trong lúc giằng co, có người bên trong mở miệng :“A Phen, mày hôm nay tâm tình khó chịu như vậy, đi nơi nào đập phá đi?” Cũng là giọng nữ.

Cô gái được xưng là A Phen hừ một tiếng, buông tay đang cầm đầu xe tôi ra.

Tôi quay xe của mình lại, ngăn chặn tò mò đối với các cô ấy, vòng qua cô ta tôi ra ngõ nhỏ. Nói như vậy, loại học sinh ngoan mắt mặt giống như tôi, sẽ không khiến cho các cô ấy có hứng thú. Chỉ cần không cố ý đi trêu chọc các cô ấy, liền an tường vô sự. Chân trái vừa đặt lên bàn đạp, bỗng dừng sau lưng lại truyền đến tiếng nói chuyện –

“..... Thực nhàm chán a, chúng ta còn phải ngây ngốc ở đây bao lâu?”

“Bảo mày chờ thì chờ đi!.....Chọc giận, Quan ca lại đi tìm Trần Kỳ.....”

Di? Nghe được tên quen thuộc, tôi dừng lại. Căn cứ vào thiên tính tám chuyện, lặng lẽ dựng lỗ tai lên.

“Hừ, con Trần Kỳ kia nhìn không thuận mắt!” Là giọng của cô gái tên A Phen, căm giận .

“Mày đừng lắm miệng. Chờ một chút đi, Quan ca nói.....”

“Quan ca nói chờ 15 phút nếu anh ấy không đến thì không cần đợi.”

“Tao không đợi !” Thanh âm càng thêm tức giận, cô gái tên A Phen kia bỗng dừng lao đầu ra ngõ nhỏ, hiêm hiêm chạy ra làm tôi tránh né không kịp.

“Mày, nghe lén?” Gương mặt tức giận lại phát ra lời chất vấn lạnh lùng, thực có điểm đáng sợ.

“A? Tôi không phải.....” Lời phủ nhận đến bên miệng lại nuốt trở lại, tôi vừa rồi đúng là đã cấu thành hành vi nghe lén, “Thực xin lỗi, tôi không phải.....”

A Phen tính tình xem ra thật không tốt hướng tôi rộng to ra tiếng: “Vậy mày lén lút làm gì?” Nói xong còn táo bạo dùng sức đá một cước vào thùng rác bên cạnh tôi, phát ra tiếng động.

Tôi bị dọa, nhấc tay đi che tai lập tức lại phát hiện mình đang đỡ xe, vội vàng buông tay đi nắm xe bị đổ, kết quả là giữ xe lại được, nhưng mà túi sách cùng băng từ trong giỏ xe lại rơi ra. Tôi một tay chống tay lái, lại ngồi xôm xuống đi kiểm, gom bao thư về cái giỏ, lại đi lượm băng từ rơi hơi xa, nhưng mà bối rối nhặt được cái này lại mất cái khác, lượm được băng từ, tay lái lại trượt khỏi tay ra ngoài, kết quả –

Lại phanh một tiếng, xe ngã xuống đất, mà xe ngã..... lại nện trên chân cô gái tên A Phân chuẩn bị chạy không kịp. Cô khẽ kêu một tiếng, rất nhanh rút chân, đau đến nâng chân nhảy lên, thiếu chút nữa đứng không vững.

A..... cầm của tôi suýt nữa rơi xuống, hai tay nắm cuộn băng từ không biết nên phản ứng thế nào, ngồi xôm vô cùng có lỗi nhìn cô.

Nhưng vào lúc này, một chiếc xe máy lại ngừng ở bên đường, đèn xe chiếu vào người chúng tôi; Sau đó một giọng nam trầm thấp vang lên: “A Phân, em lại làm gì ?”

Tôi theo tiếng nhìn lại, bị ngọn đèn chiếu chói mắt hơi hí hí mắt, thật vất vả mới nhìn rõ ký số trên xe — ơ, có điểm nhìn quen mắt, không phải là Quan Phong sao?

“Em làm gì ? Em có làm gì sao?” A Phân nghiêng răng nghiêng lợi.

“A, đúng rồi, cô ấy không làm gì cả, là lỗi của tôi.” Tôi tiếp lời, thực áy náy xem xét chân cô ấy, cúi đầu tỉnh lại.

Quan Phong quay đầu xe máy, đứng bên người A Phân. “Em luôn không khống chế được tính tình. Còn các em, đi về trước đi, đứng ở đây làm cái gì?” Một câu sau là nói với những người liên can trong ngõ nhỏ.

Tôi lặng lẽ quay đầu, tò mò đánh giá đại danh鼎鼎 đại ca học sinh. Áo khoác da bó sát người cùng quần bò, còn đeo bao tay, cưỡi loại xe máy rất nặng lại uy phong, ở thị trấn nhỏ của chúng tôi như vậy tuyệt đối không thông thường. Ừm, quả nhiên không giống bình thường, có hương vị của đại ca.

“Quan ca, em không phải.....” A Phân biện giải nhưng vì Quan Phong quay đầu đi mà tạm dừng, theo ánh mắt hẩn nhìn qua, tôi cũng quay đầu nhìn trên đường.

Chúng tôi nhìn thấy, dẫu xe đạp mà đến là Trần Kỳ cùng..... Trình Định Doãn.

Di? Tôi cả kinh.

Bọn họ đến gần, ánh mắt dừng ở trên người tôi. Trần Kỳ giật mình kêu lên: “A Tinh?! Cậu sao ở nơi này?”

Hi! Ta từ dưới đất đứng lên, lộ vẻ tươi cười hướng bọn họ vẫy tay chào hỏi. Có một chút bối rối, không nghĩ tới ở nơi này lại có thể nhìn thấy anh. Trình Định Doãn xuống xe, đi đến bên người tôi “Làm sao vậy?”

“A, không có việc gì, không có việc gì!” Khoảng cách của anh gần quá, tim tôi đập nhanh gấp đôi, ở trước mặt anh tất xấu lại tái phát, “Chỉ là em vừa mới..... Cái kia, xe..... Bể từ.....” Vung tay múa chân mãi mà không sao giải thích được, Trình Định Doãn đột nhiên lại vươn tay kéo cánh tay của tôi! Trái tim của tôi giống như muốn nhảy ra ngoài, chỉ ngây ngốc nhìn anh không thể phản ứng.

“Không có việc gì chứ?” Anh lôi tôi ra bóng ối, ghé vào dưới đèn đường mà nhìn quét qua toàn thân tôi.

“Không có việc gì a! Em rất tốt!” Chẳng qua là vui vẻ đến sắp choáng váng thôi.

Anh lại đánh giá mặt của tôi 1 chút, nhú mày quay đầu nhìn về phía Quan Phong bên kia. “Là chuyện gì xảy ra?”

“Quan ca, đàn em của anh?” Trần Kỳ khóa xe xong, lấy một chân chống đỡ, hướng đám người A Phân dương dương tự đắc xoa cằm.

Bỗng dưng cảm thấy không khí có điểm ngọt ngào, ta từ trong mê say hoàn hồn, nhìn qua nhìn lại mọi người, di, chẳng lẽ..... Chẳng lẽ bọn họ cho rằng A Phân khi dễ tôi?! Tôi sợ tới mức nhanh chóng xua tay. “Không phải! Vừa rồi là tôi không đúng, người bị thương là cô ấy.”

“Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?” Quan Phong hai tay ôm ngực nhìn chăm chăm tôi.

Dưới ánh mắt sáng quắc của mọi người, tôi cúi thấp đầu, “Thực xin lỗi, xe đạp của tôi ngã trúng chân cô ấy..... Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý.....”

Lại “Phanh” vang lớn –A Phân lại một cước đá vào thùng rác, cắt ngang lời sám hối của tôi. “Đã nói ta không làm cái gì!” Rống xong, cô ấy thô lỗ đẩy tôi đang chặn đường ra, hăm hăm bước đi.

Thân hình tôi nghiêng ngã, được Trình Định Doãn đỡ lấy. Chép miệng, tôi áy náy nhìn bóng lưng bi thương của cô ấy— chân của cô ấy vừa mới bị thương nha, lại dùng sức như vậy..... Nhất định rất đau..... Thật sự là rất xin lỗi.

Hiện trường mọi người không nhúc nhích, sau đó Trình Định Doãn xoay người giúp tôi nâng xe dậy, kiểm bao thư bỏ vào giỏ. “Em phải về nhà đúng không? Anh đưa em về,”

“Đi, không cần, nhà của em ngay bên kia.”

“Đi thôi.” Anh không nghe tôi, đem xe đưa cho tôi, xoay người đẩy xe mình chờ tôi.

Tôi ngẩn người, thì ra người tao nhã trừ danh như anh cũng có mặt bá đạo. Dem băng từ bỏ vào giỏ xe, đỡ xe rồi cùng Trần Kỳ nói tạm biệt.

Trần Kỳ cười gật gật đầu, sau đó nói với Quan Phong: “Quan ca, chúng ta đi trước đi. Không thấy anh cha anh vừa phát hỏa .”

Ách? Bọn họ nguyên bản muốn đi đâu ? Tôi tò mò muốn chết, lại không dám tùy tiện hỏi, thấy Trình Định Doãn đã lên xe đi trước, nhanh chóng đuổi theo xe anh.

Chuyển tới góc đường, tốc độ xe anh chậm lại, cùng tôi sóng vai mà đi. “Sao trễ như vậy?”

“Hôm nay ở lại họp, ra báo tường, em còn thu thập mọi thứ cùng làm vệ sinh..... Đã đến nhà em, nơi này.” Ai, nhà của tôi cách trường học thật sự quá gần, đi khoảng mười mấy phút.

“Như vậy..... Tạm biệt.” Anh ngừng xe.

“Đi?” Ta không dự đoán được anh nói dừng là dừng, nhất thời ngừng không được xe, xe theo quán tính chạy đến cửa nhà, nhảy xuống xe quay đầu, “Tạm biệt! Cảm ơn anh đưa em về.” Ai, sao đi vội vã như vậy, không nói thêm vài câu?

Anh gật gật đầu, quay đầu xe lại, rất nhanh liền biến mất ở chỗ rẽ. Còn mình tôi đứng ở cửa nhà ngây người hồi lâu.

※-※-※

Hai ngày sau trở lại trường, tình thế hỗn loạn làm cho tôi không hiểu.

Đầu tiên là không ít người ở chung quanh tham đầu tham não, đi ở trên đường sẽ có không biết bao nhiêu người gọi tôi : “Này! Cô chính là

Hà Tinh sao?”

Vài ngày sau, tôi rốt cục hiểu được nguyên nhân. Nghe nói, Quan Phong từng hướng người bên ngoài “hỏi qua tôi”, vì thế các loại suy đoán đều được lấy ra khỏi lồng hấp (đem ra). Đại ca anh minh thần võ của trường M đối với tiểu nữ sinh không có tiếng tăm gì của trung học P dĩ thường chú ý khiến cho oanh động chưa từng có — đây là cách nói của Lý Phái Nhã. Cô ấy cùng Liêu Hương Hương mỗi lần nhìn thấy tôi đều thực hưng phấn, mở to hai mắt chờ mong kịch tình phấn khích xảy ra, càng không ngừng tra hỏi muốn tôi đem mọi chuyện kể rõ ràng.

Sự thật cụ thể là thế nào tôi không rõ ràng lắm, bất quá tuần này thật sự là có gặp qua Quan Phong một lần, trên đường đến trường, hẩn nhìn chằm chằm tôi đi qua, ánh mắt có chút quỷ dị, làm cho tâm của tôi lo sợ bất an đã lâu. Sau ngày đó nhân sĩ không biết tên ở chung quanh lại tăng thêm gấp đôi, tôi xem như đã biết thêm thế nào là sức ảnh hưởng của thần tượng đại ca lãnh tụ.

Lớp trưởng A Ngọc suy nghĩ cũng đáp sai tuyến, liều mạng thuyết phục tôi gia nhập đoàn ủy làm cán sự, tôi không biết trường học khác như thế nào, dù sao trường học chúng tôi học sinh sẽ không có tác dụng cơ cấu, quyền lực chân chính là trong tay đoàn ủy, tương ứng trách nhiệm cũng đều từ đoàn ủy mà ra, cái gọi là cán sự, cũng chính là cu li chuyên cung đánh tạp, cho nên tôi trốn còn e không kịp.

Ngoài ra, trên đường tan học về nhà còn từng ngẫu ngộ [hẩn là ngẫu ngộ đi?] (ngẫu nhiên gặp mặt) cô gái gọi là A Phân kia, cô ấy ở ngoài trường học, âm trầm trùng mắt với tôi, sau đó hắt mặt đi, đối với lời xin lỗi tươi cười của tôi làm như không thấy. Đương nhiên, cũng có người vẫn bình thường. Trần Kì vẫn như cũ bộ dáng đi tổ tôi , Trương Tuệ Na lại bất động như núi. Ngày đó, trên đường đi học gặp qua Trình Định Doãn hai lần, hơi hơi – cười, thần nhiên tiếp đón, sau đó đi ngang mặt mà qua, lại có thể làm cho tôi cao hứng nửa ngày. Đêm đó, anh hộ tống tôi về nhà, tôi phá lệ dụng tâm viết vào nhật kí, đồng thời cũng khắc chế thường xuyên kim lòng không được ngây ngô cười cùng miên man bất định.

Ngày qua mọi việc cuộn cuộn kéo tới, hơn nữa vài môn học bước vào kiểm tra, tôi có điểm không thở nổi .

“Cậu gần đây có điểm nào nhiệt a.” Tự nhiên, Trần Kỳ đặc hữu kiều mị lại lên tiếng.

Tôi nghe vậy ngạc nhiên quay đầu, thấy cô ấy vẫn vui đầu viết này nọ. “Tốt mà, cũng không có việc gì.” Đúng thế, hỗn loạn chính là tâm tình của tôi cùng một đồng người rảnh rồi phỏng đoán, thật chất là không xảy ra việc gì cả.

Chạng vạng ngày thứ Năm, sau khi tan học tôi ở lại giúp thầy lịch sử làm đồ dùng dạy học, không nghĩ tới Trần Kỳ cũng không đi. Lúc này phòng học chỉ còn hai người chúng tôi, cô ấy viết xong một hàng cuối cùng, thu bút, đứng lên để sát vào bàn tôi, tựa hồ đột nhiên có tâm tình nói chuyện phiếm, cầm lấy một khối hình hỏa điểm hỏi: “Đây là cái gì?”

“Dấu hiệu địa điểm khởi nghĩa: Thầy giáo lịch sử muốn mình làm một ít đồ dạy học đơn giản, lúc dạy có thể dùng để dán trên bản đồ triển lãm sự kiện cùng địa điểm.”

“Nhàm chán, còn muốn làm các loại hoa nhỏ này nọ, đi dạy học sinh tiểu học còn được a.” Trần Kỳ hơi hơi coi thường, nhưng lại nắm kéo lên giúp tôi cắt hình.

“Làm cho vui một chút thôi, hơn nữa như vậy thật sự có vẻ dễ nhớ hơn a.” Tôi tiếp tục vẽ ra cờ đỏ, sao, dấu hiệu mũi tên các loại.

“Cậu có biết Trình Định Doãn cùng mình là anh em họ không?”

“Biết.” Tôi ngẩng đầu, có chút kinh ngạc, cô ấy lại cùng mình tán gẫu việc tư a.

“Vậy cậu có biết Trình Định Doãn cùng Quan Phong cũng là anh em bà con không?”

“A?”

“Mẹ Quan Phong là cô của Trình Định Doãn.” Trần Kỳ làm xong một cây đuốc, lại cầm một mũi tên, tiếp tục nói tiếp, “Cha Quan Phong cùng cha Trình Định Doãn là lão chiến hữu, kỳ thật ba mình cũng vậy, bọn họ ba người cơ hồ là anh em cả đời, cùng đi học chung, cùng nhau tòng quân, sau đó cùng làm việc ở một nơi, ngay cả cưới vợ cũng có liên quan với nhau, giao tình có thể nói..... Nha, bị mình cắt hổng rồi. Dùng keo trong dán được không?..... Chính bọn họ giao tình tốt, liền đương nhiên cho rằng hậu bối chúng mình cũng có thể là bạn bè thân mật, thật là!” Cô ấy nhăn mặt nhăn mũi.

“VẬY, ba người là.....” Thoạt nhìn không giống bạn thân a.

“Mình thì được rồi, nhưng mà hai người bọn họ nhìn nhau không thuận mắt. Từ nhỏ đến lớn đều không hợp, lại bị người lớn kiên quyết bắt chơi cùng một chỗ, càng chơi đùa oán hận chất chứa càng sâu. Cha bọn họ ở cùng đơn vị, cùng ở ký túc xá..... Này thoạt nhìn sao là lạ ? Aiz, lại cắt hỏng rồi. Quên đi, mình giúp cậu vẽ, cậu cắt đi.” Trần Kỳ đưa kéo cho tôi, thay đổi bút vẽ, đột nhiên lại nhẹ nhàng cười, “Nhưng mà cha Quan Phong chức khá lớn nga, hơn nữa tính tình thực nóng nảy, quả thực là độc tài, cho nên Quan Phong phản kháng mạnh nhất cũng chịu trấn áp nặng nhất — hì hì! Có đôi khi cảm thấy cha con bọn họ thật sự là chơi rất vui! Bác Quan cùng Trình Định Doãn, mà bác Trình vì công bằng, liền mỗi lần đều giúp đỡ Quan Phong..... Vẽ không sai chứ? Muốn lớn một chút hay không Hai người từ nhỏ đã bị so sánh với nhau, Trình Định Doãn là đứa trẻ ngoan thích đọc sách, thích hoa cỏ, Quan Phong nhìn hắc không vừa mắt; Quan Phong gặp rắc rối Trình Định Doãn cũng sẽ kiếm văt vả — cha chúng mình luôn thực hành tội liên đới, cho nên Trình Định Doãn cũng đòi Quan Phong có oán hận..... Tóm lại sổ nợ của hai người bọn họ rồi mù tính không xong !”

Nghe qua thật sự là — rất hảo ngoạn! Tôi đã sớm ngừng tay, chuyên tâm nghe cô ấy kể, biết đâu sẽ nói nhiều một chút về chuyện của Trình Định Doãn, thật sự là tốt quá.

“Bọn họ hai người luôn đấu qua đấu lại, trước đây cái gì cũng phải tranh, lớn liền không ai để ý ai, nhưng mà vẫn ngầm phân cao thấp nga. Giống như lần này, Quan Phong thấy cậu, sẽ làm chuyện rối lên.”

“Vì sao?” Là chuyện của tôi sao?

Trần Kỳ giương mắt liếc tôi một cái. “Hắc nghĩ cậu là bạn gái Trình Định Doãn a.”

“A? Mình....mình. Nhưng mình không phải a!” Tôi không khỏi đỏ mặt.

“Phải không?” Trần Kỳ thản nhiên nói, đem giấy đã vẽ xong đưa cho tôi cắt.

Tôi nhận, bắt đầu cắt, nhỏ giọng lặp lại: “Mình cũng không phải là bạn gái Trình Định Doãn, chúng mình căn bản không phải.....” Bạn gái xưng hô này giống giấc mộng của tôi quá, nhưng mà hắc là thật lâu về

sau mới có thể thêm trên đầu danh hiệu của tôi nha. Tình yêu không phải chuyện rất phức tạp sao? Không phải phải gặp chuyện đặc biệt, người đặc biệt, càng cùng cảm giác đặc biệt mới có thể kích thích cảm xúc sao? Tôi xem ngôn tình tiểu thuyết chính là nói cho tôi biết như vậy. Tôi đơn phương thích Trình Định Doãn, không có tỏ tình lại không có theo đuổi càng không bắt đầu nói chuyện yêu đương, đột nhiên đã nói đến người yêu, rất dọa người.

Trần Kỳ buồn bực, nhìn tôi, “Này, A Tinh, nói thực, cậu có nghĩ yêu đương không?”

Tôi theo trực giác lắc đầu, “Bây giờ còn không nghĩ. Luôn cảm thấy, tình yêu đối chúng ta mà nói, còn quá sớm.” Tình yêu là chuyện thực xa xôi, ta vẫn cho rằng như vậy. Hiện tại tôi chỉ nghĩ thưởng thức một ngum nho nhỏ ngọt ngào, loại hình thức thâm mến này có vẻ tốt.

“Như vậy sao?” Trần Kỳ nghĩ nghĩ, gật gật đầu, “Mình cũng nghĩ vậy. Yêu đương nhiều phiền toái, mình lười dính vào. Theo sự thật mà nói, thành tích của cậu không tốt lắm, cũng không phải có thể phân tâm cho người khác, vẫn là chuyên tâm đọc sách đi, nếu không đại học cũng không nhất định sẽ đậu được đâu, về sau sẽ thực vất vả..... Aiz, về sau rồi nói sau.”

Bị cô ấy nói được vô cùng ngượng ngùng, tôi than thở: “Mình vốn sẽ không nghĩ đến yêu đương a, học sinh trung học luyện ái không phải tùy tiện người nào cũng làm được rất tốt.” Đột nhiên nhớ tới ngày đó Lý Phái Nhã cùng Liêu Hương Hương tranh luận về yêu đương của học sinh trung học, kỳ thật tôi có khuynh hướng ủng hộ cái nhìn của Lý Phái Nhã.

“Quan Phong đảo loạn như vậy, người rảnh rỗi chung quanh nhiều như vậy, cậu có cảm thấy phức tạp không?”

“Đương nhiên, thật đáng ghét, cuộc sống của mình cũng không bình thường.” Tôi còn phải đổi tuyến đường a.

Trần Kỳ cười khẽ, dường như đang làm bầm lều bầu: “Tốt lắm, mình sẽ nói với hần. bảo hần cũng an tâm đọc sách, tương lai rất dài.”

“A?” Nói với ai? Tôi vừa cắt ra một cây đuốc hoàn hảo, không nghe rõ ràng.

“Tốt lắm, cậu ngoan ngoãn sao vỡ ghi là được.” Cô ấy đem thiếp giấy đưa tới tay tôi, đứng lên, vỗ vỗ đầu tôi, “Cố học tập tốt nga.”

“A?” Tôi mặc danh kỳ diệu nhìn cô ấy, hôm nay nói chuyện có điểm kỳ quái. Cũng hiếm có dịp hôm nay cô ấy tâm tình tốt, nói với tôi nhiều chuyện như vậy.

Kế tiếp, Quan Phong không có động tác nữa, cũng không có học sinh trường M đến “tham quan” tôi, huyền não dần dần trầm xuống, khôi phục yên bình của ngày thường.

Hết thầy đều bình thường.

Nhưng mà, ẩn ẩn trong đây vẫn có cảm giác không ổn. Ở nhà trồng hoa nghe nhạc xem tiểu thuyết, ở trường học chép bài làm bài tập tán gẫu tám chuyện. Khi rảnh ngồi bên cửa sổ nhìn sân bóng rổ, nơi đó, trong đó có một thân ảnh là Trình Định Doãn, anh giống như càng ngày càng thích đánh bóng rổ. Tất cả mọi chuyện đều trong quỹ đạo không phải sao? Cảm giác không ổn này là từ đâu tới? Ta nghĩ lại nghĩ, điểm quái dị này luôn luôn lái đi không được.

Theo thời gian trôi qua, cảm giác không ổn rất nhanh liền biến mất. Cuộc sống quen thuộc mà bình thản, làm cho tôi có khi cảm thấy nhàm chán, nhưng phần nhiều là khoái hoạt tự tại, thấy đủ vui vẻ thôi.

Tiếp theo, chương trình học đã xong, tiến vào giai đoạn ôn tập, sau đó là thi cuối kỳ cùng nghỉ đông. Lại một năm nữa, vô ba vô lã đi qua.

※-※-※

Học kỳ 2 năm 2, bình yên khai giảng, đi học.

Lớp trưởng A Ngọc lại bắt đầu việc xoay quanh, theo cách nói của cô ấy là, chờ chúng ta lên năm 3 sẽ không có cử hành hoạt động gì, cho nên muốn thừa dịp học kỳ 2 quý giá này, tổ chức nhiều hoạt động hơn, trao đổi cảm tình nhiều hơn.

Đáng tiếc chúng tôi người người đều là siêu cấp lười con gà con, vì thế mỗi ngày sau khi tan học liền trình diễn tiết mục lão gà mái động cô đuổi theo, mà nhóm gà con chung quanh bay ra hoặc giả cầm vờ điếc. Kỳ thật như vậy chơi rất vui, cơ hồ trở thành giải trí mà cuộc sống học tập buồn tẻ của chúng tôi khó có được.

Một ngày này buổi chiều tan học, tôi trốn vào phòng đọc của thư viện. Lớp trưởng A Ngọc vẫn không buông tha cho việc mời chào tôi

vào đoàn ủy làm tạp công, tôi biết mình nghe nhầm lỗ tai, nghe lâu sẽ bị tấy não, đành phải trốn là thượng sách. Aiz, nếu tôi có định lực như Trương Tuệ Na thì tốt rồi.

Chờ sắc trời đã hạ xuống, tôi ra khỏi phòng đọc, nhưng lại thấy Phan Vân.

Anh ta cũng thấy tôi, cười chào hỏi: “Hà Tinh, đã lâu không gặp. Chăm chỉ như vậy a, mới năm 2 liền đến thư viện.”

Tôi thề lưỡi, “Nào có, ở phòng đọc xem tạp chí mà thôi. Anh mới là chăm chỉ kìa, thật lợi hại!” Tôi nhìn anh ta ôm một đồng sách tham khảo mà sợ hãi than không thôi.

Phan Vân cười nhẹ, cùng tôi ra khỏi thư viện, đi đến nhà xe: “Gần đây còn có thể đi? Chương trình học của học kì 2 năm 2 không phải quá khẩn trương.”

“Đúng, nhưng mà đến trường thật là nhiều. Còn các anh? Bề bộn nhiều việc chứ?” Đã lâu không thấy anh ta, đối Trần Kì cũng không nhúc nhích gì..... Biết khó mà lui sao?

“Đúng vậy, có vài việc.” Anh ta trầm mặc một chút, hỏi: “Trần Kì, có khỏe không?”

Tôi ngẩn người, “Rất tốt.” Vẫn bộ dáng bà cụ non.

“Trần Kì nói,” Phan Vân giương mắt nhìn chân trời, “Cô ấy muốn đến đại học mới yêu đương, trung học không rảnh. Ta muốn theo đuổi cô ấy cũng phải đợi đến đại học mới nói sau.”

“Nha?” Đón được Trần Kì hội như vậy nói. Trần Kì độc lập xuất chúng cùng tiêu sái tự do luôn luôn là hâm mộ của tôi, nhưng tôi cũng đồng tình với anh ta, yêu trúng cô gái giống Trần Kì, thực vất vả a?

“Ta không tính buông bỏ cho Trần Kì, không có biện pháp buông bỏ cho cô ấy, ta đã nhận định là cô ấy. Nếu cô ấy muốn ta chờ, cũng chỉ có thể đợi.” Phan Vân vừa cười cười, “Nói chuyện này với em, em có cảm thấy phiền không? Ta hôm nay đột nhiên muốn tìm người nói dong dài a.”

“Ách, không có!” Tôi dùng sức lắc đầu, kỳ thật tôi thực thích nghe chuyện này nọ, bởi vì ta vốn thích — tám chuyện, “Đối với Trần Kì..... ừm..... phải có kiên nhẫn.”

“Kiên nhẫn? Kiên nhẫn là đủ rồi sao? Ta đây tuyệt đối có. Ta thứ khác không có, chính là có tính nhẫn nại. Chỉ là..... nếu ta chờ, sẽ chờ được sao?”

“Đương nhiên! Tương lai luôn tràn ngập hy vọng , phải tin tưởng vận khí của mình.” Tôi cho tới bây giờ cũng không hoài nghi qua, tương lai của tôi nhất định sẽ rất tốt đẹp!“Cố gắng! Kiên trì! Không cần buông tay a!”

“Ta biết.” Phan Vân cười vỗ vỗ kích động tôi, “Kỳ thật,- khi bắt đầu đã nghĩ thật sự rõ ràng, mặc kệ chờ đợi có kết quả hay không, ta đều chờ. Trên thực tế, buông tay so với chờ đợi còn khó hơn nhiều.”

“Ừm.” Ta nhìn khuôn mặt bình tĩnh lại kiên nghị của anh ta, đột nhiên cảm thấy anh ta cùng Trần Kỳ thật sự rất xứng đôi. Loại cô gái như Trần Kỳ sẽ chỉ có loại con trai như Phan Vân là xứng thôi! Xem qua nhiều ngôn tình tiểu thuyết như vậy, tôi sẽ không nhìn lầm .“Phan Vân, em thực xem trọng hai người nga!”

“Cám ơn.” Phan Vân mỉm cười, nói xong đã sắp đến bãi giữ xe, anh ta đột nhiên lại bổ thêm một câu:“Định Doãn cũng là người có tính nhẫn nại.”

Di? Ta sửng sốt một chút. Sao nhắc tới Trình Định Doãn? Há nhầm, nhưng vẫn không có hỏi. Thấy anh ta đã dắt xe đạp ra, liền cũng lấy cái chìa khóa xe ra mở xe mình.

Aiz, luôn như vậy. Đối với chuyện có liên quan với Trình Định Doãn, tôi cuối cùng vẫn có điểm nhát gan, hướng về anh, lại không dám thân cận anh quá.

Đều tự đẩy xe, nói tạm biệt xong, đi theo những hướng khác nhau.

Trong lòng tôi vẫn vì tâm ý của Phan Vân đối Trần Kỳ mà rung chuyển, thật hâm mộ a, Phan Vân thật sự là người con trai tốt, người con trai tốt vô cùng vô cùng khó có được!

Chúc phúc cho bọn họ! Chỉ là — anh ta vừa rồi vì sao nhắc tới Trình Định Doãn?

Chương 5

Tôi quăng mạnh xe đạp, đứng ở cửa ở bệnh viện, liền vội vàng chạy vào, rất nhanh tìm được phòng bệnh –

“Tuệ Na, cậu có khỏe không?”

Trương Tuệ Na nằm ở trên giường bệnh, nghe tiếng trợn mắt. “Không có việc gì.”

“A Tinh, vừa rồi làm mình sợ muốn chết –” Trương Lệ Lệ giọng vẫn mang theo khóc nức nở, ngồi ở ghế cao bên giường, “Thật đáng sợ, ra thật nhiều máu..... Làm mình sợ muốn chết.....”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nói rõ được không?” Tôi tiến lên vỗ vỗ nó, vừa rồi chính là nó khóc nức nở, còn không ngừng lặp lại “Thật nhiều máu, ra rất nhiều máu, còn không kịp cầm máu, bác sĩ nói sẽ quá muộn. ” Trong lời nói hơi run làm cho tôi nghĩ đến tình thế nghiêm trọng, sợ tới mức vội vàng chạy tới đây.

“Vị xuất máu, đã ngừng.” Người trả lời là Trương Tuệ Na, chuyển qua khuôn mặt tái nhợt của Trương Lệ Lệ nhú mày, “Đừng khóc, thật ồn ào.”

Tôi giúp cô ấy kéo chăn, cho cô ấy hảo hảo nghỉ ngơi, kéo Trương Lệ Lệ ra cửa. “Được, từ từ nói cho mình biết, sao lại thế này?” hai người cùng họ Trương ở cùng 1 trấn, trong trường ở cùng 1 kí túc xá, cá tính lại khác xa vạn dặm.

Trương Lệ Lệ mồm năm miệng mười kể lại: chiều chủ nhật, học sinh người thì về nhà, người thì ra ngoài, trong ký túc xá không còn người nào. Trương Tuệ Na bụng từ sáng đã bắt đầu không thoải mái, nhưng bởi vì trạng vị của cô ấy luôn luôn không tốt, cho nên cũng không để ý, tùy tiện ăn điểm tâm với uống thuốc có sẵn trong phòng, thậm chí ngay cả vẻ mặt hơi đen cũng không quan tâm- sau đó càng ngày càng nghiêm trọng, hôm nay buổi chiều đột nhiên nôn ra máu, lúc này mới nhanh đưa bệnh viện. Đến bệnh viện kiểm tra xong, bác sĩ mắng to trẻ như vậy mới đưa tới, nói là đường tiêu hóa xuất huyết nhiều, phải nhanh tiêm truyền dịch, nhưng mà máu lại luôn ra nhiều, lại phải ép buộc hồi lâu. Tóm lại rất khủng bố, sợ tới mức Lệ Lệ phát run, đến khi bác sĩ nói

đã cầm máu, không có gì trở ngại sau đó mới khóc sụt sùi gọi điện thoại cho những người khác.

“Ô..... Thật đáng sợ, chỉ có một mình ta, những người khác đều đi ra ngoài, tìm cũng tìm không thấy..... Làm ta sợ muốn chết.....Cô ấy, khi đó cô ấy nôn đến độ ra máu..... Ô, thật đáng sợ.....” Lệ Lệ ôm tôi, vẫn là bộ dáng nói năng lộn xộn.

“Được rồi, được rồi, hiện tại không có việc gì. May mà còn có cậu ở ký túc xá, bằng không sẽ càng tệ hơn, lần này cậu giúp đại ân đó..... Đúng rồi, liên lạc cho ba mẹ của Tuệ Na chưa?” Tôi biết ba mẹ của Tuệ Na đều ở nước ngoài.

“Tuệ Na nói không cần, dù sao bọn họ cũng chưa về.”

“VẬY.....liên lạc cho người thân thích khác chưa?” Trương Lệ Lệ cùng Trương Tuệ Na là đồng hương, cũng là bạn học, tự nhiên so với chúng ta hiểu rõ nhau hơn.

Trương Lệ Lệ nghĩ nghĩ, lắc đầu.

“VẬY gọi điện thoại cho lớp trưởng chưa?”

“Gọi rồi. Ngay từ đầu tìm không thấy lớp trưởng A Ngọc, liền gọi cho lớp phó, sau đó thật nhiều bạn học đều gọi tới.”

“Được rồi, đã không có việc gì, đừng hoảng, lau khô nước mắt đi.” Tôi kéo cô ấy đến phòng vệ sinh rửa sang lại một chút, lại dẫn cô ấy trở lại phòng bệnh.

“Tuệ Na, hiện cậu tại cảm thấy thế nào?”

“không sao.”

“Bác sĩ nói sao? Cần nằm viện không? Còn phải trị liệu ra sao?”

“Nằm viện ba ngày để kiểm tra.”

Ai, như cũ là lời ít mà ý nhiều a. Tôi giúp cô ấy kéo kéo chăn, thấy nước biển đã chảy gần hết rồi, vì thế liền rung chuông kêu y tá đổi dịch.

Rất nhanh có y tá đến đây, mặt không chút thay đổi, nhìn không chớp mắt, chậm rãi giúp Trương Tuệ Na thay một chai glucôzơ khác.

Tôi ở bên cạnh nhìn cô ấy, thẳng đến khi cô ấy làm xong rồi, mới hướng cô ấy chào hỏi: “Dì Phương, chào dì.”

Dì y tá quay đầu lại, biểu tình lập tức sinh động lên.“Ai nha! Là A Tinh a! Đã lâu không thấy, thân thể có khỏe không?” Nói xong vỗ vỗ

mặt của tôi, “Ừm, mập hơn rồi! Để ta đi lâu trên tìm bác sĩ Dương, gọi hấn chẩn mạch cho con.”

Tôi cười hai tiếng cho qua chuyện, đối với bác Dương luôn có chút sợ, bác ấy luôn đề nghị bà sử dụng trung thảo dược, mùi lạ vô cùng, ta sợ nhất .

“Di, A Tinh sao tới nơi này? Đến phòng y tá đi, vài dì đều ở nơi đó, đi nói chuyện đi.”

Tôi chỉ vào Trương Tuệ Na, “Bạn học của cháu, cùng bàn với cháu. Cô ấy bệnh thế nào?”

Lần này đối với Trương Tuệ Na là khuôn mặt tươi cười , “Ai nha, cháu là bạn học của A Tinh a, đừng lo lắng, cũng không nghiêm trọng lắm, nằm viện 2, 3 ngày liền khôi phục. Ừm, nếu không ta đi gọi cho con.”

Dì Phương gom dụng cụ, khi về có 1 vị bác sĩ mập mạp đi theo, đúng là bác Hồ ở khoa nội, bác ấy cười tùm tùm cao thấp đánh giá tôi. “A Tinh thế nào, không tệ chứ, lần trước nhìn cháu giống như hạt đậu nha, hiện tại đã khỏe mạnh khang kiện hơn nhiều rồi. Ừm, so với ta đoán còn tốt hơn.”

Tôi cười khờ. Nhiều năm qua bác Hồ mỗi lần nhìn thấy tôi đều nói như vậy, tôi nghĩ theo như lời bác ấy “lần trước” của bác ấy là chỉ gặp tôi lúc ba tuổi.

Kế tiếp phòng bệnh trở nên náo nhiệt như phòng khách, vài bác sĩ y tá đi ngang qua đều tiến vào nói hai ba câu, thậm chí bác sĩ khoa nhi cũng đến, cho tôi một hộp kẹo. Tôi áy náy nhìn Trương Tuệ Na cười cười, cô ấy lại giống như đang ngủ, định lực kinh người.

Đợi trong phòng an tĩnh lại, Trương Lệ Lệ nhìn tôi sợ hãi than: “A Tinh, cậu rất lợi hại. Mình còn chưa thấy qua y tá cười nha!”

Nào có khoa trương như vậy? Tôi liếc cô ấy một cái, “Bọn họ cũng là người bình thường mà!” Chỉ là khi đối mặt với các bệnh nhân nét mặt buồn rầu thì mặt dễ dàng trở nên cứng ngắc một chút mà thôi. Nhìn như nói năng cẩn trọng, kỳ thật chỉ cần lộ ra một khuôn mặt tươi cười cũng rất dễ dàng chiếm được cái mình thích.

Tôi sinh ra tại bệnh viện này. Là đứa bé sinh non, từ nhỏ thân thể không khỏe, cơ hồ mỗi ngày đều phải đến nơi này. Khi học tiểu học

cũng thường xuyên sinh bệnh, đến cảm mạo cũng không ngoại lệ thường xuyên bị, có lần còn bởi vì bệnh viêm gan cấp tính nằm viện nửa năm. Nghe nói, tôi từ nhỏ ra vào bệnh viện, chính là tiểu bệnh nhân được chào đón nhất, vô cùng hợp tác cùng các bác sĩ y tá, khi tiêm không khóc, thuốc cũng ngoan ngoãn uống, giống con búp bê mặc người ta bài bố, trên mặt còn cười tùm tùm, bởi vậy rất được yêu chiều.

“Cậu cùng bệnh viện này rất quen thuộc a?”

“Đúng vậy, trước đây mình thường nằm viện.”

“Oa! Nhìn không ra, từ lúc học trung học cho tới bây giờ cậu có vẻ chưa từng bệnh qua.” Trương Lệ Lệ kinh hô.

Tôi cười cười, trải qua nhiều chú bác dì chiều cô như vậy, sớm đem thân thể vốn sinh ra đã kém cỏi bồi bổ không tẻ, hơn nữa bà nghiêm khắc không chế ẩm thực, làm sao còn dám không làm cực cung khỏe mạnh?

“Đúng rồi, các bạn học khác sao còn chưa đến?”

Đang nói đến đó, chỉ thấy lớp trưởng A Ngọc kéo một đám người tiến vào phòng bệnh –“Tuệ Na, cậu có khỏe không? Chúng mình đến thăm cậu ! Mọi người vừa nghe đến cậu bị bệnh, liền từ bốn phương tám hướng chạy đến, đây là tập thể ẩm áp a.....”

Các học sinh đều hướng mắt lên trời trợn trắng.

Bạn ngồi cùng bàn nằm viện, tôi đương nhiên bày tỏ chút tâm ý, vì thế giữa trưa hôm nay, tôi mang theo bình thủy cháo, đạp xe đến bệnh viện. Dù sao bệnh viện cũng gần nhà của tôi, bà lại đặc biệt thích làm mấy thứ này.

Đem bình thủy cháo đến phòng bệnh, nhìn cô ấy uống xong. Đáng thương cho Tuệ Na, đói bụng gần hai ngày, ngay cả nước cũng không thể uống, sắc mặt đã trắng bệch. Hôm nay rốt cục có thể ăn chút cháo, tuy rằng nước cháo không chứa gạo, nhưng ít nhất vẫn tốt hơn nước lọc.

Hoàn thành nhiệm vụ sau đó tôi mang theo bình trống ra phòng bệnh, mới vừa đi đến cửa bệnh viện, liền thấy một bóng người cao lớn từ một chỗ khác đi ra — Quan Phong?!

Hắn hẳn là từ khoa ngoại đi ra, cánh tay phải cố định ở trước ngực, treo băng vải.

Có lẽ là tôi nhìn quá chăm chú, hần phát hiện, quay đầu nhìn, ánh mắt lạnh lùng ngừng ở trên người tôi vài giây, sau đó đi ra cổng lớn bệnh viện, đi đến chỗ gửi xe.

Tôi dừng ở bên kia chỗ gửi xe đẩy xe đạp của mình, tò mò trộm ngắm hần một chút, thấy hần có chút cố sức đẩy dờn xe máy của hần đi, một tay dù sao sử dụng không tốt, đẩy không ổn, xe suýt nữa đổ xuống, còn đụng ngã một chiếc xe đạp bên cạnh. Hần thăm rửa một tiếng, dùng eo sườn cố định thân xe, tay trái xoay đầu xe bên phải làm cho nó chuyển động.

Khi tôi dắt xe đạp đi qua bên người hần, hần còn đang mãi chiến đấu với sức nặng của chiếc xe máy, rốt cục tôi không nhìn được mở miệng: “Hay là anh nhờ người khác chở anh về đi?” Như vậy rất dễ động đến vết thương ở tay phải, hơn nữa một tay cũng không thể lái xe máy được? “Cô câm miệng.” Hần lạnh lùng mở miệng, ngữ khí không tốt.

Tôi thè lưỡi, phụ hần vòng xe qua, xong liền đi. Vừa đi hơn mười thước, bên cạnh gào thét một tiếng, làm tôi giật cả mình, Quan Phong lái xe máy tốc độ xẹt qua, biến mất ở phía trước.

Oa, một tay cũng có thể lái xe sao? Lợi hại! Tôi đưa tay phủi bụi trên mặt. Thực không hiểu nổi, đại ca có thủ hạ đại bang lại 1 mình chạy đến bệnh viện nhỏ này để trị thương

※-※-※

Buổi chiều ngày hôm sau tan học, tôi lại tới đến bệnh viện. Bác sĩ nói Trương Tuệ Na hôm nay có thể ăn cơm thịt canh linh tinh, cho nên trước đó đã gọi điện thoại về nhà nói bà làm cho chút canh.

Vào đây cửa tiến vào phòng bệnh, mới phát hiện bà đã đem canh đưa tới, nhưng mà uống canh không chỉ có một mình Trương Tuệ Na — còn có một cô gái giường bệnh cùng phòng. Cô ấy không có mặc bệnh phục, ngồi xếp bằng ở trên giường, đang dùng lực ăn này nọ, vừa thấy tôi đến, giật mình trừng mắt lớn.

“..... Xin chào.” Ngạc nhiên qua đi, tôi chào hỏi.

Bà về nhìn xem chúng tôi. “Thì ra các cháu quen nhau a. Là bạn học hỏ? Tuệ Na dường như không biết nhỉ? A Tinh, cháu đứa nhỏ này nói chuyện cũng không nói rõ ràng, Bác sĩ Hồ nói Tuệ Na hôm nay vẫn

chưa thể ăn thức ăn, chỉ có thể uống chút ít nước canh, cháu xem, ta còn làm một bát canh thịt gà, nhiều như vậy đem đến, may mà có cô bé này ăn giúp..... gọi là A Phân hử?..... A Phân là đêm qua vừa vào, là bị bệnh gì nhĩ? Ồ, là viêm cái gì cấp tính? Ai, bà trí nhớ hơi không tốt..... Hiện tại đã có thể ăn thức ăn, so với Tuệ Na tốt hơn nhiều.....”

Bà lắc nhai lên tiếng, Tôi cùng A Phân nhìn nhau. Cô ấy còn đang trừng tôi, miệng chứa đầy đồ ăn, xem ra cô ấy rất muốn đem đồ ăn trong miệng nhỏ ra.

Vài phút sau, bà lắc nhai thu thập mọi thứ, lại dặn dò hai cô ấy đem canh trong bình giữ ấm uống hết đi, rồi về nhà nấu cơm chiều. Tôi sợ A Phân quá mức xấu hổ, lấy cốc rửa hoa quả trốn vào phòng vệ sinh, chờ tôi trở ra, A Phân miệng đồ ăn cuối cùng cũng nuốt mất, nhưng vẫn đang cầm bát canh do dự không biết nên buông hay là nên uống.

Tôi tận lực không nhìn cô ấy, giúp Tuệ Na sờ sờ cái này cái kia, trong lòng nhin không được cười thầm, cô gái kêu A Phân này — thật sự là rất đáng yêu ! Ha ha! Thật đáng yêu!

3 phút trôi qua, cô ấy rốt cục cầm bát lên, uống một ngụm nho nhỏ, ánh mắt vẫn nhìn tôi. Mà tôi đưa lưng về phía cô ấy, tuy rằng cùng Trương Tuệ Na nói chuyện, nhưng khóe mắt luôn luôn tại nhìn vào bình thủy trên bàn — mặt ngoài sáng bóng của bình thủy chiếu ra nhất cử nhất động của cô ấy. Cô ấy uống mấy hớp nho nhỏ, sau đó mở lớn miệng cô lỗ cô lỗ rót hết, ha ha, thật sự là rất đáng yêu! So với con mèo nhỏ trước kia tôi nuôi đùa còn vui hơn!

Tôi thực tự nhiên xoay người, lấy ra bình giữ ấm giúp Trương Tuệ Na thêm một chút canh vào bát, sau đó đem canh còn thừa toàn bộ đổ vào trong bát của A Phân. “Uống hết nó đi, bằng không bà sẽ mắng.”

A Phân sừng sốt một hồi, cúi mặt, cầm lấy thìa bắt đầu uống. Hi, lúc bà không muốn đem người ta ra làm thí nghiệm, thì nấu ăn rất khó làm cho người ta kháng cự.

Lúc này đột nhiên vài người đẩy cửa tiến vào. “Phân tỷ — di?” Nhìn thấy tôi, hiện ra thần sắc kỳ quái, hơn nữa bình giữ ấm trong tay tôi hiển nhiên cùng bát canh A Phân bùng là một bộ.

A phân buông bát, chuyển lực chú ý của bọn họ. “Tụi mày sao đến đây?”

“Phân tử, không tốt !” Bọn họ phục hồi tinh thần lại, “Người của bang ở thành Tây kia lại đây đập phá, chúng tôi tìm khắp nơi cũng không thấy Quan ca. Làm sao đây?”

“Mấy ngày qua không thấy Quan ca, call hắn cũng không nghe, trường học cũng không đến, chúng tôi canh giữ ở gần nhà bọn họ cũng không gặp hắn ra vào, gọi điện thoại lại là ba của hắn tiếp Nghe Cổ tử nói, hôm kia Quan ca cùng người thành Tây đánh một trận, sau đó không biết đi đâu.”

“Tại sao có thể như vậy? Không ai biết Quan ca đi đâu sao?” A Phân nhảy xuống giường, “A Cường, người call lại một lần nữa!”

Trong đó có một nam sinh lên tiếng trả lời đi ra ngoài, A Phân tiếp tục hét lên với những người khác: “Chuyện nghiêm trọng như vậy sao không ai sớm nói cho ta biết? Ta chỉ là bị bệnh mà thôi, tội bây cho là ta chết à? Những người khác đâu? Nhanh gọi bọn họ tới a!”

Một nam sinh khác nhỏ giọng nói: “Phân tử, Quan ca nói không cho phép tùy tiện gọi người đi làm.....”

“Nhưng mà hiện tại bọn nó đã tìm tới cửa a!” A Phân hét lớn hơn nữa, “Chờ bị người ta đánh sao? Là bao cát à?”

Tôi ở bên cạnh tò mò nghe, đó là thế giới tôi không tiếp xúc qua, cho nên không dám nói càn, nhưng khi tôi thấy A Phân biên kêu la mang giày vào muốn đi, không thể không nói: “Này, cô còn chưa uống hết canh.” Hỗn bang phái đánh nhau tôi không hiểu, nhưng đồ ăn bà nấu là thần thánh.

“Mày..... Hiện tại tôi làm gì có thời gian?” Cô ấy kinh ngạc.

“Uống một chén canh không mất bao nhiêu thời gian.”

“Cô..... tôi..... tôi hiện tại không rảnh uống.” Cô ấy trừng mắt nhìn tôi, “Tránh ra ! Tôi có việc gấp phải làm! Đáng ghét, Quan ca không biết đi đâu vậy, không sớm chút tìm được hắn thì nguy rồi.....”

“Cô..... tôi..... tôi hiện tại không rảnh uống.” Cô ấy trừng mắt nhìn tôi, “Tránh ra ! Tôi có việc gấp phải làm! Đáng ghét, Quan ca không biết đi đâu vậy, không sớm chút tìm được hắn thì nguy rồi.....”

“Ngày hôm qua tôi có thấy hắn.”

“Không đi học, cũng không ở nhà, rốt cuộc..... Ách..... Cô nói cái gì?”

“Giữa trưa ngày hôm qua tôi có thấy hấn.”

“Cái gì?! Ở đâu? Hấn sao.....”

Bát canh bị đưa tới chớp mũi cô ấy, “Đem canh uống hết, tôi nói cho cô.”

“Cô..... cô.....” Cô ấy trừng mắt nhìn tôi, nhận bát.

“Giữa trưa ngày hôm qua tôi ở bệnh viện này nhìn thấy hấn, hấn từ khoa Ngoại đi ra.”

“Khoa Ngoại? Quan ca bị thương?” Bọn họ đều sợ hãi.

Di? Thì ra bọn họ cũng không biết lão đại bị thương? Tôi đây có phải lắm miệng hay không, đang nghĩ tới chỉ thấy A Phân cầm chén để lên trên bàn, dẫn mọi người chạy ra bên ngoài, “Quan ca bị thương! Đi tìm người thành Tây tính sổ!”

Còn chưa vọt tới cửa, ngoài cửa bóng người chột lóe –“Quan ca đến!” Là người gọi là A Cường, “Tôi vừa đi xuống đại sảnh gọi điện thoại, thì thấy Quan ca đến.....”

“Quan ca!”

A Cường bị mọi người ngăn, Quan Phong mặt nghiêm lạnh xuất hiện ở cửa.

“Quan ca! Sao bị thương vậy? Có phải bọn người thành Tây hay không?”

Tiếng kinh hô, ân cần thăm hỏi, còn có lòng đầy căm phẫn lên án công khai, trong phòng nhỏ hẹp kêu loạn một mảnh.

Tôi ngồi trở lại giường bệnh của Trương Tuệ Na, gọt quả táo xem náo nhiệt, mà Trương Tuệ Na thì chuyên tâm đọc sách.

Không bao lâu, Quan Phong rống to vài tiếng, đem người liên can điều đi, chỉ để lại nam sinh kia cùng A Phân. “Hai đứa theo tao đi tìm người thành Tây. A Phân, em ở chỗ này đừng chạy loạn.”

“Quan ca.....” A Phân chưa kịp kháng nghị, đã bị bóng người xuất hiện ở cửa thu hút sự chú ý –“Hừ, các người dám tới nơi này? Cút về thành Tây đi!”

“Ha ha..... Quan Phong, cuối cùng cũng tìm được mày! Sao lại trốn đến loại bệnh viện nhỏ này?” Ngoài cửa đi vào vài người, vừa thấy đã biết không phải người lương thiện, phía sau còn có một người quần băng vải, mặc quần áo bệnh nhân. Đám này hiển nhiên là người thành

Tây rồi, xem ra bọn họ cũng có người vào bệnh viện này ở, vừa vặn gặp được Quan Phong, vì thế gọi đồng bọn tới. Ừm, thì ra bệnh viện này có phong thủy tốt nhỉ.

Sau đó hai bên bắt đầu đối trận, hơn phân nửa lời nói tôi nghe không hiểu, nhưng xem không khí rất khẩn trương. Quan Phong lại chỉ lạnh lùng nhìn, không thấy động tác gì.

“Này, đây là bệnh viện, chúng ta đi ra bên ngoài.”

Mắt thấy bọn họ muốn đi, “Chờ một chút,” Tôi nghĩ cũng không nghĩ lên giọng nói, “A Phân, cô còn chưa uống hết canh đó.”

Bọn họ quay đầu, không thể tin tưởng mắt nhìn tôi.

Xấu hổ, tôi cười khổ một chút, vô cùng rõ ràng câu mình vừa rồi là ngu xuẩn cỡ nào, nhưng mà — bà bảo nha! Người ngoài sẽ không hiểu ý nghĩa cao thượng của người một nhà đối với chúng tôi đâu.

Đột nhiên, một trận tiếng cười to tuôn ra, là Quan Phong, “Ha ha, cô thật sự là..... Ha ha ha! Khó trách bọn họ đều bảo vệ cô.....”

A? Hấn nói ai?

“Các người một đám người đứng ở cửa làm gì?” Phía sau tường đột nhiên truyền đến một giọng nữ uy nghiêm. Đám người tách ra, dì Phương y tá bung khay đi vào phòng, nhìn quét mọi người, “Bệnh nhân cần nghỉ ngơi, không cho phép nhiều người như vậy đến thăm, người không quan hệ mời rời đi.”

Quan Phong bước ra ngoài đầu tiên, người trung học M theo sau, nhân mã thành Tây đi cuối cùng.

A Phân lại bị dì Phương ngăn trở. “Aiz, cô không thể đi, còn phải tiêm thêm một mũi nữa.” Giọng nói bình tĩnh nhắc nhở, thuần túy là xuất phát từ trách nhiệm nghề nghiệp, cho nên khi A Phân vòng qua tiếp tục đi ra ngoài dì cũng không thể nào ngăn cản, dì đối với loại người không lo thương tích thân thể của mình là phản cảm nhất.

Dì Phương đem thuốc cho Trương Tuệ Na rồi đi. Tôi theo tới cạnh cửa, thăm dò nhìn, đoàn người Quan Phong đã biến mất ở cuối hành lang, ở chỗ rẽ lại có thêm vài người, gia nhập vào đám người thành Tây. Dì, thế cục đối với trường M hình như có điểm không ổn a.

Trương Tuệ Na buông sách, nhìn sang cửa. “Bọn người lằng phí sinh mệnh! A Tinh, đừng để ý.” Khó được nghe cô ấy nói như vậy nha.

Tôi nghĩ nghĩ, đeo túi sách lên lưng. “Tuệ na, mình đi trước, cậu nghỉ ngơi cho tốt nha, ngày mai lại đến thăm cậu.” Nói xong liền bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Tuy rằng không biết Quan Phong, nhưng sau khi nghe Trần Kỳ nói qua chuyện của hắn cùng với Trình Định Doãn, liền không hiểu sao có loại cảm giác thân thiết. Chẳng lẽ là yêu ai yêu cả đường đi? Thích một người, ngay cả kẻ địch của anh ấy cũng cảm thấy thân thiết sao? Kỳ quái, sao không phải là cùng chung mối thù nhỉ? Còn có A Phân, sinh bệnh còn nóng nảy như vậy, thực không quý trọng sức khỏe. Miên man suy nghĩ, tôi bất tri bất giác đã đi theo bọn họ ra khỏi bệnh viện, quẹo vào một ngõ nhỏ, đi thêm một đoạn đường, đi vào một không gian lớn, bên trái là nền công trường vừa xây.

Tôi đứng xa xa, nhìn bọn người Quan Phong đi đến giữa sân, tịch dương đỏ tươi đã ngã về tây, ánh nắng chiều hạ xuống khiến bóng dáng bọn họ có điểm mơ hồ. Vì thế tôi đến gần chút, núp sau một gốc cây gầy yếu, từ túi sách lấy ra kính mắt đeo vào.

Hai bên nói chuyện vài câu, lập tức động thủ, hơn nữa là cả đám xông lên đánh hỗn chiến. Quá bạo lực, đối với bé ngoan như tôi việc này quá mức rung động, tôi cơ hồ khép nửa mắt, không dám xem.

Không đến mười phút, tôi cảm thấy không thể mặc cho bọn hắn đánh như vậy, tôi cũng nhìn ra được phe Quan Phong tình thế không tốt lắm. Báo nguy có thể chứ? Đây là không phải tụ tập đánh nhau sao? Học sinh bị cảnh sát bắt đến cục có phải sự kiện rất lớn hay không? Ai nha, không lo được nhiều như vậy, tôi xoay người chạy ra đầu ngõ, trước tìm người cứu mạng rồi nói sau!

Còn chưa ra tới ngoài, đã thấy vài người bên kia kêu la chạy tới, nhìn vài người kia có chút quen mắt, không phải người trường M sao, thì ra bọn họ có hậu viên nha. Sau đó, tôi phát hiện một người trong đó chính là — Trình Định Doãn!

Trời ạ, Trình Định Doãn cũng sẽ tham gia việc này..... hoạt động khóa ngoại sao? Tò mò tới cực điểm, luyến tiếc đi ra, tôi đi theo viện quân phía sau lại trở về chiến trường, ngồi xổm sau đồng đá tiếp tục xem cuộc chiến.

Trình Định Doãn thân thủ phi thường mạnh mẽ, quả thực hình như từng trải qua huấn luyện chính quy, không đến vài hiệp, liền đá bay vài người, bay nhảy trong chiến trường, vừa vận thối lui đến sát chỗ tôi.

“Cậu lại muốn bị thương thêm?” Anh nhíu mày nhìn cánh tay treo băng vải của Quan Phong, “Cột băng vải còn dẫn người đánh nhau, rất hưng phấn, chơi rất vui sao?”

Đây là bộ mặt tôi chưa thấy qua. Ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt âm trầm, lời nói trào phúng, còn có hung ác khi đánh nhau..... Tôi liú lười, xem ra tôi còn chưa biết nhiều về anh, nhưng mà..... đều rất mê người a! Diện mạo tuần nhã lại thêm ba phần khốc liệt, lại làm cho tôi xem đến ngẩn người. Đã sớm nói rồi, đem anh liệt vào đối tượng yêu thích là lựa chọn chính xác nhất của tôi!

“Đừng dài dòng!” Quan Phong đẩy anh ra, “Ngoan ngoãn đọc sách của mày, bớt lo chuyện người khác!”

“Cậu nghĩ rằng tôi rảnh sao? Bác Quan muốn tôi tìm cậu.” Trình Định Doãn nói xong, nhin không được đánh một quyền qua, “Cậu thật là kỳ cục! Mấy ngày mấy đêm không về nhà, cô điện thoại làm phiền tôi hoài!”

Quan Phong nghiêng người trốn tránh, “Tao đã sớm gọi điện nói cho mẹ rồi! Mày không có chuyện gì, đi quán tiêu muối muối kia của mày đi.”

Quan Phong nghiêng người trốn tránh, “Tao đã sớm gọi điện nói cho mẹ rồi! Mày không có chuyện gì, đi quán tiêu muối muối kia của mày đi.”

“Cái gì?” Trình Định Doãn đứng sững, “Cậu nói ai?”

Quan Phong cười mỉa, dương dương tự đắc hất cằm qua chỗ tôi núp.

Nha, bị hấn phát hiện ! Tôi chỉ có thể từ từ đứng thẳng dậy, lắc lắc chân đang hơi tê, tận lực tươi cười có vẻ đáng yêu. “Hi! Đã lâu không gặp, anh cũng đến đây a?” Tiếp đón như vậy vào lúc này tựa hồ không thỏa đáng lắm, nhưng không có biện pháp, những lúc tôi gặp Trình Định Doãn quả thật có chút thất thường.

“Hà Tĩnh?” Trình Định Doãn sững sốt, yên lặng nhìn tôi hồi lâu, nghiêng đầu hung hăng phun ra một hơi, “Ai mang em đến?”

“Em tự mình theo tới, bởi vì..... ừm..... có điểm..... tò mò.” Đây là nguyên nhân tôi theo tới nhỉ? Bằng không tôi cũng không biết tại sao đang êm đẹp lại chạy tới xem náo nhiệt.

“Hà Tinh!” Anh trừng mắt nhìn tôi, làm tôi sợ tới mức nhanh chóng cúi đầu tỉnh lại, “Em có biết cái gì kêu là nguy hiểm hay không? Người ta đánh nhau có thể tùy tiện đi theo xem sao? Xảy ra chuyện thì sao?”

“Thực xin lỗi.” Tôi ngoan ngoãn xin lỗi, anh hôm nay thật sự có điểm hung dữ, nói theo ý anh là tốt nhất.

“Em..... Này không phải là vấn đề nói xin lỗi, em hẳn là không nhận thức được hành vi nguy hiểm hạng nhất, cái gì cũng không biết liền lỗ mãng theo lại đây, lại chỉ đi một mình! Em có biết hay không.....” Xem ra anh giận còn lâu mới tan, nhưng tình huống không cho phép anh tiếp tục nói tiếp –

Tuy rằng người trường M đã không chế được đại cục, nhưng ngoan cố chống cự, người thành Tây vẫn không dễ dàng chịu thua, còn có khác ba bốn người đánh về phía chúng tôi, trong chớp mắt Quan Phong lại bị cuốn vào chiến cuộc.

Trình Định Doãn thấp giọng rửa một tiếng, vung tay vung chân, ngăn trở hai người, “Hà Tinh đến phía sau đi!”

Giống như không kịp né, trong tiếng kinh hô của tôi, một người trong đó hướng về phía tôi mà đến. Không phải chứ? Ngay cả tôi cũng phải gia nhập đánh nhau? Trong lúc trở mặt, thân thể khẩn cấp phản ứng, khinh kê một tiếng, đùi phải đưa ra, chân trái quay về, đứng thẳng lưng — đá! Trúng chính giữa gáy, đối thủ sảng khoái ngã xuống. A, thì ra lúc tiểu học hoạt động ngoại khoá luyện mấy tháng võ thiếu nhi cũng có công dụng nha! Không tệ, nhiều năm không luyện qua như vậy, đột nhiên dùng đến còn có thể đùa giỡn như vậy, con người quả nhiên có tiềm năng vô hạn!

Hai người vốn dĩ đang định qua đây cứu người có chút kinh ngạc nhìn tôi, lại xoay người ứng phó đối thủ của bọn họ.

Này này! Đừng coi tôi là cao thủ nha!

Tôi thét chói tai, chật vật né tránh một quyền. Vừa rồi một đá kia của tôi căn bản cũng không tạo nên thương tổn nặng gì, người nọ rất nhanh đứng lên, lại chém ra một quyền, “Cứu mạng a –” học sinh ngoan

giống như tôi vậy, loại việc này không nên xảy ra trên người tôi a! Sợ tới mức tay chân phát run, lui về phía sau vài bước đã bị vấp trúng một khúc cây, tuy rằng nhờ vậy mà tránh thoát một kích, nhưng mà phía sau lại bị đập mạnh, may mà có ba lô cản lực, nên không đau lắm.

Trong tiếng thét chói tai của tôi, Trình Định Doãn đứng lúc ngăn lại một quyền người nọ nện xuống, hai người quay qua đánh nhau. Hô, hoàn hảo, ta ngồi dưới đất vỗ ngực thuận khí.

Chỉ chốc lát sau, đánh nhau đã xong, bên ta thắng lợi, Trình Định Doãn đi tới kéo tôi đứng dậy, giúp ta phủ cát trên lưng, lẩm bẩm: “Kỳ quái, vừa rồi một chiêu kia rõ ràng đánh rất được.....”

“Vừa rồi là kỳ tích.” Tôi mặt đỏ hồng, tuy rằng thầy giáo võ thuật từng khen tố chất của tôi không tệ, cũng không đại biểu cho tới bây giờ sau nhiều năm không nghị lực khổ luyện qua cũng bỏ xó, tôi sẽ thật sự có năng lực ứng phó trận trận kia. Chiêu vừa rồi, cũng nhờ may mắn, muốn tùy tiện liền có thể tái hiện sao? Kỳ tích không dễ dàng xảy ra lần thứ hai như vậy.

Anh lắc đầu cười cười, hỏi tôi có trầy da không.

“Không có việc gì.” Tôi lắc lắc đầu, “Hơn nữa đời này em còn không có cùng người đánh nhau qua, còn có, quyền cước đánh vào thân thể người khác cảm thấy thực đáng sợ.....” Đánh thân thể cùng đánh bao cát là hoàn toàn bất đồng, chưa thử qua sẽ không biết khi mình đem sức lực từ cơ thể đánh ra, mà không thể xác định việc này sẽ tạo thành thương tổn nhiều hay ít, một khắc kia từ đáy lòng sẽ dâng lên ý chí chiến đấu. Tôi xem như đã thử nghiệm qua, chắc chắn suốt đời khó quên.

Trình Định Doãn cười, đưa tay xoa xoa đầu tôi, làm tôi ngạc nhiên, tim đập mạnh, trên mặt lại nóng lên.

“Xuy, tiểu muội muội không tệ a.” Quan Phong xử lý xong chuyện hai phe, cũng đi qua bên này, “Thân thủ không tệ a, chỉ là lá gan không đủ lớn, nếu không thì đi theo chúng ta luyện thêm vài lần đi? Rất nhanh sẽ thành thói quen.”

“Quan Phong.” Trình Định Doãn gọi nhỏ tên hắn dường như đang cảnh cáo.

Quan Phong không để ý tới anh, kê sát vào tôi, trên mặt nở nụ cười. “Thế nào? Gia nhập chúng ta đi.”

“Không cần!” Tôi lập tức lắc đầu. Tôi sẽ không quen đâu, huống hồ tôi là đứa trẻ ngoan như vậy, không thích hợp đánh nhau.

“Gì không cần chứ?” Quan Phong mặt vô cùng lưu manh, “Đến đi, chơi tốt lắm, chúng tôi sẽ dạy cô đánh nhau hút thuốc uống rượu.”

“Không cần.” Tôi cười trốn phía sau Trình Định Doãn, không thể tưởng được Quan Phong cũng có một mặt như vậy, dường như là cố ý dụ dỗ chơi đùa với con nít.

Trình Định Doãn một tay chống đỡ bả vai Quan Phong, ngăn cản hắn tiếp tục tới gần.

Quan Phong đứng thẳng dậy, mắt mặt nhún nhún vai, trên mặt trong chớp mắt lại trở về vẻ lạnh lùng mang ý giễu cợt. “Gì khẩn trương như vậy chứ? Tao không giành của mày. Tối rồi, học sinh ngoan nên về nhà đi, đừng đi loạn ở bên ngoài.”

Lúc này tàn cục đã yên, bại tướng thành Tây sớm chẳng biết đi đâu, A Phân mang theo người trường M tới trước mặt Quan Phong, om sòm đề nghị tìm một chỗ chúc mừng, một đám người cười nói muốn đi.

Trình Định Doãn đê Quan Phong lại, “Cậu còn đi nơi nào? Cô bảo cậu về nhà một chuyến.”

Quan Phong nhúu mày, “Mang theo thứ này về?” Hắn quơ quơ tay phải treo băng vải.

“Trước tới nhà của tôi ở hai ngày. Tôi đi nói với cô, bác Quan.” Trình Định Doãn nhìn sang cánh tay bị thương của hắn, “Sắp bị mẹ cậu làm phiền chết, tôi không muốn phải đi tìm cậu nữa, cậu có thể thử xem xem.”

Bọn họ ánh mắt đối diện, sau đó Quan Phong nhún nhún vai, không thèm nhắc lại, quay đầu ý bảo những người khác đi trước. Người trường M không nói gì rời đi.

Tôi giữ chặt A Phân, “Cô không về bệnh viện sao? Bát canh kia..... Ách, quên đi, lạnh không nên uống.” Đối bà có điểm áy náy, ta cúi đầu.

Quan Phong cười to ra tiếng, cười đến xoay người ôm bụng. A Phân chịu không nổi hình như đang vuốt vuốt tóc.

Trình Định Doãn xem biểu tình của tôi cũng tựa hồ cũng có một chút bất đắc dĩ cười, đưa tay kéo tôi về bên người anh. “Khuya rồi, em

cũng mau về nhà đi. Người trong nhà không lo lắng sao?”

“Ừm.....” Tôi nhìn sắc trời, tà dương đã hạ, ánh sáng tối dần, “Nha, đã trễ như vậy ? Khó trách cảm thấy thật đói! Các anh không đói bụng sao? Trước cùng đi ăn cơm chiều đi, được không? Ngay kế bên đây thôi.”

“Đói bụng sao?” Trình Định Doãn nhìn nhìn tôi, sau đó quay đầu nhìn về phía Quan Phong, “Đi ăn cơm trước?”

“Tùy tiện.” Quan Phong nói, “A Phân em cũng đi đi, cơm nước xong liền về bệnh viện.”

“Được, em dẫn đường. Đi nơi này!” Tôi chạy tới phía trước, quẹo vào một cái ngõ nhỏ hẹp, “Vùng này em vô cùng quen thuộc nha.” Từ nhỏ ở chỗ này lớn lên thôi.

Chương 6

Bốn người vòng qua hai ngõ nhỏ, rất nhanh đến trước một cánh cửa, tôi dừng lại, bóp bóp eo một chút.

“Đây không phải.....?” Trình Định Doãn nhìn biển tên.

“Nhà của em.”

“Cậu..... Cậu không phải muốn dẫn chúng tôi đi quán ăn sao?” A Phân lại có điểm ngây người.

“Nha? Tôi chưa nói a.” Tôi có nói qua muốn đi quán ăn sao? Thật là kỳ quái cô ấy lại hiểu lầm như vậy.

A Phân cau mày, “Này, cậu dẫn chúng tôi về, ba mẹ cậu không dọa đuổi mới là lạ!”

Tôi nhìn cô, “Vì sao?” Cô ấy hình như nghĩ mình là yêu ma quỷ quái thì phải.

“Xuy, thật sự là tiểu muội muội thiên chân vô tà.” Quan Phong lắc đầu, xoay người bước đi.

“Anh nghĩ bọn anh hiện tại không có cách nào đến nhà em làm khách.” Ngay cả Trình Định Doãn cũng nói như vậy.

“Này.....” Tôi hô. Nhưng vào lúc này, cửa mở.

“A Tinh, sao trễ như vậy?” Là mẹ, nhìn thấy có bốn người đứng ở cửa, hơi – ngây người, lập tức mở rộng cửa, “Đến, mau vào.”

Trình Định Doãn cùng ba người ngây ngốc nhìn, lần lượt vào phòng. Mẹ đi phía sau tôi, khẽ nhú mày, “Sao trễ như vậy? Mẹ gọi điện thoại đến bệnh viện, dì Dương nói con đã về từ sớm. Chờ con về ăn cơm, con đi đâu vậy?”

“Ách..... Con theo chân bọn họ đi loanh quanh..... Đợi một chút.” Tôi đem chuyện phức tạp nói thành đơn giản một chút với mẹ, tiếp theo đơn giản giới thiệu một chút về ba người, “Đây là Trình Định Doãn, học lớp 11 trường con, đây là hai học sinh trường M.”

Vào cửa, mẹ bật đèn lên, lấy dép cho bọn họ thay, quét mắt nhìn vết thương cùng dấu vết đánh nhau trên người bọn họ, cho dù tâm còn nghi vấn nhưng cũng không lộ ra điều gì, vì thế tôi thầm cảm kích.

“Con đưa bạn con đến phòng khách đi, mẹ đi giúp bà làm đồ ăn. Lần sau về muộn thì gọi điện trước, có nghe hay không?”

“Dạ, đã biết.” Tôi cũng thay dép, dẫn ba người vào phòng khách.

Ba đang ở sô pha xem báo, thấy chúng tôi tiến vào liền đứng lên. “A Tinh đã về, bạn con sao? Đây, mọi người trước ngồi xuống, đợi một lát liền ăn cơm.” Một mặt hiền lành tươi cười, đôi mắt vết thương trên người bọn họ làm như không thấy.

“Cháu chào chú.” Trình Định Doãn đầu tiên gật đầu chào hỏi, hai người khác cũng gật đầu theo, có chút cứng ngắc.

“Xin chào, xin chào.” Ba cười tủm tỉm, bắt chuyện cùng Trình Định Doãn. Ba luôn luôn là người đàn ông tốt, Trình Định Doãn miệng lưỡi lại lạnh lợi, tự nhiên trò chuyện với nhau thật vui. Quan Phong không tự tại như vậy, ngồi ngay ngắn ở trên ghế không nói lời nào, A Phân lại bất an nhìn trái nhìn phải, quả thực là bộ dáng muốn đẩy cửa mà chạy. Tôi ở bên cạnh giúp mọi người rót trà, thăm nhìn xem thú vị.

“Vào nhà ăn thôi, ăn cơm.” Không lâu sau mẹ vào tuyên bố, vì thế mọi người di chuyển quân đội vào nhà ăn, bắt đầu bữa tối thần thánh của chúng tôi.

“A Tinh, mang bạn của con đến đây ngồi. Nga, là cô bé này a, cháu đã có thể xuất viện sao? Bác sĩ Hồ không phải nói ở hai ngày nữa? Lát nữa phải về bệnh viện đi? Hai cháu này là gặp ở bệnh viện sao? Tiểu tử, tay cháu làm sao vậy? Gãy xương sao, ôi, thoát nhìn rất nghiêm trọng. Còn cháu này? Ừm, xem ra rất khỏe mạnh Ừm, đúng vậy, khỏe mạnh chính là phúc Kỳ thật a, nói đến đây, ăn uống quan trọng nhất, bệnh tòng khẩu nhập (*bệnh từ miệng mà vào*), bệnh gì cũng đều liên quan đến ăn uống, đây cũng không phải bà già rồi nên nói nói bậy, A Tinh nhà bà thời điểm trước kia đi viện.....” Bà vừa thay mọi người múc canh, vừa lái nhai bài ca thần thánh về ẩm thực của bà, vì thế đề tài vừa chuyển, tiếp tục triển khai cẩn thận quan tâm đối với hai người bệnh bị thương, “Làm sao bị thương ? Sau khi bị thương ăn cái gì a?..... Cô bé, loại canh buổi chiều này có uống được không? Thịt gà cùng thịt lợn đều là thực bổ (*đồ ăn tâm bổ*), bà còn bổ thêm thuốc Bắc..... Bình thường cháu ăn cái gì?.....”

Ai, kỳ thật bà bình thường không nói nhiều như vậy, nhưng đối với người bệnh cần đặc biệt có người chiếu cố một chút mà thôi. Nhưng Quan Phong cao lớn kiết ngạo cùng em gái A Phân đối loại quan tâm này hiển nhiên không thể nào hưởng thụ.

Quan Phong sắc mặt vô cùng quái dị, nhưng đối với một bà già cười hiền lành như vậy làm sao có thể nổi giận? Vì thế càng ngày càng cứng nhắc.

Động tác của A phân càng ngày càng chậm chạp, ánh mắt không kiên nhẫn càng thêm sâu, xem ra là bị bà nói làm cho có chút hỗn loạn. Ai, công lực lỗi nhãi của bà hướng tới là..... Xem ra A Phân tiếp nhận công lực không bằng tôi.

Tôi cùng Trình Định Doãn liếc nhau, cúi đầu ăn cơm. Mẹ cũng trầm mặc ăn cơm, ba lại có bộ dáng như thiên hạ thái bình, thảnh thơi bảo ba vị khách gấp đồ ăn.

“Cháu bình thường..... không ăn cơm ở nhà.” Sau nhiều lần bị bà hỏi, A Phân kiên quyết trả lời.

“Như vậy không tốt, ăn ở bên ngoài không vệ sinh đã đành, hơn nữa lại đầy mỡ.....”

“Chỗ nào ăn mà chả giống nhau? Ăn cái gì chả giống nhau? Không chết được là được!” A Phân tính tình rất cục bùng nổ.

“Không thể nói như vậy nha.....”

“Cháu chính là nói như vậy!” A Phân cầm bát cơm đẩy thật mạnh, đồ ăn rơi vãi trên bàn, miếng thịt gà bà gấp cho cô ấy cũng bị cô ấy làm rơi.

Cô ấy thảm ! Ánh mắt bà tức thì thay đổi, đập hư đồ ăn như vậy tuyệt đối không cho phép!

Tôi lén lút bung bát cơm đứng ra xa một chút, suy nghĩ một chút lại cảm thấy còn chưa đủ an toàn, vì thế bung bát canh đứng lên, không dấu vết ngồi ở một chỗ thật xa. Trình Định Doãn nhìn nhìn đột nhiên tới gần chỗ của tôi, tôi cười với anh, sau đó hai người cúi đầu — chuyên tâm ăn cơm. Ba đồng tình muốn mở miệng nhưng lại trầm mặc, xem tình hình chắc cho rằng đây là người già dạy dỗ trẻ hư. Mẹ nhanh chóng nuốt cơm, một bên nhìn trộm tình hình, tính xem có thời gian đuổi bà đang bùng nổ lửa giận rồi khỏi hiện trường hay không. Quan Phong qua lại

nhìn bà cùng A Phân, lại nhìn sang một nhà chúng tôi, bắt đầu há to mồm ăn cơm.

Chỉ có A Phân hồn nhiên không biết gì, không nghe lời người lớn, vẻ mặt “tôi chính là không ăn thì sao chứ”, làm tôi phải hít vào

Bà bình tĩnh buông bát, nhìn cô ấy thực bình tĩnh mở miệng: “Một hạt lúa một hạt cơm đều không dễ làm ra, cháu đã làm ra thức ăn sao? Chưa chịu khổ nên xem nhẹ thành quả lao động của người khác.....” Bà của bà khi còn sống nói cho bà : Quý trọng thân thể cùng yêu quý lương thực làm nghĩa vụ đầu tiên của con người.

“Cháu không tốn tiền của bà, đó cũng không phải việc của bà , đồ ăn có gì đặc biệt hơn người? Không phải mua tiếp lại có sao? Bà dong dài!” A Phân đơn giản kêu gào,” Ăn ít đến mấy cũng sẽ không chết đói, cháu không ăn! Cháu đi đây!” Thở phì phì đứng lên.

Bà giữ chặt tay cổ tay cô ấy, mặt hoàn toàn trầm xuống, không khí càng ngày càng ngưng trệ –

“Cháu no rồi .” Trình Định Doãn buông bát không, mỉm cười với mọi người, “Các vị từ từ dùng.”

Tôi cho miếng cơm cuối cùng vào miệng, đi theo ra ngoài. “Em giúp anh pha trà!”

“Tủ lạnh có hoa quả, rửa một ít ăn.” Mẹ theo sau từ phòng bếp mang sang một mâm hoa quả.

“Có quả táo không? Sau khi ăn xong ăn chút hoa quả cũng tốt.” Ba cũng đứng lên.

Mọi người gom lại ở phòng khách pha trà, sau đó Quan Phong cũng đi ra, thuận tay đóng cửa nhà ăn. Tiếp theo mọi người ở phòng khách nói giỡn ăn quả xem tivi, hoà thuận vui vẻ.

Tuy rằng tiếng vang trong nhà ăn mơ hồ nghe thấy, nhưng mọi người đều lựa chọn xem nhẹ. Không quan hệ, A Phân dù gì cũng phải kính lão bà bà ba phần, mà ví dụ thực tế cùng lý luận bà tích lũy vài thập niên sao lại không áp ngã một tiểu nữ sinh? Huống hồ trước kia bà cũng là nữ dân binh tính tình mạnh mẽ hành động hấp tấp. Cho nên — ha ha, thế giới thái bình, thiên hạ vô sự!

Nửa giờ sau, Trình Định Doãn cùng Quan Phong đứng dậy từ biệt, lời A Phân đã hoàn toàn trầm mặc từ nhà ăn ra, rời đi.

Tôi đưa bọn họ ra cửa, sau khi về nhìn thấy lão mẹ đứng ở cửa phòng khách, ôm ngực nhìn tôi, “A Tinh, con sẽ không cảm thấy hứng thú đối với loại chuyện có tính kích thích này chứ?”

“Không có, mẹ, con muốn làm bé ngoan.” Ha ha, câu hỏi tu từ của mẹ luôn uyển chuyển như vậy.

“Ừ, chuyên tâm học tập một chút.” Kỳ thật so với các cha mẹ khác mà nói, yêu cầu của mẹ đối với tôi rất thấp, cũng không muốn tôi thi phải có thành tích tốt, nhưng hy vọng tôi có thể thi vào một trường có vẻ tốt, về sau cuộc sống tốt một chút.

“Dạ.” Tôi gật đầu.

“A Tinh luôn luôn là bé ngoan.” Ba gấp tờ báo lại tiếp lời, vẫn là bộ dáng cười hớ hớ, “Ba người bạn vừa rồi cũng không tồi, đặc biệt là Trình Định Doãn, đúng hay không, A Tinh?”

“Dạ? Dạ..... Con về phòng học bài trước.”

Ngày hôm sau đến lớp, Trần Kỳ tựa tiểu phi tiểu nhìn tôi. “A Tinh, nghe nói cậu đánh nhau cũng rất lợi hại?”

Tôi cười khò: “Tin tức của cậu thật nhanh nhạy.”

“Đổi diện của Trình gia thôi!” Cô ấy than nhỏ, tiếp theo cười, “Quan Phong còn nói người nhà cậu cũng không tồi, thú vị giống cậu.”

“Tôi..... thú vị cái gì?” Đây là kiểu hình dung gì?

“Chính là chơi rất vui, buồn cười, có ý tứ.” Cô ấy vỗ vỗ mặt tôi, làm cho tôi quay đầu đi, “Đi học, chuẩn bị vở ghi đi.”

Cái gì! Nhà tôi không phải thực bình thường sao?

Chuông tan học vừa vang lên, Lý Phái Nhã tiến lại đây, kéo tôi ra bên ngoài, Trần Kỳ đứng lúc vươn tay — cứu cây bút trong tay tôi trở về.

“Thành thật nói!” Đến cầu thang để dụng cụ vệ sinh, Lý Phái Nhã hai tay chống vào tường, hung tợn tới gần tôi, “Nói! Tối hôm qua cậu làm gì?”

Tôi dựa vách tường, chui ra khỏi cánh tay cô ấy. “Phái Nhã, ngày hôm qua cậu lại xem truyện tranh Nhật Bản phải không, nói thực ra, xem hình dáng của cậu, thật sự không thích hợp với vai này.” Aiz, cô ấy hình như lại ngửi ra được hương vị có chuyện để tám.

“Đừng dong dài!” Lý Phái Nhã liếc trắng tôi một cái, “Nói, ngày hôm qua mình đi bệnh viện thăm Tuệ Na, hắc hắc hắc, hình như có

chuyện gì xảy ra a — đáng tiếc mình đến trễ một bước!” Bóp cổ tay lắc đầu thờ dãi, sau đó lại dùng ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng tôi, “Cậu đi theo bọn họ ra ngoài đúng hay không? Hừ hừ, dám nói không có? Mình biết mẹ cậu gọi điện đến chỗ bác sĩ tìm cậu. Nói! Đi đâu ? Đã xảy ra chuyện gì? Thực phần khích sao? Có phải uy phong giống trong truyện tranh với trong phim hay không? Có phải hay không? Nói mau nói mau!” Càng về mấy câu sau, biểu tình hung ác biến thành thêm nhỏ dãi, vẻ mặt hung phần khẩn cấp muốn nghe chuyện xưa.

“Đừng nghĩ khoa trương như vậy, kỳ thật cũng chả có chuyện gì.....”

“Không có chuyện gì?” Cô ta bắt đầu đưa móng vuốt ra, không có hảo ý cười, “A Tinh, cậu hẳn là thực hiểu mình —”

“Oa!..... Cậu còn chiêu này a!” Ta cười trốn tránh mười ngón tay của cô ta, “Được rồi được rồi, mình nói !..... Cậu đừng qua đây!”

“Thế này mới đúng.” Lí cô nương hài lòng, nghe thấy chuông vào lớp, lôi kéo tôi chạy về phòng học, “Thời gian sau khi tan học là của mình, đừng nghĩ trốn!”

Vì thế cuộc sống thâm hiểm của tôi lại bắt đầu, nếu có rảnh một khắc, liền bị Lý Phái Nhã cùng với đồng bọn là Liêu Hương Hương một trái một phải ép tôi đến cầu thang bức cung. Hừ, làm như là quan tâm bạn bè, kỳ thật là muốn tám chuyện để quấy phá!

“Cái gì?! Trịnh Đình Doãn! Sau đó thì sao? Sau đó thì sao?”

“Sau đó ...” Aizz, tôi thực sự không chống đỡ được. Mỗi khi nghe chuyện về Trịnh Đình Doãn, các cô ấy liền ép hỏi cặn kẽ. Từ khi bắt đầu kết giao, Lý Phái Nhã liền ngay lập tức nhận định chúng tôi không có giống những người bình thường khác, hơn nữa cho rằng tiến triển giữa chúng tôi chậm khiến người ta muốn nhảy lầu.

“Sau đó thì sao? Sau đó đi ... đi ăn cơm?! Vậy những hành động cần có thì sao? Không có ôm sao? Cũng không dặt tay? Có thổ lộ tâm ý hay không? Hay là nói lời gì đó? Anh ta có nói sau này sẽ bảo vệ cho cậu? Còn có, còn có ... hai người có thâm tình nhìn nhau, mọi lời nói đều truyền qua ánh mắt không? ... Trời ạ! Cậu rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì?” Lý Phái Nhã sừng sốt cầm lấy tay của tôi, “Cậu sao có thể như vậy? Cậu rốt cuộc có biết “làm ăn” cái gì không?”

“Aiz.” Liêu Hương Hương ngồi xổm trên hai chân “kịch tính đến phút mấu chốt lại không có, lần sau thà đi xem kịch còn hơn, chuyện của cậu thực làm cho người ta thất vọng có biết không?”

“A Tinh, những thứ đọc trong tiểu thuyết ngôn tình của cậu chạy đi đâu hết rồi?”

“Đúng rồi, bình thường trải qua trường hợp như vậy, tình cảm sẽ đột nhiên dâng cao, hai người sao có thể không có?”

“Tất cả mọi điều kiện đều phù hợp!” Lý Phái Nhã càng nói càng phát cuồng “Có hắc đạo! Có người xấu! Ngay cả kịch tính cũng đều có! Còn có cả anh hùng cứu mỹ nhân! Trời ạ, vậy mà cậu để cho nó kết thúc như vậy! Không thấy lãng phí ...”

“Không thể xem như hắc đạo chứ? Bọn Quan Phong chỉ là bọn học trò không tốt, không thể so với xã hội đen ...” Ở Trung Quốc cái từ hắc đạo là một danh xưng không dễ nghe tí nào.

“Đừng có tranh cãi chi tiết nhỏ này với mình!” Lý Phái Nhã ngắt lời tôi, tức giận nhìn mặt tôi, “Tiểu thư, cậu rốt cục có hiểu yêu đương là gì không?”

“Không hiểu.” Tôi lắc đầu.

Cô ấy vô lực than thở ngồi xuống cầu thang.

Liêu Hương Hương tì má lên tay mình nhìn tôi, “Aizz, chuyện kịch thích như vậy, sao hai người đều không sút mề chỗ nào trở về? Hẳn là trải qua nguy nan mới có thể thâm tình hơn nha!”

“Thôi đi, không bị thương là chuyện tốt! Coi như còn tốt số!” Lý Phái Nhã trừng mắt liếc nhìn cô ấy một cái, nhìn thấy tôi cười, lại trừng mắt liếc thêm cả tôi, “Đi! Đi học ... Thật sự là, cơ hội trăm năm khó gặp như vậy mà lại lãng phí ...” Vừa đi vừa lẩm bẩm.

Tôi thở dài, không biết phải nói cái gì. Đến tột cùng là tôi không bình thường hay tư tưởng cô ấy kỳ quái?

Giữa trưa tan học, tôi cùng Lý Phái Nhã dắt xe đạp đi, “Phái Nhã, cậu thấy thất vọng sao?” Thật sự là không thể không bội phục sự nhiệt tình của cô ấy đối với chuyện của người khác.

“A Tinh,” cô ấy dừng bước, vô cùng nghiêm túc nhìn tôi “Ba năm nhà trẻ, sáu năm tiểu học, ba năm sơ trung, hai năm trung học, mình

dùng tình cảm bạn bè 14 năm nghiêm túc hỏi cậu, cậu thực sự không thích Trình Định Doãn sao?”

Tôi cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt cằm.

“Này, sao một chút phản ứng cũng không có vậy? Cậu tuy rằng lạnh lùng một chút, cũng không phải người rụt rè sợ hãi, hay là ... Cậu còn giấu mình chuyện gì?” Cô ấy nheo mắt lại.

“Không có, mình đã nói hết toàn bộ.” Tôi vội vã lắc đầu.

“Vậy rốt cuộc cậu vướng mắc cái gì? Rõ ràng là có cơ hội tốt như vậy còn không nắm lấy! Mình chờ kết quả của cậu thật vất vả!” Cô ấy rống to, “Cậu đừng đùa với mình nha!”

“Mình có gì để chờ ...” Cô ấy gấp cái gì?

“A Tinh, có đôi khi cậu thật sự ... Thật sự là ... A ... mình mắc kẹ cậu! Mình sẽ không hỏi chuyện này nữa! Tức chết mình!”

“Phái Nhã!” Tôi đuổi theo, “Cậu vì sao lại quan tâm chuyện của mình và Trình Định Doãn thế?” Là vì cái tật nhiều chuyện sao?

Cô ấy đột nhiên đi chậm lại, suy nghĩ hồi lâu, bỗng nhiên thở dài, “Kỳ thật ... mình chỉ là thực hy vọng sẽ có chuyện đặc biệt diễn ra, có thể có chuyện tốt đẹp như trong tiểu thuyết vậy.”

“Nhưng mà, tiểu thuyết dù sao cũng là tiểu thuyết thôi, sự thật sao có thể hoàn toàn giống như trong truyện được?” Nói đúng ra là xem tiểu thuyết nhiều sẽ để lại di chứng nha.

“Mình biết a.” Cô ấy khẽ nhếch khóe miệng, “Kỳ thật ... Không biết nói sao, mình chờ mong ... Kỳ thật mình luôn hoài nghi ... mình mê tiểu thuyết ngôn tình, nhưng không tin nó. Mình không tin thật sự có chuyện tốt đẹp như vậy, nhưng mà, mình lại luôn hi vọng vào những chuyện tốt đẹp. Bởi vì trong hiện thực, mình vẫn không thấy được cái gọi là tình yêu, nên sự hoài nghi của mình ngày càng lớn, nói không chừng tình yêu chỉ có trong tác phẩm văn nghệ, chỉ là lừa gạt người thôi. Sau biết chuyện của cậu và Trình Định Doãn, mình thực sự vui, giống như ... Giống như có thêm tia hy vọng, nói không chừng tình yêu thực sự có tồn tại trong hiện thực ... Tóm lại, mình thực chờ mong. Có thể là do quá chán nản, cho nên hy vọng xảy ra chuyện không như mình đã suy nghĩ.”

“Ừ, mình biết.” Cô ấy biểu đạt thật rối rắm, nhưng tôi lại hiểu. Có nhiều thời điểm, cảm thụ của chúng tôi đều giống nhau.

Trầm mặc một hồi, cô ấy lại mở miệng: “Thật sự cũng có khi cậu cảm thấy phiền chán đúng không? Thực chán ghét, thực tế không lúc nào như chúng ta tưởng tượng.”

“Nhưng mà, cũng có nhiều chuyện tốt khác, chúng ta sẽ không sai ...”

“Tất cả đều là tự lừa dối bản thân! Rất nhiều lúc, chúng ta tự lừa dối bản thân, ảo tưởng, ảo tưởng mình rất hạnh phúc, ảo tưởng về sau sẽ xuất hiện kỳ tích, đều cố gắng xem chuyện không tốt là chuyện tốt, liều mạng cố đào ra một chút hứng thú trong cuộc sống nhàm chán này, hoặc tự cho đó là hứng thú. Có đôi khi mình suy nghĩ, nhân loại chính là đang tự thôi miên mình. Tất cả mọi người đều nguyện ý ảo tưởng, ảo tưởng ra thần thánh, ảo tưởng ra tình yêu.”

“... Cậu rất hay nghĩ nha.” Tôi vỗ vỗ vai cô ấy. Cô ấy có khi điên điên vui vẻ tám chuyện, nhưng cũng bất chợt suy nghĩ rất sâu sắc, kỳ thật, là một người cũng không hề đơn giản. “Đừng nghĩ nữa, kỳ thật là có những chuyện rất vui nha, mình với cậu ở cùng một chỗ không phải cảm thấy thực vui vẻ sao.”

Cô ấy nhìn tôi, gật đầu. Chúng tôi chia tay ở lối rẽ, tự lên xe đạp về nhà.

Tuy rằng kêu Lý Phái Nhã đừng nghĩ nhiều, nhưng bản thân tôi lại luôn nghĩ tới.

Bên cạnh vài học sinh vội vàng qua lại, chính là học sinh trường tôi, vội vàng như vậy chính là vì sắp tới giờ tự học, Tất cả cùng tâm nguyện, cùng một mục tiêu đề ra đều xoay quanh cuộc thi, tất cả những cái khác đều là thứ yếu, đây chính là sự thật.

Về nhà ăn cơm, nhìn bà làm hết việc này đến việc khác, ngày qua ngày mua đồ ăn nấu cơm, ba mẹ mỗi ngày đều đi làm kiếm tiền cho tôi ăn học, đọc xong học xong, về sau tôi cũng đi ra ngoài làm việc, cũng nuôi nấng con cái, để cho nó lớn lên, dạy nó thành người, một thế hệ cứ như vậy nối tiếp một thế hệ. Con người như vậy mà sinh ra, tôi luôn tự nói với mình: như vậy cũng rất tốt, rất khoái nhạc, thực hạnh phúc ... như vậy có thật sự hay không? Có phải hay không tự lừa mình?

Buổi chiều trở lại trường học, nghe thầy giảng bài tiết đầu, từ môn hóa tới môn sinh vật, những kiến thức này thực sự quan trọng sao? Con người của thế kỷ hai mươi cùng với con người của thời công nguyên, bên nào vui vẻ hơn? Tiến hóa cao cấp nhất trong giới sinh vật, so với thời tiền sử, con người như thế nào mới là một sinh mệnh tốt? Thống trị địa cầu là nhân loại, cùng với những sinh vật trên những tinh cầu xa xôi khác phải chăng cũng có ý nghĩa ngang nhau? Sinh vật cùng phi sinh vật thật sự phân biệt để làm gì? Cho dù sinh vật cả địa cầu này bị diệt sạch, đối với vũ trụ có ảnh hưởng gì không? Sự sống còn của chúng ta thật sự quan trọng sao?

Sau khi tan học, tôi lặng lẽ một mình đi ra ngoài, đến hoa viên Ngọc Lan dưới tàng cây ngò, có mấy cô gái đang học tiếng Anh, nhìn tôi một cái, xoay lưng lại tiếp tục học. Xa xa, vọng lại tiếng bóng rổ trên nền đất, thân thủ Trình Định Doãn vẫn mạnh mẽ như cũ.

Tôi yên lặng nhìn theo thân ảnh của anh. Tôi thật sự thích anh sao? Chẳng lẽ, không phải thích là trong lòng luôn nghĩ tới? Không phải bởi vì anh phản ánh ảo tưởng của tôi? Cho nên tôi mới không dám tới gần anh? Bởi vì sợ phá hủy ảo tưởng của bản thân?

Là như vậy sao? Không phải như vậy sao? Nếu thật sự thích, tôi rất cuộc thích anh ở điểm gì? Tôi thích vóc người của anh sao?

Thực mê hoặc a, tôi nghĩ, tôi không đủ thông minh để phân biệt thế giới này thật giả.

Lặng lặng ngồi một mình, đến khi ánh nắng chiều trở nên đỏ thẫm loang ra trên bầu trời, bỗng dung một bóng hình chuyển tới gần tôi. Tôi ngẩng đầu, thì ra là Trình Định Doãn.

“Làm sao vậy, lại ngồi một mình chỗ này?” Anh ngồi xổm xuống “Không thoải mái sao?”

Lúc này đây, gặp được anh, tim tôi bất giác lại nhảy nhót “Không có gì, ngồi một lát thôi.” Tựa vào đầu gối, tôi thầm nghĩ chìm đắm mình trong nội tâm. Giờ khắc này, tôi không cần bạn bè, không cần quan tâm, thầm nghĩ đợi chờ một điều, không có bất luận ai quấy rầy.

Chốc lát sau, bóng dáng của anh rời đi, bốn phía thanh tịch không tiếng động.

Tôi tiếp tục ngồi, kỳ thật cái gì cũng không muốn làm, chỉ muốn yên tĩnh. Không biết trải qua bao lâu, người có điểm mỗi một, tôi chớp mắt, ngẩng đầu lên, đập vào mắt là cảnh tịch dương đỏ thắm. Đột nhiên cảm thấy nó thật mỹ lệ, vẻ đẹp làm người ta rung động. Cũng đột nhiên cảm thấy mình thật ngốc, có chút cảm giác vô dụng! Mạnh mẽ đứng dậy lôi cái cơ thể lười biếng lên theo, bỗng nhiên phát hiện phía bên kia, bên dưới gốc cây, Trình Định Doãn ngồi ở chỗ kia, đang cầm một quyển sách. Anh thấy tôi đứng dậy, cũng đứng lên, đi về phía tôi. Anh chưa đi! Vẫn ngồi ở chỗ kia ... là vì lo lắng cho tôi sao?

Nhìn anh ở phía mờ ánh sáng đi tới, tim tôi lại nhảy dựng lên một hồi. Có gì đó rất khác người? Như vậy còn chưa rõ ràng sao? Cho dù trước kia tôi không phải thực sự thích, nhưng giờ khắc này, tôi khẳng định tôi đã rung động.

Nam sinh này, khi lòng tôi không vui chỉ lẳng lặng bên cạnh tôi, vào thời điểm tôi không cần anh, cũng không có rời đi, không hề nhiều lời, cứ như vậy bên tôi khi tôi tự vượt qua cơn sóng nhỏ trong lòng mình. Nam sinh như vậy, thích anh có gì không tốt?

Anh đi đến trước mắt tôi, ngồi xổm xuống ... giúp tôi nhặt đồ đạc trong túi sách bị rơi rớt ra ngoài. Tôi đỏ mặt, kỳ quái, túi sách khi nào làm rớt hết đồ ra? Đồ đạc trong túi sách rớt ra nằm rối loạn lung tung trên cỏ, lúc tôi hồi phục tinh thần cúi xuống phụ hẩn, lại không khỏi chân tay luống cuống khi đối mặt.

Cho tới nay, cảm thấy thời điểm mình thích anh chính là cảm thấy thế giới rất mỹ lệ, điều này không phải sao? Chính là, giữa phố xá đông người như vậy, mắt tôi nhìn lần đầu tiên liền lựa chọn anh, chẳng lẽ, không phải rõ ràng là tận sâu trong lòng đã để ý tới anh?

Có phải hay không thật sự thích? Thế nào là thích? ... Có tất yếu phải biết nguyên nhân rõ ràng sao? Không có đáp án có được không? Mà có đáp án, cũng được phải không?

Thật lạ, tôi hôm nay rốt cuộc bị làm sao vậy? Ngay cả những thứ linh tinh trong bài giảng vũ trụ, nhân sinh cũng lấy làm phiền, cho dù không phải là buồn lo vô cơ thì cũng chính là không tự lượng sức mình mà bắt chước triết gia suy tư. Dù sao, rất nhiều chuyện không thể đoán hết được, trong tương lai chúng ta có thể giải đáp được chúng, hoặc làm

cho chúng thêm khó hiểu hơn. Ngắc đầu, nhìn thấy rõ ràng sự quan tâm trong mắt anh. Tôi cười cười, tất cả đã trở lại, thậm chí còn mãnh liệt hơn trước đây. Đúng vậy, tôi thích anh. Hôm nay, tôi đã hân hoan phát hiện ra mình thích anh!

※-※-※

Bữa cơm chiều hôm nay, bà bỗng nhiên nói: “A Tinh, hôm nay con làm sao vậy? Cả người ngơ ngác, ăn cơm mà không yên lòng.”

“Mẹ, không cần để ý nó.” Mẹ gấp thức ăn lên miệng, “Thiếu nữ luôn hay suy nghĩ miên man, đột nhiên sẽ có lúc muốn chui vào sừng trâu*, đây là đặc thù của thời kỳ trưởng thành. Không có chuyện gì bỗng nhiên lại phiền muộn, rất nhanh lại không có chuyện gì. Dù sao A Tinh cũng không phải nhà nghiên cứu tinh thần, mà chắc nó cũng không muốn.”

(một câu nói ý chỉ người tự cô lập tư tưởng mình lại)*

Bà gật đầu, “Đúng, đúng, hiện tại thì không.”

Thì ra bọn họ đều chú ý tới. Tôi cười khờ, không nói gì chống đỡ, đành mồm to ăn cơm.

Sau cơm chiều, về phòng mở túi sách ra, nhưng lại phát hiện có một cuốn sách lạ không phải của tôi, bỗng nhiên nhớ tới khi đó tôi có lẽ đã cầm nhầm sách trong tay anh ... quơ đại bỏ vào túi mình ... ôi, thật xấu hổ!

“A Tinh, điện thoại!” Mẹ ở phòng khách kêu to.

Tôi chạy tới nghe.

“Hà Tinh sao?” Là thanh âm của anh, dễ nghe đến mức làm mặt người ta phát sốt “Anh nghĩ sách của anh bỏ lẫn trong túi của em ...”

Gác máy, không để ý tới ánh mắt dò hỏi của mẹ, tôi về phòng cầm quyển sách kia chạy ra cửa.

Gặp mặt ở bên ngoài, đem sách trả lại anh, hai người trầm mặc một hồi, anh hỏi: “Buổi chiều hôm nay em rất trầm lặng, có chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Tôi ngượng ngùng lắc đầu, “Hi hi, chỉ là nghĩ lung tung một việc, hiện tại không thèm nghĩ nữa.” Thực vui vẻ, anh quan tâm tới tôi!

Anh cười cười, cùng tôi đi về phía cửa nhà tôi. “Vậy là tốt rồi. Có đôi khi, anh không đoán ra được ý nghĩ của em.”

“Em sao?” Tôi dừng lại, không thể nào, tôi cảm thấy ý nghĩ của mình thực bình thường a.

“Ừ. Anh không hiểu. Nữ sinh các em dường như có một phương thức tư duy khác.”

“Phải không?” Tôi ngẩng đầu nhìn anh. Ý nghĩ của nam sinh mới kỳ quái nha.

“Đúng vậy.” Anh cười cười, gật gật đầu “Em hiện tại đã khiến anh khó đoán, đừng suy nghĩ thêm điều gì phức tạp nữa.”

Tâm tôi lại nhảy nhót, anh suy nghĩ về tâm tư của tôi sao? Tôi lập tức đỏ mặt vì mình có chút mơ màng “Làm sao có thể? Em luôn suy nghĩ đơn giản, mọi người đều nói em là một người đơn giản.” Tôi không thông minh, cũng không có gì đặc biệt, tư chất cũng bình thường, tầm nhìn lại hạn hẹp, chỉ quanh quẩn những điều bình thường phàm tục, có thể xem như một người nông cạn đi.

Anh thản nhiên mỉm cười, “Ừ, có lẽ vậy.”

Tôi nhìn thoáng góc khuôn mặt anh, nhin không được hỏi: “Vậy anh có phải hay không cảm thấy em rất kỳ quái?” Úp úp mở mở như vậy, có thể anh thấy tôi là một con người kỳ quái hay không?

“Theo như những người anh từng gặp qua ...” Anh quay đầu nhìn tôi, nhìn thẳng mặt tôi, ánh mắt dừng lại trên mắt của tôi “Em là cô gái kỳ lạ nhất.”

Tôi sửng sốt.

※-※-※

Kỳ lạ? Có ý tứ gì? Kỳ quái sao? Đặc biệt sao? Kỳ lạ .. rốt cuộc là cái ý tứ gì a!

“Ngày 28 tháng 4, thứ Tư, trời nhiều mây. Giữa trưa ăn cái gì đã quên, lúc ấy chính là vì phiên một ít chuyện nhàm chán, bữa tối có cà rốt hầm cá đác, ta trước kia còn tưởng rằng cá đác chỉ có thể dùng để kho (Mèo Kat: ực, ta chém) Tuệ Na ngày mai có thể xuất viện Nói đến hôm nay, lại có rất nhiều cảm tưởng, nhưng mà thực hỗn độn, hơn phân nửa đều là đột nhiên xuất hiện, hình như là để tâm vào chuyện vụn vặt, cho nên hiện tại quên một số việc . Tóm lại hiện tại không phải muốn nói cái này! Anh nói tôi là cái cô gái kỳ lạ! Có ý gì?..... Hôm

nay anh ở hoa viên Ngọc Lan, dưới tàng cây cùng tôi, thực vui vẻ!
Nhưng mà, “kỳ lạ” đến tột cùng lý giải thế nào?.....”

Ngủ quá muộn, ngày hôm sau đến trường thiếu chút nữa trễ.

Tiết thứ nhất là môn ngữ văn, tôi do dự một hồi, rốt cục mở miệng hỏi người bên cạnh vừa mới ra viện trở lại lớp học là Trương Tuệ Na: “Tuệ Na, “kỳ lạ” rốt cuộc là ý muốn nói như thế nào?” Đêm qua tra từ điển, sách giải thích là: khác với tầm thường; Kỳ quái mà đặc biệt. Từ điển đã cũ rồi, có thể có nghĩa mới hay không?

Từ ngữ quá mức đơn giản, ngược lại làm cho Trương Tuệ Na chần chờ. “Kỳ lạ? Không phải là..... kỳ quái, đặc biệt, đặc thù, không giống người thường sao?”

Tôi đây kỳ lạ sao? Tôi không loại người bình thường nhất sao? Mặt không hiểu ửng hồng ... nhưng anh lại nói tôi kỳ lạ..... không giống với tầm thường Tôi không giống với nữ sinh bình thường sao? Sao không giống ...

“A Tinh, tai cậu thật hồng.”

“Ừ, thấy hơi nóng.” Tôi cúi đầu, trốn vào phía trong sách giáo khoa để mở.

Trương Tuệ Na theo bản năng quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ. Bên ngoài, những hạt mưa xuân lấp phát bay như những hạt thủy tinh lấp lánh.

Ha ha, trên thực tế, mãi tới hai ngày sau, tôi còn đột nhiên hỏi mẹ: “Mẹ, con không phải rất kỳ lạ chứ?”

Mẹ nhìn tôi, chỉ chỉ vào trán tôi. Ánh mắt kia cũng rất ... kỳ lạ.

Chương 7

Thời gian trôi qua cực nhanh, thời tiết dần dần nóng lên, đã là đầu hạ.

Tôi vẫn không có gì thay đổi, mấy ngày hôm trước cắt tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, bị Lí Phái Nhã gọi là tiểu đẹp trai. Chung quanh mọi chuyện cũng không biến hóa nhiều lắm, Trái Đất vẫn quay với tốc độ vốn có của nó.

Học sinh lớp 11 đã phải tiến vào giai đoạn ôn tập nhỉ? Nhưng vẫn thấy Trình Định Doãn ở trên sân bóng rổ chơi bóng. Có đôi khi, tan học đi trên đường đụng anh, đi cùng nhau một đoạn đường, nói vài câu rồi tự về nhà. Hi hi, hiểu rõ quy luật cuộc sống của anh, liền có vẻ dễ dàng “gặp” anh. Khi đồng hành về nhà, đại đa số thời gian một trước một sau đạp xe đạp, nói chuyện với nhau một vài việc vặt bình thường, khi không có gì nói với nhau cũng sẽ không cố ý đi tìm. Aiz, nhà của tôi cách trường học quá gần, thời gian đồng hành một lát liền trôi qua. Ngày nghỉ cùng bà đi miếu bái phật, cũng cầu nguyện cho anh, hy vọng anh có thể thi đậu đại học.

Lí Phái Nhã vẫn thỉnh thoảng cô vũ ở bên tai tôi, nói tôi nếu không ra bước kia – một bước bay lên trời, tôi chỉ cười, tức giận giơ chân với cô.

Ngày thật bình yên, nhưng hôm nay rốt cục nổi lên điểm gợn sóng –

Buổi chiều tan học, tôi ở lại phòng học làm bài tập trong nửa giờ, nhìn thời gian, thu thập túi sách đi vào nhà xe. A, không ngoài ý muốn, Trình Định Doãn hẳn là đã chơi xong, hôm nay có thể gặp gỡ hay không?

Phía sau trường học đã có chút im lặng, chỉ có ít ỏi vài người đi đường. Xa xa, tôi liền trông thấy ở góc đường có bóng dáng quen thuộc, tâm vui vẻ, bước chân nhanh hơn. Gần chút mới phát hiện anh đang nói chuyện với người ta.

Tôi bước chậm lại. Làm sao bây giờ? Quấy rầy bọn họ không tốt? Mình nên về nhà trước, hay là ở lại chờ một chút? Đang do dự, bước

chân chưa ngừng, chậm rãi lại đến gần một chút, mới phát hiện người nói chuyện với anh là một cô gái rất xinh đẹp.

Ô? Tôi biết cô ta, Triệu Tuyết Phương, là nhân vật phong vân chi nhất của trường tôi, cơ hồ phải dùng đại danh từ là tốt đẹp đến vĩ đại, từng là bí thư đoàn ủy của trường học, lúc ấy còn kiêm nhiệm chức chủ tịch hội học sinh, nổi bật sánh vai cùng Trần Kỳ.

“Anh có biết em vẫn thích anh không.” Lời nói nhiệt tình như vậy được giọng nói trong trẻo nói ra, xinh đẹp tự tin làm cho người ta không thể nhìn thẳng vào.

Gì..... Gì chứ? Wow! Tôi không phải cố ý, không cẩn thận lại nghe thấy! Làm sao bây giờ? Hoảng hốt, vội vàng tiến đến bên đường tránh mặt, tuy rằng cũng không biết mình muốn trốn cái gì.

“Tuy rằng không cùng lớp, lui tới cũng không nhiều. Nhưng tâm ý của em đối với anh đã biểu hiện thật sự rõ ràng, anh hẳn là biết. Nhưng anh chưa từng đáp lại em. Anh luôn luôn quan sát, có phải hay không? Hiện tại kết quả ra sao? Em có tư cách đứng chung một chỗ với anh không?”

Trình Định Doãn không nói chuyện.

Triệu Tuyết Phương nhìn hắn, rành mạch nói tiếp: “Không ai so với em thích hợp hơn với anh, em nghĩ em đã chứng minh điểm này rồi, không phải sao? Quan trọng nhất là, không ai yêu anh hơn em. Em rất có tự tin! Anh là ý nghĩa cuộc sống của em! Vì anh, em có thể trả giá tất cả!”

Ánh mắt xinh đẹp nóng bỏng. Cả người tỏa ra ánh hào quang bức người. Nhìn nam sinh đang nghi hoặc, không hề giữ lại nói ra tình yêu say đắm của mình, đây là thứ mà tôi vẫn không có dũng khí làm được. Trong nháy mắt sự tỏa sáng của cô ta làm cho tôi tự biết xấu hổ!

Tôi không có khả năng làm được như cô ta, tôi không có khả năng vì một người mà trả giá hết thảy, cho dù người đó là Trình Định Doãn. Tình cảm điên cuồng như vậy, tôi nghĩ chỉ xuất hiện ở trong tiểu thuyết. Với tôi mà nói, trừ anh ra, trên thế giới còn có người rất quan trọng, đó là bản thân tôi.

Cho dù không có anh, cũng không phải không thể vui vẻ. Thiếu một người, sẽ thiếu một phần khoái hoạt cùng hạnh phúc, làm cho trong lòng

tôi vĩnh viễn để lại một nỗi đau, nhưng — vẫn có thể sống tiếp. Tôi nghĩ, tôi thủy chung đều có vẻ yêu bản thân hơn.

Như vậy, tình cảm của cô ta mới là tình yêu chân chính? Cuồng nhiệt mãnh liệt, mang theo ước số không thể không chế, giống như đốt cháy tất cả, đẹp mắt xinh đẹp như thế! Như vậy, mới là tình yêu đi?

“Cho em cơ hội, em sẽ chứng minh.” Thanh âm của cô chuyển thấp, lại càng kiên định, tiến lên nửa bước đến gần chỗ anh, ngừng đầu nóng bỏng chăm chú nhìn.

Tôi lui về phía sau, lui tới chỗ con đường nhỏ xa xa vòng qua bọn họ, đi tới góc đường bên kia, lặng lẽ đến gần xe của mình, mở khóa xe. Không ngờ nhẹ tay nhẹ chân, chiếc chìa khóa xe lại văng ra tạo nên một tiếng ‘keng’.

“Hà Tinh.” Anh nghe tiếng quay đầu vọng lại.

“A..... Hi! Xin chào! Hẹn gặp lại!” Có chút kích động vầy vầy tay với anh, không dám lưu lại, gần như hốt hoảng chạy đi lấy xe, nhảy lên xe đạp nhanh chân.

Bay nhanh ra khỏi trường học, mới chậm lại. Aiz, bỗng nhiên phát hiện chính mình không thể hiểu được bản thân. Lắc lắc đầu, lại dùng lực đạp bàn đạp. Trong lòng rối loạn, không hiểu có con ma nào nhập vào, aiz, về nhà chậm rãi suy nghĩ!

“Hà Tinh.”

Đột nhiên, sau lưng một tiếng gọi nhẹ nhàng, làm cho tôi thiếu chút nữa ngã xuống xe.

Trình Định Doãn đạp xe lướt qua nửa đầu xe của tôi, giảm tốc độ xe cùng tôi song song, cười với tôi. “Sao đi nhanh như vậy?”

“Ừm..... à.....” Tôi vô ý thức đáp lời, nhìn trái nhìn phải, không thấy bóng dáng Triệu Tuyết Phương, mới định thần đôi chút, “Em muốn về nhà a, anh không phải ở cùng người ta nói chuyện sao? Tại sao lại về?” Kỳ quái, giọng điệu của tôi sao là lạ thế?

“Nói xong rồi.” Anh thoải mái quá đáng!

Tôi tự dừng tức giận vô cớ, nhin không được trừng mắt với anh, “Nhanh như vậy đã nói xong rồi? Hửn là nên nói thêm lát nữa đi? Cô ấy hình như..... Rất thích anh.” Aiz, thích sâu sắc mà mãnh liệt như vậy, mới gọi là tình yêu a.

“Ừ.” Anh tùy tiện trả lời, nhìn trước nhìn sau xe trên đường, ý bảo tôi có thể qua đường lớn.

“Kia..... Anh không thích cô ấy sao?” Tôi lại dò hỏi chuyện riêng của người khác, nhưng nhìn không được, “Ít nhất cũng rất cảm động mà.”

Anh thật lâu không nói gì, tôi nghĩ anh sẽ không trả lời, nhưng ngay tại chỗ chia tay, anh đột nhiên dừng xe lại, làm hại tôi vừa định chuyển hướng rẽ phải chật vật ngừng xe lại.

“Đúng vậy, anh có chút cảm động.” Anh mở miệng, “Có người coi trọng mình như vậy thực đáng kiêu ngạo. Nhưng, anh không cần tình cảm của cô ấy.”

Không nói gì, tôi lẳng lặng nhìn anh.

Anh mỉm cười, “Dừng cứ nhìn như thế, về nhà sớm một chút. Trên đường cẩn thận một chút.” Nói xong một lần nữa khởi động xe đạp, đi về hướng nhà anh.

Tôi sững sờ nhìn theo bóng dáng của anh, thật lâu.

“Thứ hai, tháng 6 ngày 15. Bà nấu canh mướp đắng với thịt lợn, Thanh Thanh rất thích, nhưng tôi ăn hình như có mùi lạ, quả thực ăn không ra là hương vị gì..... Triệu Tuyết Phương là cô gái rất vĩ đại, lời cô ấy nói cũng rất hay, phản ứng của anh..... Aiz, không biết anh phản ứng thế nào, lời anh nói với tôi cũng kỳ quái,”

Dừng bút, tôi lại ngẩn người. Anh tựa hồ đối với lời nói của Triệu Tuyết Phương không có đặc biệt cao hứng, tuy rằng không rõ ý nghĩ của anh, nhưng cũng có thể đoán ra anh không định tiếp nhận Triệu Tuyết Phương..... Chắc là vậy? Anh không có đồng ý với cô ta — tôi vì thế vui sướng cười trộm khi người gặp họa.

“..... Yêu, có phải sâu đậm hơn mới đúng hay không? Toàn bộ sinh mệnh chỉ kính dâng cho một người, hoàn toàn mặc kệ cái khác, thậm chí ngay cả người thân đều đặt xuống dưới, như vậy là tình cảm sâu sắc sao? Tình yêu đến tột cùng là cái gì? Tình yêu của mỗi người đều giống nhau, hay mỗi người mỗi khác? Có phải hay không mọi người khẩu vị bất đồng? Đối với người này cuồng luyện yêu mới là trân quý, nhưng với người khác lại thích thanh đạm như nước nhĩ? Tôi không biết, cũng không rõ, có thể tôi còn chưa đến cái tuổi kia. Nhưng

tôi cảm thấy tôi có thể khẳng định, tôi vĩnh viễn sẽ không giống cách Triệu Tuyết Phương yêu một người, cũng như, nếu có một người yêu tôi giống như tình yêu của cô ấy, tôi cũng sẽ không cao hứng, bởi vì tôi không thể đáp lại đề công bằng. Như vậy sẽ là gánh nặng quá lớn, đối với hai người đều không tốt..... Gì chứ? Khi nào thì nhật kí của tôi không chỉ là sổ thu chi nữa? Sao lại viết nhiều về loại tình cảm gì đó chứ! A, tôi cảm thấy tôi rất có triết lý nha.”

Phát hiện mới! Hóa ra tôi viết văn cũng có vẻ hay! Lật lại những trang nhật kí trước, không khỏi bội phục mình.

Đi ngủ, trong lúc mơ mơ màng màng lại thấy — Trình Định Doãn nói anh không cần tình yêu như vậy, như vậy anh cần tình yêu như thế nào? Còn có, anh sẽ đáp lại tình yêu như thế nào ?.....

Nghĩ đông nghĩ tây, ngủ không tốt, ngày hôm sau thật lộn xộn.

Không chỉ có quên đông quên tây, liên tiếp mắc lỗi, bài trắc nghiệm nhỏ cũng làm hỏng hết, đến buổi chiều ngay cả đi học cũng ngủ gà ngủ gật. Thất thường đến giáo viên Trần dạy Tiếng Anh cũng đi tới hỏi thăm xem tôi có thoải mái hay không.

Aiz, tôi quả nhiên là không thể phân tâm.

Đến tan học, từ chối đề nghị của Lí Phái Nhã cùng đến thư viện đọc sách, một mình đạp xe về nhà. Từ cửa phía nam đi ra ngoài, khi đi ngang qua con đường nhỏ phía ngoài trường học, ngoài ý muốn thấy Triệu Tuyết Phương đứng ở đầu đường.

Cô ta nhìn chăm chăm tôi, ngạo nghễ.

Một đôi mắt mạnh mẽ chiếm ưu thế, hoàn toàn biểu hiện muốn công kích. Tôi âm thầm nuốt ngum khí lớn, dừng lại trước mặt cô ta, “Đang đợi tôi?” Đã rõ ràng như vậy, giả ngu sẽ không thức thời.

Cô ta dương dương tự đắc, xoay người dẫn đầu đi đến bên dưới hàng cây.

Tôi than nhỏ, hiểu ý đi theo. Kỳ thật khí thế của cô ta còn chưa đủ để bày ra loại tư thế này, người giống Quan Phong mới đủ lực uy hiếp nha! Nếu tôi trì hoãn một chút nhìn không ra ý của cô ta, đã sớm cưỡi xe vọt nhanh mà qua, cô ta sẽ giương mắt nhìn hay là phát hỏa đuổi theo? Hi, có chút muốn biết cô ta thuộc loại nào, nhưng tôi vẫn thuận theo ý đồ của cô ta. Aiz, gặp được người tốt giống tôi là may mắn của cô ta.

Tôi ngừng xe, hai người đứng dưới hàng cây, đối diện. Đáng tiếc tôi thấp không ít so với cô ta, khí thế yếu đi vài phần.

“Cô tên Hà Tĩnh? Ban mấy ?” Trên cao nhìn xuống, làm cho cảm quan của tôi đối với cô ta lại kém vài phần.

“Tôi là Hà Tĩnh, ban 2.” Vẫn ngoan ngoãn trả lời, trước không nói đến việc tôn trọng chị lớn, tôi đối với loại người vĩ đại xuất chúng này tổng cũng có ba phần kính ý.

“Cô cùng Trình Định Doãn là quan hệ gì?”

“Ừm –” tôi ngẩng đầu lên trời bắt đầu nghĩ, muốn tìm ra từ thỏa đáng để hình dung quan hệ của tôi và anh, có điểm khó khăn. Tôi cùng anh, vừa quen thuộc lại xa lạ, nói có giao tình cũng miễn cưỡng, nói không có cũng không phải. “Tôi không biết.” Thật sự không biết nên phân loại quan hệ nào, ừm, tôi nên suy nghĩ tốt một chút.

Ánh mắt cô ta lạnh hơn, gật gật đầu, “Được, cô có quyền không trả lời. Nhưng tôi muốn nói rõ ràng cho cô, tôi hơn cô nhiều lắm, so với cô càng thích hợp với Trình Định Doãn, cô tốt nhất hãy chấp nhận sự thật này!”

Trong lòng cảm giác không thoải mái càng sâu, tôi nhú mày không nói lời nào, miễn cho thất lễ.

“Tôi thích anh ấy hơn cô! Cô thích anh ấy bao nhiêu? Cô thật sự hiểu anh ấy sao? Đừng chỉ nhìn vẻ ngoài gì đó liên mù quáng mà mê luyến! Tôi chân chính hiểu biết tất cả về anh ấy, cũng cố gắng để xứng với anh ấy, không giống với những tiểu nữ sinh chỉ mơ mộng!”

Tôi cũng thích anh như vậy a! Cho dù không cuồng nhiệt như cô, nhưng là chân thật!

“Người không thể luôn nằm mơ, cô mấy năm liên tục không lọt vào top ba mươi, dựa vào cái gì theo tranh với tôi?”

Nói như cô ta – “Trình Định Doãn chẳng phải là người đứng đầu sao?” Tôi thấp giọng nói.

“Cô..... Cô còn nói a, cô so với chúng tôi nhỏ hơn một tuổi, chúng tôi qua mấy tháng nữa đã ra trường, Trình Định Doãn sẽ thi đỗ đại học danh tiếng, cô đuổi không kịp anh ấy.”

Tôi trầm mặc. Cô ta nói là sự thật, sự thật đúng như vậy, nhưng không tới phiên cô tới kêu gào đâu, cuộc sống người khác không tới

phiên cô tới can thiệp! Đánh giá trong lòng tôi đối với cô ta lại thấp đi hai phần, cho tới nay vẫn khiến người ta chán ghét.

“Làm người cho dù không thông minh, cũng sẽ có điểm tự biết. Đừng không biết tự lượng sức mình, Trình Định Doãn không phải người cô có thể vọng tưởng, người kém giống như cô.....”

“Học tử, chị nói như vậy hơi quá đáng. Nếu người với người có thể so sánh, lấy tiêu chuẩn của chị, tôi xác thực không so được với chị.” Ta ngang ngạnh ngẩng đầu lên, “Nhưng tôi không kém!” Tôi vẫn biết điểm này — tôi tuyệt đối không kém.

Tôi biết bản thân không vượt trội, nhưng tôi cũng biết mình tốt. Khuyết điểm của tôi đều thực bình thường, ưu điểm cũng không thiếu, không có gì tự ti!

Nếu cô ta muốn khơi mào tự ti của tôi thì đã tính sai rồi, nếu không lo đến việc thất lễ, tôi sẽ đứng lên bảo vệ cháu gái ngoan ngoãn của bà thân ái, con gái của ba mẹ kính yêu, a Tinh đáng yêu của phần lớn bạn bè..... Còn có tôi “kì lạ” trong mắt Trình Định Doãn!

Tôi tuyệt đối, tuyệt đối không kém!

“Cô không kém? Cô có gì tốt? Về ngoài sao? Ý nghĩ sao? Năng lực sao?.....”

“Thật không biết xấu hổ!” Bên cạnh bay tới một câu cao giọng, cắt ngang Triệu Tuyết Phương khinh miệt nghi ngờ, cũng làm cho tôi thu lại những lời nói phẫn nộ ác độc. Quay đầu nhìn lại, nhin không được phốc xích cười –

Là A Phân! Vẫn cách ăn mặc giống như cũ, tóc ngắn nhuộm hồng, vẻ mặt nổi giận bất tuân nhưng tay phải lại mang theo một túi rau cải trắng, bên cạnh còn treo hai cọng hành. Không hòa hợp đến buồn cười, tôi thật sự nhin không được cười ra tiếng, đổi lại một cái trừng mắt của cô ấy.

“Mày tới làm gì? Còn chưa đến cuối tháng đâu!” Làm tôi kinh ngạc, lời bèn nhọn thốt ra từ miệng Triệu Tuyết Phương. Cô ta mất hết vẻ tao nhã, tràn ngập địch ý trừng mắt nhìn A Phân, dường như hận không thể làm cô ấy biến mất.

“Đến xem chị a, chị gái.” A Phân cố ý ngắn mạnh hai chữ xưng hô sau cùng.

Tôi mở to mắt, qua lại xem hai người. A Phân cà lơ phất phơ, một bộ biểu tình khiêu khích chờ người khác tới đánh. Triệu Tuyết Phương mặt xanh mét, ném một câu “Ai là chị của mày!” Liền vội vàng chạy ra.

“Này, cô ta thật là chị của cô?” Không đếm xỉa tới người chạy ra, tôi tò mò hỏi A Phân.

A Phân hừ một tiếng, “Không có khả năng có phải hay không?”

“Ừm, thật sự không giống.” Tôi gật gật đầu. Một người đáng yêu như vậy, một người lại làm cho tôi chán ghét.

A Phân ngữ khí thường thường nói: “Cô ta là chị của tôi, cùng cha mẹ sinh ra.”

“A?”

“Ba mẹ tôi ly hôn. Ai cũng muốn nuôi chị ta, tôi đối với ai cũng không hay ho.” Dường như không sao cả nhún nhún vai, A Phân tiếp tục nói, “Sau cũng không xung chị em, cũng không thường gặp mặt. Chẳng qua tôi hàng tháng đều phải đến một lần, đòi tiền – tiền sinh hoạt phí hàng tháng là chị ta đưa cho tôi, ba mẹ lười gặp tôi.”

A? Khó trách tựa hồ có khi lại thấy cô ấy đứng ở bên ngoài trường học. Tôi ngây người, đau lòng. Cố gắng muốn nói gì, nhưng cái gì cũng nói không nên lời, chuẩn bị vọt tới miệng ngấm lại cũng không thích hợp. Tôi lại im bất đến ngay cả một câu an ủi cũng nói không được!

“Này! Sao cô cứ như chịu tang thế? Chị ta vừa rồi la hoảng cũng đừng đề ý. Dù sao miệng chị ta chính là thối như vậy, cứ coi như là chó sủa không phải đề ý chị ta đâu. Ngay cả Quan Phong cũng tán qua cô.....”

Tôi nói không nên lời, thật sự là buồn bực, sau đó..... Nhất thời xúc động dùng sức ôm lấy cô ấy!

“Này.....” Cô ấy bị dọa nhảy dựng, sững sốt tại chỗ, tiếp theo muốn bỏ tay của tôi ra, “Này! Cô làm gì ! Buông! Ra cái gì nữa? Cô làm gì?..... Này! Buông tay!”

Tôi không đề ý, chờ tôi cảm thấy đủ, mới buông ra, cười với cô ấy. Ừm, tốt hơn nhiều.

“Cô cô..... Cô thật sự là.....” Cô ấy trừng mắt nhìn tôi, mặt đầy tức giận, hai tay thay phiên vừa cầm rau cải trắng, vừa vỗ vỗ quần áo, dường như phủi cái gì vậy. “Thật là kì lạ!”

Tôi hì hì cười, không nói lời nào, thường thức bộ dáng cô ấy không được tự nhiên.

Rốt cục cô ấy cũng bình tĩnh trở lại, đem túi rau cải trắng đến trước mặt tôi, vẫn có chút mất tự nhiên. “Vừa rồi gặp bà cô, bảo tôi đi ăn cơm, đây là bà muốn tôi giúp bà mua.”

“Thế à, đến đây đi.” Tôi nở nụ cười, “Tôi tiễn cô.”

“Thối! Mới không cần, xe của tôi ở bên kia.”

“Hả? Xe của cô thoát nhìn rất lỗi thời.”

“Dong dài ! Bạn bè không cần muốn bán sắt vụn, tôi dùng lại mà thôi..... Mà này, bà nói còn muốn mua hai cân hoài sơn (vị thuốc bắc), tôi nói tôi không biết, bà nói cô biết mua ở đâu.....”

“Hướng bên này đi.”

“Bà còn nói muốn chọn loại già một chút, nếu không có thì mua ngó sen trắng.....”

Rất nhanh, đã tới tháng sáu, nắng hè chói chang, lòng người mạnh mẽ.

Cấp ba thật sự rất vất vả, tháng bảy đen tối đang ở trước mắt, chúng tôi cũng không nhẹ nhõm gì, sắp đến kì thi cuối kỳ.

Nhìn ra ánh nắng chói mắt bên ngoài, tôi phát ra một tiếng ai thán. Hai ngày này thật sự là nóng đòi mạng! Uống một ngụm trà lạnh siêu quán, tiếp tục công sách giáo khoa lịch sử, làm học sinh số thật khổ a.

Lí Phái Nhã ngồi ở bên cạnh tôi, dùng quạt quạt một cái, buồn ngủ, miệng lại còn thì thào lầm nhảm trọng điểm lược thuật chính trị.

“Thật nóng a, chúng ta vì sao lại phải tới trường học? Trong nhà dù gì cũng mát mẻ hơn ở đây.” Liêu Hương Hương lần thứ n nghi ngờ, tuần lễ này là thời gian tự do ôn tập, đại đa số học sinh không đi học, người trong phòng học không có mấy.

“Bởi vì trong nhà rất thư thái!”

“Bởi vì nơi này mới có không khí học tập, hơn nữa không có tivi!”

Lí Phái Nhã cùng tôi mỗi người nói một câu. Trong nhà thật sự có nhiều nhân tố dụ hoặc, mà chúng tôi không thể tự chủ được.

“Hơn nữa người lúc trước đề nghị mỗi ngày đến trường học ôn tập cũng là cậu a.” Lí Phái Nhã đột nhiên nghĩ tới.

Liêu Hương Hương ghé vào mặt bàn lại than thở, liếc mắt nhìn mặt trên lẩm bẩm nói: “Ngay cả gió quạt cũng nóng..... Thời tiết cái quỷ gì!”

“Có thể trời sẽ mưa.” Tôi lấy một tờ giấy, nhìn Trương Tuệ Na ngồi cách đó mấy bàn. Khi chúng tôi tụ tập dưới cây quạt, cô ấy lại vẫn ngồi yên tại chỗ như núi, rốt cuộc có phải người hay không a!

Lí Phái Nhã theo ánh mắt của tôi nhìn qua, thấp giọng nói: “Chỉ cần ở cùng cậu ấy, mình liền cảm thấy có một cỗ động lực.”

Tôi bật cười.

“Là thật! Lần thi cuối kỳ này mình nhất định phải thi tốt! Ba đã chuẩn bị giúp mình đăng kí bổ túc học hè, cho nên mình nhất định phải thi tốt! Bằng không sẽ không được đọc tiểu thuyết!” Lí Phái Nhã thề son sắt nắm tay, “Mình lần này thi hóa học nhất định phải được một trăm hai mươi điểm!”

Tôi cảm thấy cô ấy đang nằm mơ, nhưng lười mở miệng đả kích, nóng a, muốn có chút hơi nước.

Liêu Hương Hương thẳng vô tình nhìn ngoài cửa sổ. “Thi cái gì chứ, học bổ túc cái gì chứ, đều là chuyện về sau, hiện tại mình chỉ muốn có một cơn gió lạnh..... Gió lạnh a gió lạnh mau tới đi, thổi gió đi, trời mưa đi, trời mưa đi, mau mưa đi, xuống đi, xuống đi.....”

Người này nóng sắp điên rồi. Tôi cùng Lí Phái Nhã dựng tóc gáy, cách xa cô ấy một ít.

“Hả? Các cậu xem! Mau nhìn ngoài cửa sổ!” Liêu Hương Hương đột nhiên tinh thần rung lên, ngồi thẳng người.

Tôi liếc mắt nhìn bên ngoài. “Trời không mưa.”

“Không phải a, xem hai người kia, không phải là.....”

“Người nào a, mình hiện tại muốn gió chứ không phải người.” Lí Phái Nhã vô lực quơ cây quạt, nóng ngay cả thiên tính bất quá (nhiều chuyện) cũng biến mất.

“Trình Định Doãn cùng Triệu Tuyết Phương.”

“Cái gì?!” Chúng tôi lập tức kêu to, bỏ nhào vào cửa sổ.

“Thật là bọn họ!” Lí Phái Nhã âm trầm nheo mắt, quay đầu trừng tôi, “Bọn họ đang làm cái gì,”

“Mình..... Mình làm sao mà biết?”

“Không biết?” Lí cô nương một bộ biểu tình bi phần chỉ tiếc rên sất không thành thép, “Câu quá thất trách! Thế mà lại không biết! Tình địch tiến công nha!”

Liều một cái xem thường, không còn khí lực sửa đúng ý nghĩ của cô ấy lại, về phương diện khác, cũng nhìn không được đoán rằng bọn họ đang nói cái gì. Mùa hè nóng bức lại sắp thi vào trường đại học, hai người không chuyên tâm ôn tập, chạy đến chỗ cây cối âm u làm gì?

“Đi xem! Đi qua nghe một chút!” Trên mặt Liêu Hương Hương đúng là biểu tình nhảy nhót hưng phấn, hận không thể ngay lập tức chạy qua hóng chuyện.

“Đúng vậy! Chúng ta qua bên kia đi!” Lí Phái Nhã chuẩn bị tư thế bày ra trò chơi đội ám dạ trình sát, đi đầu từ cửa sau phòng học mò mẫm đi ra ngoài.

“Ách, có lẽ chúng ta nên ôn tập đi. Phái Nhã, đừng quên chuyện học bỏ tức của cậu. Hương Hương, cậu không phải nói hôm nay muốn học xong cổ văn hay sao?” Hai người bọn học sắp tới thi còn rất rảnh a!

“Đừng âm ỹ! Bây giờ sao còn tâm trí để học!”

Aiz, hai người này định lực không đủ như thế, khó tránh khỏi tiền đồ nhiều suy suyễn a. Đương nhiên tôi cũng rất hiểu bản thân, nói tới nói lui, còn không phải cũng theo sát hay sao.

Ai nha, đã tới chậm! Còn chưa đến mục tiêu chúng tôi đã tro mắt nhìn Trình Định Doãn nhanh rời đi, âm thầm tiếc hận quá mức cọ xát mà đánh mất cơ hội, sau đó đem ánh mắt quay về trên người Triệu Tuyết Phương còn đứng tại chỗ.

“Hắc hắc, nhìn như vậy, khẳng định là tỏ tình bị cự tuyệt!” Lí Phái Nhã lộ ra vẻ mặt gian.

“Mình vừa rồi có nhìn ngoài cửa sổ,” Liêu Hương Hương biểu hiện là đại sư trong phái đoàn trinh thám, “Bọn họ đến không lâu sau, Triệu Tuyết Phương liền nghiêng người về phía trước, mà Trình Định Doãn vẫn đứng tư thẳng tắp, bởi vậy có thể thấy được, thái độ vừa rồi của anh ấy khẳng định là một câu cự tuyệt ngay, không lưu tình chút nào ! Ha ha, A Tinh của chúng ta lấy được toàn thắng!”

“Các cậu nói như vậy dường như.....” Tôi không khỏi đổ mồ hôi, sao các cô ấy cũng rất không bình thường thế ? Nhưng không thể phủ

nhận, nhin không được có chút mừng thầm trong lòng.

“Ê, cô ta qua đây kìa.” Liêu Hương Hương thấp giọng nhắc nhở.

“Qua thì qua, sợ cô ta sao!” Lí Phái Nhã hừ một tiếng, đơn giản đứng dậy. Aiz, chỉ tại tôi không cẩn thận đem việc lần trước Triệu Tuyết Phương có ý đồ cảnh cáo tôi rời khỏi Trình Định Doãn nói cho Lí Phái Nhã nghe, hiện tại mới khiến Lí Phái Nhã coi cô ta là chướng ngại vật cuối cùng ngăn cản đường tình của tôi, muốn thay tôi chửi cho thống khoái.

Triệu Tuyết Phương sắc mặt xanh mét, thấy chúng tôi từ trong bụi cỏ đứng lên, lại bao phủ một tầng sắc mặt giận dữ. “Các cô trốn ở chỗ này làm cái gì? Có gì mờ ám sao?”

Mở miệng là ác ngữ, Lí Phái Nhã trợn mắt nhìn “Ai mờ ám? Chị tốt nhất đừng suy bụng ta ra bụng người!” Trong lòng cô ấy, Triệu Tuyết Phương sớm hóa thân thành tình địch chuyên phá hoại, giết hại nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết ngôn tình.

“Chỉ biết đầu võ mồm!” Triệu Tuyết Phương khinh thường hừ một tiếng, đi qua bên cạnh chúng tôi, bỗng nhiên lại bỏ thêm câu, “Trình Định Doãn ghi nguyên vọng là trường đại học X.”

Lí Phái Nhã nhảy dựng lên! “Trường X rất có gì giỏi chứ? Rất lợi hại sao?” Cô ấy dùng sức ngang ngạnh ngẩng đầu lên, “A Tinh của chúng tôi cũng thi được!”

Tôi thiếu chút nữa bị nước miếng làm sặc! “Phái Nhã……” Sợ hãi khẽ lay động ống tay áo bạn tốt.

“Cậu đừng làm mình mất hứng!” Cô ấy quay đầu trừng tôi, tiếp đó ngạo nghễ nhìn Triệu Tuyết Phương, ngẩng đầu tiếp tục huênh hoang, “Hãy chờ xem, A Tinh sẽ thi cho chị xem!”

“Huống hồ, chính chị cũng không chắc chắn thi đậu a, thôi cái gì mà thôi, dù sao mọi người cũng không so được với Trình Định Doãn, năm mươi bước cười một trăm bước thôi.” Liêu Hương Hương có vẻ thực tế, hiểu được cách khiến người ta đau mà không cần động tay chân. Đại học X là trường đại học giỏi nhất thành phố, trường học chúng tôi bao năm qua người thi đâu không vượt quá ba năm người, lường trước Triệu Tuyết Phương cũng không nắm chắc lắm.

“Đúng vậy! Dù sao tâm Trình Định Doãn cũng chỉ hướng về A Tinh, hừ, có A Tinh ở đây chị đừng mơ!”

“Vậy các cô chờ xem đi!” Triệu Tuyết Phương cười lạnh một tiếng, ngạo nghễ rời đi.

Lí Phái Nhã nhéo tôi, trầm giọng quát: “A Tinh, cố gắng học tập! Đừng để bị bại bởi cô ta nha! Mình tin tình yêu là tồn tại tuyệt đối! Cậu phải có dũng khí đi tranh giành!”

“Phái Nhã.....” Tôi đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, thi đại học X cùng tình yêu không liên hệ trực tiếp mà?

“Cố gắng! Phải tin tưởng tình yêu có thể sáng tạo kỳ tích! Mình lúc nào cũng sẵn sàng thúc cậu!”

“Cậu đang ép con thả đầu trâu à?” Liêu Hương Hương hất một gáo nước lạnh vào đầu cô ấy, “Dùng thành tích thi cử để so A Tinh sẽ thua.”

“Cậu nói cái gì? Đây là lời mà bạn bè nên nói sao?”

“Mình đang nói sự thật thôi! Cậu nóng đến choáng váng cũng đừng cứng rắn đẩy A Tinh ra chiến trường.”

“Được rồi, trời thật nóng”

Thật là oi bức! Lúc tan học, cứ nghĩ ngày ngã về tây đã không còn độc ác như vậy, chẳng ngờ lại càng thêm oi bức, cả người mồ hôi cứ dính dính.

Chúng tôi ba người không còn sức lực đạp xe về nhà.

Khi đi qua đường nhỏ ngoài trường học, đột nhiên nhảy ra vài người cản đường.

Lắp bắp kinh hãi, chúng tôi dừng xe lại, cảnh giác nhìn bốn cậu thanh niên phía trước. Dáng vẻ lưu manh, áo quần hầm hờ, thành công làm cho người ta vừa thấy liên biết không phải người lương thiện.

“Này, mấy người muốn gì? Cách vách chính là trường học, có bảo an đó!” Liêu Hương Hương lui xe về phía sau, ngoài miệng lớn tiếng hét to để tăng can đảm.

Lí Phái Nhã cũng theo lui về phía sau. “Đúng rồi, các người đừng ở khu vực trường học làm xằng bậy. Tuy rằng con đường này hẻo lánh một chút, nhưng cũng có rất nhiều người lui tới.”

Ta cũng muốn lui, nhưng đầu xe bị một người trong đó bắt được.

Cậu thanh niên này không để ý các cô ấy, chỉ nhìn tôi từ trên xuống dưới. Trong đó một người nói: “Àm ỹ cái gì? Chúng tôi cũng không phải cướp bóc! Này, cô chính là Hà Tĩnh?”

“Không phải!” Lí Phái Nhã cùng Liêu Hương Hương đồng thời kêu to!

“Câm miệng!” Người cầm đầu họ không kiên nhẫn trừng các cô ấy một cái, “Họ Hà, cô bảo anh em chúng ta đến đây, cũng nên có sự giải thích chứ? Anh em chúng ta cũng không thể đi một chuyến tay không.”

“Ai kêu các người đến đây?” Tôi khi nào thì làm việc này chứ?

Bọn họ trở lên nhìn tôi, “Không phải là cô sao? Cùng người nói qua điện thoại giống nhau như đúc.”

“Không phải tôi a!” Sao có thể là tôi?

Bọn họ phát hỏa. “Này! Cô phản pháo, muốn đùa giỡn chúng ta à?”

“Gì thế? Trời nóng như vậy còn đứng dưới mặt trời a,” Giọng nữ trong trẻo, rất quen thuộc tự nhiên thông thả. Chúng tôi quay đầu nhìn lại, thấy cô Trần dạy tiếng Anh của chúng tôi. Cô che dù, chậm rãi từ từ đi tới, ôn nhu nhìn ba học sinh chúng tôi, “Sắp đến kì thi, phải chú ý thân thể a. Xem hôm nay trời cũng sắp mưa, về nhà sớm một chút, biết không?”

Chúng tôi ngoan ngoãn gật đầu: “Đã biết, thưa cô.”

“Này.....” Các cậu thanh niên há mồm muốn nói chuyện.

“Các em là học sinh trường dạy nghề à?” Cô Trần luôn có thể khiến người khác nói không nên lời.

“Hả, cô như thế nào.....”

“Vài đồng học nữ này đều là học sinh khoa văn, vừa thấy liền biết không phải người các cậu muốn tìm, xem ra trong đó là có hiểu lầm a.” Cô Trần nhẹ nhàng mở tay đang nắm xe đạp của tôi ra, tiếng nói thản nhiên mềm mại cuộn cuộn không dứt, “Cô nghĩ các cậu vẫn là đi tìm hiểu rõ ràng một chút, không thể tùy tiện bị người khác lợi dụng có phải hay không? Trường dạy nghề tuần sau cũng phải thi đúng không? Có lẽ nên tận lực ôn tập một chút, cuộc thi thất bại rất khó làm thế nào, ngay cả bằng tốt nghiệp cũng lấy không được, hiệu trưởng của các cậu lần trước họp còn nói muốn dùng biện pháp mạnh dạy nghiêm trị học sinh bất lương. Aiz, kỳ thật mặc kệ là học trung học hay là học sinh trường

dạy nghề dạy đều rất vất vả a. Được rồi, trời sắp mưa, nhanh về nhà đi thôi.” Khi nói câu cuối cùng, đã mang theo chúng tôi chậm rãi đi ba bốn bước rồi.

Các cậu thanh niên nghe được sững sốt lại sững sốt, nhưng cũng không ngăn cản chúng tôi.

Cô Trần tiếp tục liên miên: “À, cô nhớ ra rồi. Phái Nhã cùng Hương Hương các em đi trước đi. Hà Tĩnh, em đến đây một chút, cô muốn nói chuyện với em.”

Chương 8

Dắt xe, cùng cô Trần bước chậm dọc theo hàng cây bên đường, đi lâu, cảm giác oi bức được giải tỏa không ít. Có lẽ, cùng giọng nói kéo dài mềm nhẹ của cô Trần có liên quan? Nhưng sao nói đi nói lại toàn là chuyện phiếm?

“Cô giáo, cô muốn nói chuyện gì với em?”

“A, em không hỏi suýt nữa cô đã quên. Vài tuần trước có bạn học phản ánh với phòng giáo vụ rằng phẩm hạnh em không tốt, tham gia vào đội bắt lương linh tinh của học sinh trường M, còn tham dự đánh nhau, uy hiếp bạn bè.”

Giống như bị một cây gậy đánh thật mạnh, tôi hoàn toàn ngây dại. Tôi là đứa trẻ rất ngoan nha!

“Trưởng phòng giáo vụ giao trách nhiệm cho các giáo viên chúng ta nhanh xử lý việc này, nhưng bởi vì bạn phản ánh việc này không đưa ra được bằng chứng cụ thể, cho nên chúng ta cùng vài giáo viên tổ hai thương lượng một chút, tạm thời chìm chuyện này xuống, chỉ chú trọng quan sát cùng chú ý các hạng mục công việc quan trọng.”

“Cô, em.....” Trên người lại cảm thấy nóng lên, tôi khó khăn mở miệng.

“Hà Tinh, em luôn là học sinh ngoan, nhưng lúc kết bạn phải biết tốt xấu, biết không?”

Tôi bèn nhón xen ngang: “Cô giáo, cô đánh giá học sinh ngoan và hư như thế nào ? Lấy thành tích sao?”

“Đừng nóng vội đừng nóng vội, xem em gấp đến độ mặt đỏ cả lên.” Cô Trần vẫn nói chuyện dịu dàng nhỏ nhẹ ôn nhu như cũ, “Đương nhiên không phải phân chia đơn giản như vậy, cô cũng là người từng trải. Em đừng vội, cô còn chưa nói xong. Không phải cô đã nói sẽ không đề ý tới nó sao? Vốn là phải tìm em để biết một chút về sự việc, nhưng các giáo viên sợ ảnh hưởng đến cảm xúc của em, ngay cả nói chuyện cũng không đi tìm em. Lại nói, căn cứ vào biểu hiện bình thường của em cùng phần đông giáo viên đánh giá em, còn có sự đảm bảo của lớp trưởng lớp em, chúng ta cũng đem các ý kiến tổng hợp lại sau đó báo qua cho phòng

giáo vụ, cho nên em yên tâm, các thầy cô trong lòng đều biết, sẽ không nghe gì tin nấy. Kỳ thật chủ nhiệm lớp em cũng đã nói qua với cha mẹ em, ba em rất tin tưởng em, cũng đã giải thích một ít. Cho nên có thể nói cho tới bây giờ chuyện này có thể xử lý được, sẽ không có việc gì. Cô giáo hôm nay trước nói sơ với em, miễn cho em nghĩ bậy bạ, cũng hy vọng em không bị ảnh hưởng, chuyên tâm ôn thi, được không?”

Nghe cô Trần nói có chút mơ hồ, nhưng tôi đại khái hiểu được, ngây ngốc gật gật đầu. Thực sự không thể tin được, trong khi tôi không biết gì, có chuyện phức tạp như vậy xảy ra, ngay cả lớp trưởng A Ngọc cùng ba mẹ cũng bị kéo vào.

“Như vậy, cô an tâm rồi. Aiz, hiện tại em càng ngày càng phức tạp, thật sự không đơn giản hơn người lớn chút nào a. Trước mắt chế độ giáo dục này có đôi khi xác thực rất phiền diện, làm cô giáo cũng có giới hạn của mình, mở miệng ngậm miệng chỉ có thể cùng các em bàn chuyện học tập thật đáng ghét đúng hay không? Aiz, chuyện này cũng không có biện pháp. Hiện tại gần thi vào trường cao đẳng, chúng ta hy vọng học sinh đều có thể chuyên tâm học hành, không bị phân tâm, cho nên có việc gì đều cố gắng giải quyết việc đây, dù sao phản đối chuyện công khai xử lý đối với đương sự rất phức tạp, cũng dễ dàng làm ảnh hưởng tới các bạn khác. Thời tiết nóng thế này, người trẻ tuổi đầu óc làm việc rất dễ kích động, việc này cứ xử lý như vậy được không, cô trong lòng đã tính rồi.”

Việc này chỉ đơn giản thế thôi sao? Tôi ngẩn người, lại gật gật đầu. Đột nhiên cảm thấy cô Trần thật sự lợi hại! Nói chuyện chậm rãi một lời lại một lời, nhu hòa uyển chuyển cũng không cho người ta đường sống để kháng cự, nắm giữ tất cả cảm xúc của người khác. Thật là lợi hại!

Cô Trần ôn nhu vỗ vỗ tôi. “Được rồi, chuyện xảy ra hôm nay cũng không cần nghĩ nhiều, chuyên tâm vào kỳ thi, được không?” Những lời này hẳn là trọng điểm? Vì trường học yên ổn đoàn kết, chuyện hôm nay đừng truyền ra cũng đừng làm quá lên, cũng đừng đi truy cứu rốt cuộc là ai hãm hại tôi đúng hay không?

“Dạ.” Bé ngoan vẫn gật đầu, đối với sự ôn nhu của cô giáo vạn phần khâm phục.

“An tâm học tập, cô chúc em thi tốt.”

“Cảm ơn cô.”

“Trời sắp mưa.” Cô Trần nhìn mây đen bắt đầu ngưng tụ, “Em chạy nhanh một chút là có thể về nhà, vậy em đi trước đi, cô có ô.”

“Gặp lại cô sau.”

Đạp xe ra khỏi tầm mắt của cô giáo, dần dần chậm lại. Một cỗ phiên muộn xông lên, làm cho tôi thực không thoải mái. Cau mày không có chút sức lực đạp bàn đạp, càng đạp càng chậm, cuối cùng dừng lại ở một đoạn đường dốc.

Chậm rãi đẩy xe lên dốc, đi ngang qua một cửa hàng bách hóa, đem xe đẩy mạnh đến trước cửa, khóa lại, xốc lại túi xách đi vào trong quán, không có mục đích đi dạo qua một tầng lại một tầng.

Trong lòng phức tạp thật nhiều tư vị, rầu rĩ. Tôi chỉ nghĩ sơ, đã sớm đoán ra người đứng đằng sau hai sự việc này, rất rõ ràng mà, lời cô Trần nói cũng để lộ ra chuyện này. Aiz, nhớ tới liền rầu rĩ.

Muốn đến được với một người, có thể làm ra chuyện như vậy sao? Bởi vì thích, bởi vì yêu, cho nên có thể làm như vậy sao? Lấy tình yêu làm lí do, làm ra loại chuyện ti tiện này, thật khiến người ta chán ghét! Người kia tuy rằng tôi không có hảo cảm, nhưng cho tới bây giờ cũng không ghét như vậy. Nếu hiện tại cô ta đứng ở trước mặt tôi, tôi khẳng định sẽ đánh cho cô ta một quyền! Rất đáng giận, khó trách A Phân lại bị nuôi dưỡng thành tính tình như vậy, có nguyên nhân thôi!

Buồn bực chạy lên tầng hai bán đồ dùng gia đình, vẫn chưa nguôi cơn tức. Loại sự tình này ở tiểu thuyết ngôn tình rất bình thường, quả thực là chi tiết bé nhỏ không đáng kể, nhưng khi phát sinh trên người mình thì sẽ không thoải mái như vậy.

Nó làm cho tôi nhìn thấy người ta xấu xí — loại đáng ghê tởm này cũng gọi như là một phần của tình yêu sao? Thật giận nha, phá hủy tình yêu tốt đẹp tôi hướng tới! Đáng giận!

Đi đến trước cửa sổ, trừng mắt thấy bên ngoài mây đen thật dày, lần đầu tiên có cảm giác bạo lực kích động muốn đánh người.

Không khí oi bức tới cực điểm, đột nhiên không biết nơi nào nổi lên một trận gió, làm cho tâm thần người ta rung lên. Sau đó càng nhiều gió thổi đến, sắc trời trong khoảnh khắc tối sầm, mây đen bao phủ khắp trời,

tiếp theo gió lớn, tiếng sấm nổi gót tới, không bao lâu, từng hạt từng hạt mưa lớn rơi xuống, nhanh chóng tạo thành một màn mưa.

Trên đường người qua đường đều tránh né, phần lớn trên mặt lại mang theo ý cười — trận mưa này cũng thật thoải mái!

Thật sung sướng! Đứng ở bên cửa sổ bằng kính nhìn mưa to tầm tã, rửa sạch trời đất, ủ dột trong lòng cũng dần dần vui đi. Tôi cười để tay dán lên kính cảm thụ sự trong lành của mưa, mở một nửa cửa sổ, cho hơi nước nhẹ nhàng khoan khoái tiến vào, tuy rằng đồng thời cũng có vài hạt mưa hắt lên mặt, vẫn thực khoái trá.

Trên thế giới luôn có người xấu, cũng không phải sống ở truyện cổ tích, sớm hay muộn cũng phải gặp chuyện này. Không có biện pháp, làm người thôi, khó tránh khỏi sẽ thể nghiệm phản đối gì đó. Nhưng chung quanh vẫn có nhiều người tốt, giống như chuyện này còn có rất nhiều người giúp đỡ tôi, hì hì. Người tốt luôn luôn được báo đáp!

Đứng bên cửa sổ cười, phát hiện hành vi của mình đã khiến nhân viên cửa hàng chú ý, vụng trộm thè lưỡi, đi xuống lầu, đến khu thực phẩm đi dạo.

Giông tố tới nhanh đi cũng nhanh, hơn mười phần sức gió đã chuyển nhỏ dần, tôi mua một que kem, ngồi vào yên sau xe đạp ăn, vừa chờ mưa tạnh.

Nhàn rồi nhàm chán liền miên man suy nghĩ. Trên thế giới chuyện gì cũng có, cho nên sớm chuẩn bị một chút kiến thức về người xấu chuyện xấu cũng có cái lợi, trải qua một câu chuyện dài, sự vật đều là một phân thành hai .— di? Đây không phải là phép biện chứng của chủ nghĩa Mác, xét toàn diện..... Ừm, cụ thể nói như thế nào? Nghĩ đến chính trị, lập tức lại nghĩ đến còn có một đồng lớn bài ôn khiến hao tổn tâm trí, thấy mưa cũng đã ngừng, há to mồm nuốt miếng kem, đem cái que vứt vào thùng rác, đẩy xe đạp, đem nó về nhà.

Vừa dùng sức dắt xe vừa hồi tưởng khái niệm phép biện chứng, chợt nghe bên cạnh có tiếng xe máy, quay đầu, lại thấy Quan Phong cùng cái xe của anh ta ở phần đất bên kia.

“Ha ha!” Anh ta cười hì hì nháy mắt, “Tiểu muội muội, đang êm đẹp lại gọi điện thoại bảo huynh đệ đi ra đàm phán, thật sự muốn học chúng ta hư sao?”

“Hả? Cái gì?” Cái gì gọi điện thoại ? Tôi đến bây giờ còn không hiểu được Triệu Tuyết Phương rốt cuộc làm chuyện gì, hơn nữa –“Tin tức của anh thật lợi hại!”

Quan Phong bĩu môi, “Vừa rồi ở bên kia trú mưa, vừa vặn đụng tới mấy người bàn việc lạ, nói có tiểu nữ sinh Hà Tĩnh nói bốc nói phét phụ trách việc ngày hôm qua lão đại bọn họ bị đánh, bọn họ đúng hẹn đi qua lại không thấy ai, không biết là ở giữa giờ trò quỷ. Anh nói tiểu muội muội, muốn hư không bằng gia nhập trường M bọn anh đi? Nhiều người dễ làm việc.”

“Em không hư!” Tôi lập tức thanh minh, đột nhiên linh cơ vừa động, “Lão đại trường dạy nghề bị đánh, là A Phân làm?” Nghe vậy liền nghĩ thông. Triệu Tuyết Phương dù sao cũng phải có người thông đạo mới có thể biết việc này.

Quan Phong hơi ngây người, sau đó nhú mày, “Người không muốn hư thì đừng hỏi, đi học bài đi.”

“Anh không phải cũng muốn thi vào trường đại học sao? Cũng phải chuyên tâm ôn tập nha.” Học cấp ba mà suốt ngày đi chơi.

“Xùy, dù sao anh có học thì kết quả vẫn thế.”

“Vậy anh ghi danh cái gì?”

“Thể giáo, cảnh giáo, quân giáo, không ngoài những nơi này.”

(Thể giáo, cảnh giáo, quân giáo: trường dạy thể dục thể thao, trường cảnh sát, trường quân đội).

Tôi cười, “Nghe nói Trình Định Doãn muốn thi đại học X.”

“Đừng lấy anh so với loại người này, nhìn thấy hấn liền không thuận mắt!”

“Không so, nhưng nói cho anh nghe một chút thôi.” Ha ha, quả nhiên giống Trần Kỳ nói, nhắc tới liền trở mặt. Thấy nhà tôi ngay tại phía trước, tôi đi chậm lại.

Đột nhiên Quan Phong đặt một bàn tay lên vai tôi, còn thuận tiện vén tóc bị rối của tôi. Tôi ngây người nhìn anh ta, anh ta lại nháy mắt mấy cái, cười có chút nghịch ngợm, sau đó thu hồi tay nhấn ga, cấp tốc gào thét mà đi.

Kỳ quái. Trùng mắt nhìn anh ta đi xa, khó hiểu thu hồi ánh mắt, vừa nhìn cửa nhà tôi, lại lắp bắp kinh hãi.

Trình Định Doãn khoác áo mưa, đứng ngoài cửa nhà tôi, đang nhìn tôi.

Tôi đứng ở trước mặt anh, xuống xe, kinh ngạc cơ hồ không thể nói chuyện: “Anh, anh như thế nào.....” Anh đang đợi tôi sao?

“Có hai bạn nữ cùng lớp của em, nói em bị người ta chặn đường uy hiếp, đe dọa, chỉ còn thiếu điều bị bắt cóc.”

Tôi suýt nữa té xỉu. Hai người này! Lúc nào cũng không thích ngày tháng thanh nhàn! “Không có..... Không thể nào! Các cô ấy nói lung tung.” Ngày mai nhất định phải hung hăng thảo phạt hai người sợ hiên hạ chưa đủ loạn kia!

“Anh vốn nghĩ cũng không có khả năng, các cô ấy nói quá mức khoa trương.” Trình Định Doãn đến gần tôi một chút, “Vậy tại sao em trở về cùng Quan Phong?”

“Quan Phong? Là vừa mới gặp thôi.” Tôi quay đầu nhìn phương hướng Quan Phong rời đi, đột nhiên đến lại đột nhiên đi, anh ta cứ như quái nhân. Trình Định Doãn từng bước đến gần tôi, đem lực chú ý của tôi kéo về.

“Chỉ cần nơi nào có Quan Phong xuất hiện thì nơi đó không thái bình.” Anh hơi giận hờn nhẹ, “Xem ra thật sự đã xảy ra chuyện. Ai làm phiền em?”

Tôi cười cười, nhắc tới Quan Phong sắc mặt liền khó coi, quan hệ bọn họ thật đúng là không tốt. Lén lút lui về phía sau vài bước, sợ rằng tiếp cận anh quá gần sẽ làm mặt đỏ quá mức rõ ràng, cũng sợ bị anh nghe thấy tiếng tim đập thành thịch trong lồng ngực. “Không có gì, một chút hiểu lầm nhỏ mà thôi, không có việc gì.”

“Là hiểu lầm nhỏ như thế nào?” Anh dường như cố ý muốn hỏi rõ ràng, lại đến gần tôi, nét mặt có chút bướng bỉnh.

“Em cũng không rõ, dù sao đã không có việc gì, cô Trần giúp em giải quyết.” Kỳ quái, anh luôn luôn ôn hòa nhưng hôm nay dường như có chút khí thế bức người. Tôi không khỏi lại lui về phía sau một chút, có chút kinh ngạc nhìn anh.

“Cô Trần?” Anh nhàn mi.

“Ừm, là cô giáo tiếng Anh của em, năm kia vừa chuyển tới, cô ấy tốt lắm, nói chuyện rất chậm.....”

“Anh biết.”

“Hả? Cô ấy cũng đã dạy anh sao?”

“Không có, nhưng đó là dì của anh, cô của Trần Kỳ.” Trình Định Doãn đứng thẳng người, vẫn nhìn chăm chăm tôi, “Như vậy cô ấy biết mọi chuyện từ đầu đến cuối?”

A? Tôi có chút giật mình, sao quay đi quay lại lại có quan hệ với nhau thế này, thành phố này đúng là nhỏ. Bỗng dưng chạm đến ánh mắt điều tra của anh, mới tỉnh ngộ trả lời: “À, Cô Trần biết.” Có thể còn biết nhiều hơn tôi nữa, cô ấy tựa hồ lợi hại cái gì cũng rõ như lòng bàn tay, lại giấu giấu giếm giếm.

“Ừm.” Trình Định Doãn trên mặt hiện lên một tia trầm tư, ngược mắt nhìn tôi tròn to mắt quan sát anh, cười cười với tôi, khôi phục bộ dáng ung dung tao nhã, “Không có việc gì là tốt rồi. Anh vừa rồi có chút nóng nảy, làm em sợ sao?”

“Không sao.” Trong lòng cảm nhận được quan tâm của anh mà vui sướng, tôi nhìn áo mưa trên người anh, “Anh..... chờ đã lâu sao?”

“Không có, vừa tới.” Anh đưa tay hất tóc dán trên trán ra sau.

Tôi nhìn anh tóc ướt gần hết cùng ống quần ướt đầm, quần áo dưới áo mưa cũng có chút ẩm ướt. Bỗng dưng cảm thấy lo lắng, anh biết rõ đám Lí Phái Nhã nói dối lại vẫn chạy đến tìm tôi. “Thực xin lỗi, Lí Phái Nhã lừa gạt anh, hại anh chạy đến đây.” Cảm động có chút muốn khóc đồng thời lại muốn cười, hít thở cũng trở nên ngọt ngào.

Anh mỉm cười, “Không sao.”

“Ừm.....” Tôi nhìn xung quanh, muốn tìm chút đề tài tán gẫu, “Quan Phong nói anh ta muốn đi thi cảnh giáo hoặc thể giáo.”

Anh lộ vẻ không vui, “Việc này không cần nói cho anh biết.”

“Kỳ thật anh ta cũng rất tốt a.”

“Phải không?” Vẻ không vui càng ngày càng lộ rõ ra bên ngoài.

Hì hì, hai người này, ngay cả thần thái cùng phản ứng cũng giống nhau! Tôi nhin không được cười ra tiếng, “Đúng vậy.”

Anh nhíu mày, đột nhiên lấy tay vuốt tóc tôi, một lần nữa bắt nó vào nếp.

Tôi đỏ mặt, nhất thời không thể phản ứng.

Anh buông tay, mỉm cười, “Em cắt tóc rất dễ nhìn.”

A? Đầu của tôi hoàn toàn ngốc thành một mẩu!

Trải qua một cuộc thi không biết trời đất là gì, chúng tôi được nghỉ.

Thời tiết nóng bức, chỗ nào cũng không muốn đi, ở nhà xem tivi đọc tiểu thuyết.

Cuộc thi đại học đã bắt đầu, truyền thông đưa tin khí thế ngất trời. Chỉ cần nghe tin tức thi đại học trên tivi hoặc báo chí tôi đều quan tâm xem, buổi tối còn thường xuyên xem chuyên đề đưa tin thi đại học mà tranh cùng mẹ muốn xem phim truyền hình dài tập cả nửa ngày. Ba luôn cười tủm tỉm ở một bên xem cuộc chiến, ngẫu nhiên hòa giải rằng năm sau sẽ đến tôi xem, cho mẹ xem trước, làm quen một chút thôi.

Mùng bảy tháng chín, bọn họ thi xong rồi, nghe nói hiện tại đang làm một loạt hoạt động ăn mừng. Trần Kỳ gọi điện thoại đến, hỏi tôi muốn đi giúp vui hay không, tôi cự tuyệt.

Một cảm giác khó chịu xông lên đầu — anh phải đi.

Có lẽ, chỉ là sợ, rất có thể, cũng không liên quan.

Buồn bức không muốn ra khỏi nhà, nhiều nhất chỉ đi dạo sau vườn. Vườn sau hoa cỏ trước mắt, sắc màu rực rỡ, nhưng cũng không phải là loại hoa tôi thích.

Mùa xuân ở đây có một cây hoa hồng, cẩn thận chăm sóc, cành lá tươi tốt, nhưng không ra hoa. Chờ trái chờ phải, từ tháng ba đến tháng bảy, thời gian hoa nở đã qua, nhưng vẫn không nở hoa. Hiện tại vẫn mỗi ngày nhìn nó, tưới nước cho nó, nhưng mỗi lần xem tâm tình lại kém đi một ít.

Mùa hạ nóng bức, khẩu vị không tốt, tựa hồ ngay cả bà cũng không có hứng chế biến các món ăn mới.

Aiz, thật sự là rất ghét mùa hè! Tâm tình cho tới bây giờ cũng chưa từng kém như vậy, nhưng..... nhưng..... Aiz, phiền a!

Biếng nhác qua vài ngày, Lí Phái Nhã đến nhà tôi, kiên quyết tha tôi đi ra ngoài dạo phố.

Dưới nắng mặt trời đi khắp các phố, tia khí lực cuối cùng của tôi cũng bị đốt cháy, tôi lấy đồ uống lạnh trong cửa hàng, không chịu đi nữa. Lí Phái Nhã kéo sống kéo chết, tôi cũng không đi!

“Này, cậu làm gì vậy?” Lí Phái Nhã kéo tay của tôi, “Đường bên kia có đại hạ giá, mau đi xem một chút.”

“Không đi.” Tay trái của tôi vẫn bị giữ bên người cô ấy, mông dính trên ghế, tay phải giơ lên đưa miếng kem cuối cùng vào miệng.

“Đi, ở đây làm gì? Kem đã ăn xong rồi.” Lí Phái Nhã nhìn cái chén giấy không còn gì, dứt khoát giúp tôi cầm chén giấy ném vào thùng rác, “Ăn xong rồi đi, cùng lắm mình giúp cậu cầm ô..... Này! Cậu.....”

Trong nháy mắt, tôi lại gọi một lon Côca, lười biếng cắn ống hút, cam đoan uống đến tối muộn cũng không xong.

“A Tinh!” Lí Phái Nhã lửa giận phun trào, dùng tay nắm gáy của tôi, “Cậu có đi hay không?”

“Không đi.” Tôi lắc đầu, miệng ngậm ống hút, “Mình chỉ có một cái mạng, thích đi thì cậu đi đi.”

Phụt! Sau lưng một tiếng cười trộm, kẻ đó truyền đến tiếng ho khan. Lí Phái Nhã theo tiếng ngoái về phía sau, thả lỏng cổ tay tôi.

Lại làm cho người ta chế giễu. Tôi nằm úp sấp trên mặt bàn, không tính quay đầu, đã xấu mặt còn quay đầu lại làm gì cho người ta thấy rõ gương mặt.

“A..... A Tinh.” Lí Phái Nhã giật nhẹ tay tôi, tôi không để ý, cô ấy lại giật, tôi vẫn không để ý, sau đó cô ấy quay đầu tôi về phía sau, cứng rắn bức tôi xem. Suýt nữa đánh đổ lon Côca, thiếu chút nữa xoay gãy cổ tôi rồi.

Tôi bỏ hai tay của cô ấy ra kêu to: “Làm gì? Mưu sát a.... a.... a....” Ông trời, có lỗi nào không để tôi chui xuống không?

Ở sau chúng tôi một bàn, bốn hoa lục sắc chặn hơn phân nửa mặt bàn, nhưng vẫn thấy được một phụ nữ xinh đẹp ngồi ngay ngắn, vừa cười vừa ho. Hơn nữa, người ngồi kế bên mỉm cười nhìn tôi, là Trình Định Doãn.

“Ha ha! Chào mọi người!” Lí Phái Nhã nhiệt tình lớn tiếng tiếp đón, kéo tôi đang định trốn đi đến bàn bọn họ, “Khéo như vậy, lại gặp ở đây, thật là có duyên! Ha ha!”

Tôi muốn chui xuống gầm bàn, Lí Phái Nhã dùng lực ném tôi vào cái ghế còn trống bên cạnh Trình Định Doãn, còn đá ghế này gần sát ghế kia, làm tôi thiếu chút nữa ngã quy.

Trình Định Doãn trấn tĩnh tôi. “Thật trùng hợp, các em cũng đi dạo phố. Đúng rồi, đây là mẹ anh.”

“Chào bác ạ! Bác thật sự xinh đẹp lại tao nhã!” Lí Phái Nhã vừa có thể dùng hai tay cầm tay tôi lại có thể vừa xoay người cúi đầu, dưới còn có thể đá tôi một cước.

Đau quá! Tôi cười trừ, “Chào bác.” Đoan trang cúi đầu, căng thẳng đến mức cứng ngắc, động tác rất giả!

“Chào các cháu.” Bác Trình cười hiền lành, thật là mỹ nhân, khí chất có vài phần giống Trần Kỳ, nhìn tôi nói: “Cháu là Hà Tĩnh? Bác nghe Trần Kỳ nhắc tới cháu rất nhiều lần, có phải hay không a, Định Doãn?”

“Đúng vậy, cô ấy chính là Hà Tĩnh!” Dương nhiên ba giọng nói đồng loạt trả lời.

Nhưng trong đó tiếng của Lí Phái Nhã lớn nhất, tiếp tục bô bô. “Bác à bác từng nghe nói về A Tĩnh sao? Thật tốt quá! Thế nào? A Tĩnh của chúng cháu cũng không tệ lắm chứ? Cháu là Lí Phái Nhã, là bạn tốt của cô ấy. Cháu nói bác nghe, A Tĩnh rất ngoan, vô cùng nghe lời.....”

Tôi cùng Trình Định Doãn nhìn nhau, cười cười ý tứ thật không tốt, cảm giác khẩn trương rốt cục bớt đi một chút, nhưng nghe Lí Phái Nhã diên ngôn diên ngữ lại không được tự nhiên. Không biết chạy lên bịt mồm cô ấy có phải quá thất lễ hay không?

Hiển nhiên sẽ rất thất lễ, cho nên tôi lựa chọn cách thứ hai: Đá chân cô ấy dưới chân bàn. Không dự đoán được cô ấy lại không biết kêu lên: “A Tĩnh, sao cậu đá mình?”

Tôi thiếu chút nữa té xỉu.

Trình Định Doãn cười khẽ.

Bác cũng cười, đứng lên. “Được rồi, nghỉ ngơi đủ, lại đi dạo đi, hai đứa không thích đi dạo phố không cần đi theo, Phái Nhã, cháu không phải mới vừa nói đường bên kia giảm giá? Đi xem đi. Định Doãn, đưa A Tĩnh về nhà.” Cách nói chuyện tiêu sái giống Trần Kỳ.

Lí Phái Nhã lườm tôi một cái, cười hì hì đi cùng bác Trình.

Tôi cùng Trình Định Doãn trở lại ngồi trên ghế, lập tức an tĩnh lại. Yên lặng ngồi trong chốc lát, tôi ngẩng đầu lên, lại bắt gặp ánh mắt anh, lại hoảng sợ, mặt cũng đỏ: “À..... Mẹ anh thật tốt.”

“Phải không?” Anh cười cười, “Lần sau gặp lại nói cho bà. Bà sẽ cao hứng.”

“À, được.” Tôi gật đầu. Nói xong, lại giống như không có gì có thể nói, anh cũng không tìm đề tài, dường như rất thích trầm mặc như vậy, tôi càng không được tự nhiên, ánh mắt đảo đi đảo lại. Bỗng nhiên thấy anh cầm trong tay một cái chìa khóa tinh xảo, ở trên móc một cái móc điện thoại hình chú bé. “A? Anh cũng thích móc điện thoại sao?”

“Móc điện thoại,” Anh ngẩn người, sau đó nhìn vật trong tay, “À, đây là vừa rồi khi đi mua đồ với mẹ anh được tặng kèm. Em thích không? Tặng cho em.”

“A..... Cảm ơn!” Tôi cười khờ tiếp nhận, lập tức lấy chìa khóa của mình ra, bỏ một cái móc chìa khóa ra rồi treo nó vào, sau cầm lấy nhìn trái nhìn phải, cười thực vui vẻ.

“Em thật đúng là giống trẻ con.” Anh đột nhiên nói.

Tôi ngây người. “Như vậy sao, không thể nào?” Tôi biểu hiện thật sự rất ngây thơ sao? Không tự giác ngồi thẳng người, uốn ngực thu bụng.

Anh cười. “Không sao, em như vậy tốt lắm, thực đáng yêu.”

Tôi mặt đỏ bừng, toàn bộ tâm bị vui sướng bao phủ, cơ hồ đem ưu phiền đuổi đi. Nhưng lại không thể đuổi hết. “Anh thi đại học xong, sẽ rời khỏi nơi này.” Tôi cúi đầu nói.

“Cũng không phải không trở lại. Mỗi học kỳ chỉ có ba bốn tháng mà thôi, nghỉ sẽ trở lại.” Anh nói đơn giản, “Người nhà anh, bạn bè thân thích, mọi thứ đều ở đây, trốn không thoát.”

“Ách? Đúng rồi!” Tôi ngẩng đầu, trời đất rộng mở.

“Hơn nữa, năm sau em cũng phải đi.” Anh còn nói.

Tôi gật đầu, “Đúng vậy!”

Ô? Tôi mấy ngày hôm trước phiền não cái gì chứ? Nghĩ không ra. Thật là A Tinh khờ ngốc!

“Anh học ở đại học X.” Một lát sau, tôi lại cúi đầu nói. Aiz, tôi liều chết cũng không thi cao như vậy được.

“Đúng vậy, không cần ra tỉnh, học ở gần nhà thôi.” Anh thực nhẹ nhàng nói, “Ở tỉnh chúng ta cũng có trường đại học, khẳng định sẽ có rất nhiều bạn học cũ.”

Tôi nghĩ, gật đầu, “Đúng vậy!” So với các trường đại học trọng điểm khác, X là gần nhất.

“Ngày mười ba tháng bảy, thứ Ba. Bữa tối là cá chép bạc cùng măng xào, còn có gừng hấp, bỗng nhiên khẩu vị lại tốt. Thực ngoài ý muốn gặp được Trình Định Doãn cùng mẹ xinh đẹp của anh..... Tâm tình tốt lắm, kỳ thật không chỉ vì anh, còn bởi vì Phái Nhã giúp tôi cười rất nhiều, cô ấy có đôi khi rất ngoan..... Anh tặng tôi một cái móc chìa khóa, là móc hình một chú bé nha..... Hôm nay anh nói rất nhiều..... Tôi có thể vụng trộm coi hôm nay là hẹn hò không?”

Tiếp theo là thời gian nghỉ hè, mỗi ngày cùng Lí Phái Nhã và Liêu Hương Hương chạy khắp nơi. Cũng đúng thôi, khai giảng lớp mười hai không có thời gian chơi, không thừa dịp hiện tại chơi cho đủ sao?

Cuối tháng bảy có kết quả thi, chúng tôi chạy tới xem. Trình Định Doãn điểm rất cao, vào được đại học X. Phan Vân lợi hại hơn, là trường nổi tiếng nhất, nghe nói là cơ sở đào tạo cao nhất Bắc Kinh, tựa hồ nghe Trần Kỳ nói qua, cô ấy về sau muốn đến Bắc Kinh thi. Đáng giận là Triệu Tuyết Phương điểm cũng rất cao.

Còn có, Quan Phong thể nhưng thi đỗ học viện quân sự, khiến mọi người trở mắt.

Được, sang năm sẽ đến lượt chúng tôi. Cố gắng!

Tôi cùng Lí Phái Nhã xem điểm đến mức nhiệt huyết sôi trào, vỗ tay hoan nghênh thề sẽ cố gắng học tập, phấn đấu vì tiền đồ rộng lớn! Vì cha mẹ kỳ vọng mà cố gắng!

“Nhưng, trước hết, chúng ta nên quý trọng những ngày nghỉ này.” Sau đợt tình nguyện lúc vào hè, Lí Phái Nhã nói như thế.

Tôi nghĩ, gật đầu. “Nói vậy, chúng ta đi khắp phố được không?”

“Được đó! Đã lâu không qua cửa hàng cho thuê truyện bên kia, không biết có truyện tranh mới hay không.....” Hai người đỡ nhau lên mà đi, bỏ lại bảng vàng tiếp tục rêu rao thi vào trường đại học.....

Thời gian không cần học tập trôi qua rất nhanh. Trong chớp mắt đã tới giữa tháng tám, học sinh cuối cấp ba chúng tôi bắt đầu học bù, aiz, làm học sinh thật khổ.

Đi học một tuần, cự học sinh tề tụ tại lễ đường, cử hành đại hội khen ngợi cùng vui vẻ chia tay.

Nhiệm vụ chủ yếu thứ nhất là tán dương thành tích của các học sinh đồng thời phát phần thưởng, sau đó có học sinh đại diện lên phát biểu,

giới thiệu kinh nghiệm.

Nhiệm vụ thứ hai chính là khích lệ ý chí chiến đấu của học sinh cuối cấp, coi như là đại hội động viên đi, sau đó cũng có học sinh đại diện lên hứa sẽ quyết tâm. Rồi thì, “Người đứng đầu sẽ được ba ngàn!”, “Ba mươi người điểm cao nhất cũng có tiền thưởng nha”, “Thi trường trọng điểm được bao nhiêu điểm lấy bấy nhiêu tiền” Lời nói truyền bá tới tất cả mọi người, tóm lại đại hội này vẫn có một chút tác dụng khích lệ.

Triệu Tuyết Phương cũng là học sinh xuất sắc, lúc lên đài lĩnh thưởng dường như thị uy nhìn tôi, tôi rất muốn đánh vào cái mặt quỷ của cô ta, nhưng ở tại tình huống trang nghiêm này phải chú ý hình tượng một chút. Vì thế không cam lòng yếu thế trừng mắt lại, có Lí Phái Nhã làm mặt quỷ thay tôi.

Trần Kỳ từ đằng sau nói với lên. “Nghe nói cô ta cũng được đại học X chọn. Vốn là kém vài phần, may mắn đúng lúc người tuyển chọn có vẻ kém chuyên nghiệp.”

“Phải không?” Tôi cảm thấy cô ấy cười càng ngày càng chói mắt.

“Yên tâm,” Trần Kỳ vỗ vỗ tôi, “Cô ấy không dám lại đi theo Trình Định Doãn đâu, đừng tưởng rằng Trình Định Doãn đối với ai cũng tốt.”

Tôi đem ánh mắt chuyển hướng tới Trình Định Doãn vừa lên đài, nhất thời nhấm nuốt không rõ trong lòng là tư vị gì, vui sướng phiên muộn đều có, còn có một chút hồi hộp, khi ánh mắt anh nhìn qua, tiếp xúc với ánh mắt tôi, nỗi lòng phức tạp bỗng nhiên vơi đi, cười với anh. Chúc anh đi thuận lợi!

Đại hội kết thúc, lúc các học sinh đứng dậy về phòng học, tôi thừa dịp đám đông đi ra ngoài.

Qua đường nhỏ chạy về phía trước, nhìn thấy anh cùng Phan Vân đi tới, tôi chạy lên, thở hồng hộc gọi nhỏ: “Anh đợi chút.” Đây là lần đầu tiên tôi chủ động gọi anh.

Phan Vân mỉm cười giơ tay chào hỏi, rồi đi trước. Anh đứng ở tại chỗ chờ tôi đi qua.

“Này, cho anh,” Tôi lấy ra vật nhỏ vẫn mang trên người, đưa qua.

Anh nhận, là – móc chìa khóa, cũng treo một chú bé màu đỏ. Anh nhìn qua nhìn lại, “Đây là..... Sóc sao?”

“Là chuột.” Tuy rằng không quá giống, nhưng nó nguyên hình thật là chuột, “Nó gọi là mỗ Thái Lang.”

Anh mỉm cười, nhìn tôi, đột nhiên cũng học như tôi lúc trước, bỏ cái móc chìa khóa cũ ra, đem cái chìa khóa nhỏ nhỏ móc vào cái móc thật to, sau đó quơ quơ trước mắt tôi.

Tôi cười, ngẩng đầu nhìn anh, xoay người chạy. “Em trở về đi học! Chúc anh thuận buồm xuôi gió!”

“Hà Tinh!” Anh ở phía sau kêu.

Tôi dừng lại quay đầu. “Cố gắng nha, thi vào trường đại học cạnh tranh rất lớn.” Anh vẫn mỉm cười.

Tôi dùng sức hướng anh khoát tay: “Biết!” Chạy về phòng học, thầy giáo còn chưa đến, tôi lấy ra laptop mới tinh, chuẩn bị học.

Tốt! Thu thập tâm tình, cố gắng đọc sách! Bằng không tôi thi vào trường đại học sẽ thực thảm.

Trước kia thậm chí sẽ vào một trường học không có trở ngại, hiện tại có một tiêu chuẩn, tự nhiên yêu cầu sẽ cao.

Có đôi khi chúng ta cần chờ đợi, cần cố gắng trả giá. Việc này, không chỉ là vì nguyên nhân kia, cũng là vì chính tôi.

※-※-※

Kỳ thật ngày bắt đầu năm học mới cũng rất mau, tháng chín đến rất nhanh, trường học chính thức khai giảng. Bọn họ cũng đi rồi.

Lí Phái Nhã đối với tôi thất vọng cực kỳ –“Rõ ràng rất phù hợp với tiêu chuẩn của ngôn tình! Không phải có vài thứ là đồ đôi sao? Không phải cùng nhau trải qua nguy nan sao? Ngay cả phụ huynh cũng gặp qua! Mẹ anh ấy cũng có ấn tượng rất tốt với cậu, ở chung với anh ta cũng tốt. Sao cậu lại tha? Tha tha tha, kéo dài tới hần phải đi, nhưng đến cuối cùng vẫn không xác định! Ô, hai người đang làm cái gì! Muốn đùa giỡn mình sao? Cậu rốt cuộc có hiểu yêu đương là gì hay không? Ngôn tình tiểu thuyết để đâu? Sao không học được cái gì?” Cô ấy mấy ngày đều vẽ mặt cầu xin, than thở mình không có kiến thức trong tình yêu thực tế. Hại tôi an ủi cô ấy, ngay cả một tia buồn ly biệt cuối cùng cũng bị cô ấy khóc mà mang đi. Kỳ thật, ở trong lòng tôi, giấu giếm một bí mật.

Tôi không phải ngu ngốc. Mọi chi tiết có liên quan đến tôi cùng anh, luôn suy nghĩ lại nghĩ, đoán lại đoán, thời điểm ở một mình lấy ra cân nhắc kỹ lưỡng. Tôi cùng anh, thật là có cái gì, nhưng, hai người đều trịnh trọng, cẩn thận, không dám tùy tiện vạch trần.

Có chút này nọ, bởi vì đối đãi rất trịnh trọng, cho nên cũng đặc biệt kiên nhẫn. Cùng ba chăm sóc hoa, tôi càng hiểu được điểm này — hoa nở, là cần chờ đợi. Không phải tưới nước không đủ, không phải bón phân không đủ, các điều kiện điều tốt. Nhưng, thời điểm còn chưa tới.

Cho nên, điều muốn nói vẫn chưa nói được, tình cảm vẫn để ở trong lòng – hai bên cứ việc có tình cảm với nhau.

Chúng tôi đều học được gánh vác tình yêu trầm trọng phía trước, không dám tùy ý bắt nó bắt đầu. Bởi vì, chúng tôi đều quý trọng.

Kỳ thật, như vậy tốt lắm. Chúng tôi tuổi trẻ, mà tương lai rất dài.

Tháng chín năm nay, tôi là một gốc cây cúc tây Trung Quốc. Quý trọng trồng trọt tiếp theo phân cảm tình, có thể sống hay không, có thể lớn lên hay không, có thể nở hoa hay không..... Đều không biết, nhưng tôi thật cẩn thận, thật cẩn thận chăm sóc nó, chờ mong có ngày sẽ được như ý.

Như vậy cũng tốt có phải không?

Tôi không biết tình yêu người khác đến như thế nào, cũng không biết nùng tình lửa cháy trong tiểu thuyết ngôn tình ở trong hiện thực có tồn tại hay không, đáp án với tôi mà nói cũng không quan trọng. Tôi biết tôi trân trọng tình yêu của mình, cũng tràn ngập hy vọng với tương lai.

“Ngày tám tháng chín, thứ Tư. Trời nhiều mây. Bà hai ngày nay luôn mua thịt chim, hoặc chiên hoặc xào hoặc hấp..... Anh đi rồi, Trần Kỳ nói trường bọn họ ngày mười bắt đầu nhập học..... Kỳ thật cũng không xa, mất nửa giờ đi xe ô tô, trên bản đồ cũng là một khoảng cách..... Tôi sẽ cố gắng! Không muốn khiến mình hối hận trong tương lai, sẽ không lãng phí một năm cấp ba này.”

Chương 9

Cấp ba a cấp ba, tôi nghĩ trải qua thời gian này mọi người không thể dễ dàng quên.

Mệt lại thống khoái! Không ngừng mà khiêu chiến bản thân, cứ tự hỏi: Tôi có thể đạt thành tích cao không? Có loại khoái cảm siêu việt không ngừng.

Tôi không phải người rất thông minh, không thể ứng phó thoải mái tự nhiên. Nhưng trong uể oải dần dần biểu lộ ra lạc quan cùng kiên nhẫn, hơn nữa — cũng hiểu được nhàn hạ đúng lúc.

Aiz, đúng vậy, nhàn hạ đúng lúc cũng rất quan trọng. Lí Phái Nhã về điểm này cũng phi thường hợp với tôi, cho nên..... Aiz, hai người chúng tôi chung quy không thể trở thành học sinh chăm chỉ.

Cuộc sống học tập bình thường không có gì đáng nói, ngoại trừ cường độ tăng lên, cùng mười mấy năm cũng không khác mấy. Nhưng có chuyện có vẻ đặc biệt — hắc hắc, có người tỏ tình với tôi.

Này, bạn không có nghe sai, là có nam sinh ánh mắt khá tốt nói thích tôi!

Tôi rất vui vẻ, tuy rằng lúc ấy sợ tới mức thất kinh, tiếp theo đó trời chết, ngày hôm sau mới cố lấy dũng khí nói với cậu ta những lời cự tuyệt sau một đêm suy nghĩ..... Xử lý thật sự tốt có phải hay không? Không sao, điều này không cản trở tôi cảm thấy vui vẻ — có người thích tôi nha! Ha ha a! Chứng minh tôi còn khá tốt!

Dường như có chút có lỗi với nam sinh kia, nhưng tôi xác thực rất cảm kích tình cảm của cậu ta, nhưng tôi không thể đáp lại. Có người thích, chứng tỏ tôi không phải rất kém cỏi, còn có chỗ đáng yêu, là một người đáng giá trong lòng người khác! Bởi vậy tự tin tăng lên thật nhanh. Hơn nữa nam sinh kia cũng rất vĩ đại. Ha ha, hư vinh của tôi cũng bành trướng không ít.

A, có người thích mình, thật tốt! Thích một người tâm tình rất đẹp, được một người thích cũng rất vui sướng.

Còn có chính là A Phân. Quan Phong đi rồi, cô gái nhỏ trường M kia đã cố làm trách nhiệm thủ lĩnh, còn đứng trước mặt tôi vỗ ngực nói:

“Có chuyện gì tìm tôi, có tôi bảo đảm, không ai dám tìm cô làm phiền!”

“Cám ơn.” Tôi cười, “Học sinh ngoan ngoãn học thuộc bài thi như tôi, không có người đến gây phiền phức.” Thật là, cô ấy so với tôi còn nhỏ một tuổi.

Cô ấy bĩu môi, “Tóm lại, có chuyện gì tìm tôi.”

“Được rồi.” Tôi nhìn không được lấy tay vuốt tóc ngắn rậm rạp trên đầu cô ấy, “Đến nhà tôi ăn cơm hay không? Bà hôm nay nhắc tới cô đó.”

Cô ấy né tay tôi, ra vẻ không sao cả nói: “Nha, tôi hôm nay không có việc gì.”

Tôi mỉm cười, “Vậy đi thôi, giờ này bà chưa nấu cơm đâu, nói với bà nấu nhiều thêm một phần.” Ha ha, không biết tại sao cô ấy cùng bà đặc biệt hợp ý, đối với trù nghệ (tài nấu ăn) của bà thích hơn tôi nhiều, cho nên thường thường đến nhà tôi ăn cơm, còn có thể ngoan ngoãn mặc cho bà sai phái.

Buồn cười là, cô ấy vừa thấy Lí Phái Nhã liền tránh. Bởi vì Lí Phái Nhã sau khi biết tình huống của cô ấy, đối với cô ấy liền tốt hẳn lên, tìm được cơ hội liền nghiên cứu cô ấy, liều mạng tán chuyện, cuốn lấy khiến cô ấy chịu không nổi, thiếu chút nữa động thủ đánh người. Buồn cười hơn, sau khi cô ấy hiểu được Lí Phái Nhã căn bản không sợ uy hiếp của cô ấy, liền biến thành cô ấy sợ Lí Phái Nhã.

Miệng cứ như vậy, nói to ồn ào hoặc bình tĩnh, đơn giản mà thanh thoát.

Tương tự như trà, nhẹ mà thấm tâm. Nhưng bởi vì nhiều việc, cho nên cũng không có nhiều thời gian suy nghĩ về anh, tôi chỉ cho phép mình vào lúc rảnh rỗi suy nghĩ một chút mà thôi.

※-※-※

Thời điểm nghỉ đông, anh đã trở lại.

Khi gặp lại cũng không giống tôi đoán rằng sẽ kích động như vậy, không có kinh đào hải lãng, lại giống như một trận gió dịu dàng bao lại đây, thật lâu vui sướng tận lòng. Sau đó sóng vai đi ở trên đường, khẽ cười, nói chuyện.

Đi qua một siêu thị, vừa mới gặp một đám bạn học cùng lớp của tôi, thấy chúng tôi có chút kinh ngạc, tiếp đó là ồ lên cùng trêu chọc, tôi cùng anh chỉ cười không nói.

Tiền các bạn cười đủ rồi đi, anh đột nhiên hạ mắt nhìn một người đáng vóc cao dương dương tự đắc. “Nghe nói cậu ta theo đuổi em?”

Gi? Việc này chỉ vài người biết, anh tại sao “nghe nói”?

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh nghiêng đầu nhìn quảng cáo trên tủ kính, tôi nhìn không được cười càng sâu. “Không có, cậu ấy chỉ nói thế mà thôi. Còn anh? Ở đại học có rất nhiều cơ hội yêu đương nhỉ?”

Anh khôi phục vẻ ung dung. “Không khác lắm, kỳ thật học kì đại học cũng rất nhanh, nếu muốn sớm một chút học xong tiếng Anh cùng vi tính, nhất định phải tốn công một chút.”

“A, tiếng Anh của các anh phải đạt đến cấp bốn hay cấp sáu?” Đề tài lại chuyển thành chuyện phiếm, tán gẫu không bờ bến, nhưng vẫn đem câu trả lời của anh ghi tạc trong lòng.

Từ đó vài ngày về sau, nụ cười mỉm vẫn ở trên môi tôi.

Loại tình cảm này gọi là tình bạn hay là tình yêu? Chúng tôi rất cuộc là quan hệ gì? Tôi không biết. Nhưng, tôi thích như vậy, tôi nghĩ anh cũng thế.

Cuối năm, lớp chúng tôi lại bắt đầu học bù. Cuối tuần lại cùng anh gặp mặt vài lần, anh cũng về trường.

“Còn một học kỳ.” Lần gặp mặt cuối cùng, chúng tôi đứng ở bờ sông, anh nhìn mặt sông nhẹ nhàng nói.

“Ừ, còn một học kỳ.” Tôi gật gật đầu, đá hòn đá nhỏ dưới chân.

Đối thoại như vậy có thâm ý gì sao? Dường như nói xong, tâm tư của anh và tôi giống nhau? Ngay cả chính tôi cũng không xác định. Nhưng, yêu đương không phải là một loại tâm tình sao? Có thể xác định tâm ý mình là đủ rồi!

Được rồi! Một học kỳ cuối cùng! Cố gắng!

Nửa năm cấp ba đã oanh oanh liệt liệt mà đi qua. Không trải qua là một loại tiếc nuối, thể nghiệm cảm giác vừa vất vả lại phong phú, ý chí chiến đấu ngẩng cao, không phải lớp 12 thì không là lúc nào khác!

Nhưng khản trương học tập cũng không thể bỏ đi thiên tính bất quái. Lí Phái Nhã đối với tôi không ôm hy vọng gì, nhưng vẫn nhìn không được hỏi thăm tiến triển, tôi chi tiết báo cáo, khiến cô ấy lại khó hiểu kiêm thất vọng.

Rốt cục cô ấy không hỏi, tôi mừng thầm trong lòng, dự tính không lâu tương lai cô ấy sẽ chấn động, a, hóa ra tôi cũng có ước số không an phận.

Bạn học nữ khác cũng có đến thám thính, tôi rất khẳng định tuyên bố tôi cùng Trình Định Doãn không phải người yêu — vốn không phải mà! Chúng tôi còn chưa đề cập đến vấn đề này a! Tôi không phải giả ngu!

Các cô ấy không tin dây dưa hồi lâu, cuối cùng đồng tình nhìn tôi, Trương Lệ Lệ còn lắc đầu thở dài: “A Tinh, cậu thật sự là trì độn!”

Ai nói tôi trì độn? Vì người trong lòng, thần kinh thô to cũng sẽ trở nên sâu sắc!

Tôi quay sang, vụng trộm thè lưỡi, hắc hắc, tôi thật là có chút đại trí giả ngu?

※-※-※

Vào tháng Sáu, loại cúc tây Trung Hoa bắt đầu ra hoa, ngay cả ba ba cũng chắc chắn lấy làm kỳ.

Tôi bắt đầu thích nghe Tôn Yến Tư ca. Trong lời ca có kiên trì cùng tin tưởng, còn có tiêu sái, đều làm cho tôi mê muội. Đặc biệt bài [tin tưởng] kia lại nghe hoài không chán. “Hôm nay ghi nhật kí không có vấn đề gì, không cần mỗi chuyện đều để ý..... Không cần cố ý nhớ anh, nên mọi việc của tôi, cho dù khiêu chiến, tôi không tránh đi. Một nụ cười của anh, đã làm cho tôi cảm thấy ấm áp. Tôi không biết kiên trì, vừa vụng làm cho tôi, học được yêu là gì. Tôi từng thấy khó khăn, trở nên nhát gan không đủ dũng khí, nhưng vẫn muốn tin tưởng, tin tưởng cảm giác, tin tưởng đơn giản.....”

Mọi việc đều bình thường, nhưng cuộc sống cũng luôn có một ít chuyện xảy ra làm cho người ta trở tay không kịp. Tỷ như nói: Ngay trước khi thi nửa tháng, tôi bị bệnh.

Đầu tiên là cảm mạo rất nhẹ, tiếp đó chuyển nặng, sau đó là sốt cao, hơn nửa ngày đêm càng không ngừng ho khan. Lần này virus cảm mạo thật sự là ương ngạnh hung ác, người nhà dùng hết các biện pháp, mỗi ngày đến bệnh viện mấy lần, nghỉ học hai tuần lễ.

Hiện tại, đã là mừng một tháng bảy, trường học nghỉ học sớm cho chúng tôi tự do ôn tập. Tôi ngồi dưới đèn bàn đọc sách, thỉnh thoảng lại

ho nhẹ.

Mẹ bung thuốc ho tiến vào, thúc giục tôi uống rồi đi ngủ sớm một chút.

Tôi buông sách, uống thuốc, xoa xoa toan chát mắt, lên giường.

Mẹ giúp tôi đắp chăn, bung chén đi ra ngoài, lúc xoay cửa ra ngoài lại quay đầu. “A Tinh.”

“Dạ?”

Mẹ không quay đầu, chậm rãi nói: “Mẹ thường cảm thấy, con là con gái ngoan khó có được trên thế giới, mẹ rất hài lòng về con.”

“A? Dạ.” Tôi há miệng, nhìn không được bật cười, xem ra mẹ không có thói quen nói tốt, “Con đã biết, mẹ ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Mẹ quay đầu nhẹ răng cười với tôi, “Nhanh chút ngủ, mấy ngày nay thực vất vả, ngày mai ngủ trễ một chút, mẹ sẽ gọi con rời giường.” Nói xong mở cửa đi ra ngoài.

Tôi cười rung cả người. Mẹ, kỳ thật con cũng may mắn, có ba và mẹ như vậy nha, còn có bà. Ừm, tìm thời gian nói với họ những lời này, nói không chừng..... Còn có thể lại nhìn thấy vẻ không tự nhiên của mẹ. Lại thay đổi tư thế thoải mái ngủ, mỉm cười, kỳ thật –

Thật may mắn, tôi là Hà Tinh.

※-※-※

Càng gần cuộc thi, càng khẩn trương, dứt khoát ném sách, dù sao coi nữa cũng không có tác dụng nhiều. Đi hết toàn bộ phòng ở, lại đem hoa cỏ trong vườn tưới nước hết một lần, cuối cùng cũng thư thái một chút.

Đột nhiên có chút xúc động muốn đọc tiểu thuyết, mặt nhăn mày nhú, gọi điện cho Lí Phái Nhã, câu đầu tiên khi cô ấy bắt máy là: “A Tinh, mình hiện tại rất muốn coi tiểu thuyết!”

Tôi cười to, cùng cô ấy ước định thi xong sẽ thuê ba mươi cuốn tiểu thuyết, xem đến thiên hôn địa ám.

Hai người đông kéo tây xả hàn huyền nửa ngày, khuyến khích nhau thi tốt, mới cười hì hì nói gặp lại ở trường thi.

Vừa buông phone, lập tức điện thoại lại vang lên, tôi bắt máy. “Này, sao nữa?”

“Alô, anh là Trình Định Doãn.” Anh ở đầu kia trầm ổn nói.

“A..... Ách..... A, xin chào.” Đầu tôi đột nhiên rút lại, kích động mồm miệng không rõ, “Đã lâu không gặp!”[Hả? Hiện tại cũng có gặp đâu? Aiz, tôi còn nói sáng .]

“Đã lâu không thấy.” Anh cũng nói như vậy, khiến tôi bình tĩnh một chút, “Ngày kia có cuộc thi, phải không?”

“Vâng.”

“Đừng lo, em hoảng hốt sẽ rối loạn. Trăm ngàn đừng khẩn trương, không cần hoảng, biết không?”

“Dạ.” Tôi ngoan ngoãn gật đầu. Aiz, đúng vậy, tôi căng thẳng sẽ phản ứng trì độn, hành động thất hành. Anh thật sự là hiểu tôi.

“Kỳ thật vào trường thi sẽ bình tĩnh trở lại, đừng nghĩ nhiều..... Tóm lại, đừng khẩn trương. Không sao, thoải mái đi thi, kết quả như thế nào cũng mặc kệ.” Anh hôm nay đặc biệt dong dài.

“Dạ, dạ.” Tôi thuận theo đáp lời. Sao lại cảm thấy anh cũng có chút khẩn trương? Lăn qua lộn lại lặp lại mấy câu nói kia.

Nghe anh nói liên miên, tôi ôm điện thoại, vẻ cười đầy mặt. A, rất vui vẻ! Tuy rằng vẫn đang cảm thấy khẩn trương, nhưng rất hy vọng cuộc thi đến nhanh một chút, tôi vội vã muốn nhìn một chút xem một năm cố gắng có kết quả như thế nào!

Thi xong rồi !

Cơ hồ cảm động đến rơi nước mắt, lại có chút không thể tin được tôi đã vượt qua. Không có tâm tư hồi tưởng lại kì thi, về nhà trực tiếp trèo lên giường, ngủ đến thiên hôn địa ám nhật nguyệt vô quang.

Ngủ dậy, ăn rất nhiều, sau đó cùng Lí Phái Nhã và Liêu Hương Hương đi chơi mấy ngày mấy đêm.

Về nhà sau một ngày, anh cũng nghỉ về nhà. Khi gặp mặt, tôi chạy tới hô to: “Em thi xong rồi ! Cuối cùng cũng thi xong!”

“Ừ.” Anh mỉm cười nhìn tôi nháy nhót.

“Nhưng không biết thi thế nào.” Tôi đột nhiên bình tĩnh lại.

Anh nhún vai. “Không liên quan, thi xong rồi liền vạn tuế.”

Hai người nhìn nhau cười, còn không kịp nói gì nữa, một đám bạn học vây xung quanh, rộn ràng ồn ào tiếp đón. Vì thế mọi người bắt đầu vui đùa âm ỉ nói chuyện phiếm, bắt đầu nghỉ hè vui vẻ mà bận rộn.

Mấy ngày sau, một loạt hoạt động chúc mừng của chúng tôi rốt cục cũng kết thúc. Chơi như điên nhiều ngày như vậy, thật sự là mệt chết, một ngày, tôi từ chối lời mời của Trương Lệ Lệ muốn tôi đến nhà cô ấy chơi, trốn ở trong nhà ngủ ngon.

Ngủ thẳng đến chạng vạng, bị bà đá ra cửa đi mua mấy thứ. Ngáp dài, mang theo cái giỏ đựng đồ ăn kiểu cũ đi về hướng chợ gần nhà, cố gắng mở to mắt đang mơ hồ buồn ngủ để chọn lựa nguyên liệu cho bữa tối.

Theo như thực đơn của bà mua được một rổ thức ăn, lại đến chợ bán thức ăn cạnh siêu thị mua mấy bình sữa. Kiểm tra một chút thức ăn trong giỏ, rồi, nhiệm vụ hoàn thành, có thể trở về báo cáo kết quả công tác!

Nghĩ đến có thể về nhà tiếp tục xem tiểu thuyết, cuối cùng cũng có chút tinh thần, bước nhanh mang theo giỏ đồ ăn ra cửa siêu thị. Đột nhiên, thấy anh –

Trình Định Doãn đang từ cửa hàng đối diện phố đi ra, đi dọc theo lối đi bộ, tựa hồ muốn xuyên qua đường cái đến bên này.

Lòng tôi vui vẻ, đang muốn chạy tới, bỗng dừng lại — lúc này mới nhìn rõ anh có bạn, là một đám người ồn ào sinh động, trong đó đặc biệt thấy có mỹ nữ! Mỹ nữ thì không sao, nhưng mỹ nữ kéo cánh tay Trình Định Doãn thì rất khó lường.

Tôi đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm cảnh tượng bên kia. Ở thời điểm qua đường cái, vị mỹ nữ tóc dài phiêu phiêu kia tiến lên hai bước, đem tay phải bỏ vào trong khuỷu tay Trình Định Doãn, mà Trình Định Doãn nhậm cô ta kéo, cận là hơi hơi xoay người tiếp đón bạn khác qua đường cái.

Đây là tình hình gì? Cô gái kia! Tôi thở hắt hắt một hơi, mới phát hiện vừa rồi không tự giác tạm dừng hô hấp. Nhìn anh cùng cô ta, còn có bọn họ nói cười, đi tới bên này, càng ngày càng gần, thân thể tôi cứng đờ đột nhiên phản xạ nhảy dựng lên, vọt đến nấp sau gốc cây bên đường.

Ngu ngốc! Sao phải trốn? Tựa vào gốc cây, lập tức phát giác mình hành động rất vớ vẩn. Hà Tinh mày rốt cuộc đang làm cái gì? Vì sao trốn? Trốn cái gì? Đồ nhát gan! Sao phải trốn? Đi ra ngoài, đi ra ngoài đối mặt! Mau đi ra! Có gì phải trốn!

Một lần thúc giục mình, tôi khẽ cắn môi, nuốt xuống cảm giác không biết tên ở cổ họng. Đứng, đi ra ngoài đi, mày rất cố gắng, mày luôn cố gắng, chẳng lẽ giờ muốn chạy trốn sao?

Hít sâu, nắm chặt cái giỏ, tôi đi ra, cùng lúc bọn họ đi đến bên này, lúc này hai người bọn họ đã không có lại kéo tay. Trình Định Doãn lập tức thấy tôi, tôi cũng lập tức thấy được trên mặt anh mỉm cười — nhưng, tôi không biết đây là thói quen anh đối với người quen, hay thật sự vui vẻ khi nhìn thấy tôi.

“Hà Tĩnh.” Anh gọi to, đi đến, giới thiệu với tôi các bạn đại học của anh.

Tôi gượng cười, chào bạn của anh. Chạm ánh mắt của mỹ nữ tóc dài bên cạnh anh, đừng trốn! Bắt buộc mình nhìn thẳng chống lại cô ta, nhìn gần cô ta lại càng đẹp, còn có loại khí chất tao nhã. Tôi ưỡn ngực mỉm cười lại với cô ta, mặc dù có chút khó khăn, vẫn cực lực tưởng tượng mình mặc quần áo thực nữ mà lúc ngủ không bị nhấn lại, tóc cũng không có lộn xộn, giày xăng đan trên chân cũng không có phai màu.....

“Giúp bà em mua đồ ăn sao?” Anh nhìn nhìn tôi mang theo giỏ đồ.

“Vâng,” Tôi gật đầu.

“Wow, thật sự là cô gái ngoan ngoan nga.” Bạn của anh cười hi hi, cũng không thật sự khích lệ. Kỳ thật bọn họ căn bản không để ý đột nhiên có tôi nhảy ra, còn đang tự cổ tự nói, tranh luận rốt cuộc muốn đi đâu chơi.

“Không bằng nghe theo A Nhạn nói, đi suối nước nóng trước đi!” Một người vóc dáng thấp đột nhiên kêu lên, lập tức có vài người đồng ý.

“Em cũng đồng ý.” Mỹ nữ tóc dài cũng gật đầu, cười với Trình Định Doãn, “Như vậy liền phiền anh, hướng dẫn viên Trình.” Nói xong liền khoác tay lên vai anh. Chiều cao rất xứng đôi, khiến cho bọn họ đứng chung một chỗ thoát nhìn vô cùng phối hợp.

Trình Định Doãn nhún vai, quay đầu hỏi tôi: “Hà Tĩnh, em cũng đi nhé?”

Các bạn học của anh nghe vậy lập tức có chút kinh ngạc nhìn về phía tôi, tôi bị một đám không quá hoan nghênh nhìn chằm chằm liền lui về phía sau. “Không được, em muốn nhanh chút trở về, bà còn chờ mấy thứ này nấu cơm chiều. Hẹn gặp lại!” Cười tươi hướng bọn họ gật gật đầu, vòng qua bọn họ đi về phía trước.

“Hà Tĩnh.” Đi được vài bước, anh ở sau lưng gọi tôi.

Chân chờ, tôi vẫn quay đầu lại. “Hẹn gặp lại. Trên đường phải cẩn thận chút.” Vẫn là nụ cười không thay đổi, anh nhẹ giọng nói. Nói còn chưa dứt lời, đã bị đám bạn của anh lôi kéo đi.

Tôi quay đầu lại, bước nhanh, càng chạy càng nhanh, giống như nếu dừng lại sẽ ức không được suy nghĩ chua xót trong lòng.

Vọt vào cửa nhà, động tác mới chậm lại, đem đồ ăn bỏ vào phòng bếp, trở lại trong phòng ngồi xuống.

Phân tích không ra tâm tình lúc này, thậm chí không dám hồi tưởng lại cảnh tượng anh cùng cô ta đứng chung một chỗ..... Rất thông khổ, có cái gì đó bóp nghẹt trái tim tôi, lại trống rỗng vô cùng, thật là khó chịu!

Tôi cùng anh, rốt cuộc là cái gì? Hai năm này rốt cuộc tính là gì? Hết thấy đều là ảo giác của tôi, tôi dối gạt mình? Không có cách nào tiếp tục suy nghĩ, tất cả mọi chuyện đã qua đều lộn xộn thành một mớ, đánh sâu vào da đầu tôi phát đau.

Che cái trán ngã vào giường, nhin không được chảy hai hàng nước mắt. Sau đó, giống như miệng cống một khi đã mở liền không dừng được, nước mắt ồ ồ tràn ra khóe mắt.

Đáng ghét, tôi không muốn khóc!

Không biết qua bao lâu, tiếng chói tai xuyên qua sương mù dày đặc tới thần kinh thính giác của tôi, tôi hơi quay đầu, là tiếng chuông điện thoại phòng khách, không muốn nhận điện, ba mẹ hôm nay không ở nhà, bà sẽ nhận chứ?

“A Tĩnh! Đi nghe điện thoại!” Bà ở phòng bếp hô to.

Ngây người trong chốc lát, tôi không cam lòng khởi động thân mình, lau nước mắt mở cửa đi ra ngoài, đến phòng khách, trừng mắt nhìn điện thoại, thực không muốn tiếp: Tại sao reo lâu như vậy còn reo tiếp! Thực không chịu được!

“A Tĩnh?” Bà nghe được tiếng chuông còn vang, nhô đầu từ phòng bếp ra xem.

Ngạo mạn nuốt nuốt đi qua đi, thanh thanh cổ họng, cầm lấy điện thoại. “A lô?”

“Hà Tĩnh?”

Là anh. Tâm nhảy dựng, suy nghĩ nhất thời trống rỗng một lát, sau đó, giống như cắt nút ra nhanh chóng khép lại, cảm xúc khổ sở thoáng chốc biến mất. Là ma pháp gì a?! Là nghe được giọng của anh a!

“Hà Tinh?” Anh lại gọi, “Em đang nghe sao?”

“Ừ.” Tôi cả người thần chí nhất thanh. “Anh đang ở suối nước nóng sao?”

“Đúng vậy, anh với bạn học tới nơi này du lịch, muốn anh làm hướng dẫn du lịch hai ngày cho bọn họ.” Bên kia của anh mơ hồ truyền đến giọng la hét âm ỉ, “Kỳ thật bọn họ rất đáng ghét, ha ha, nhưng anh cuối cùng cũng không thể mặc kệ để bọn họ ở nơi không quen?”

“Đương nhiên.” Tôi nhỏ giọng trả lời, lại bắt đầu mắng mình ngu ngốc. Kỳ thật, căn bản không phải chuyện gì, chẳng qua cử chỉ rất bình thường, tôi thật sự..... Làm gì ngạc nhiên?

“Chỉ là bạn học mà thôi, ngày kia sẽ đi. Em đừng nghĩ nhiều.” Ngừng trong chốc lát, anh lại nói.

“Em không nghĩ cái gì nha.” Tôi miệng cứng rắn ý tứ không tốt lắm.

“Thật không?” Anh cười khẽ, giọng càng thấp xuống, “Chỉ sợ em miên man suy nghĩ.”

Tim đập mạnh! Có ý gì? Vì sao lại..... Sợ tôi miên man suy nghĩ? Tôi ngừng thở, trên mặt bắt đầu phát sốt, bối rối hầu như không thành tiếng: “Em, em sẽ không đâu! Em làm sao có thể miên man suy nghĩ? Em đương nhiên sẽ không..... Em không có đoán..... Không có! Ha..... Không có a..... Ha.....” Trời ạ! Tôi đang làm cái gì? Quan trọng hơn cũng không cần nói năng lộn xộn như vậy a!

“Hà Tinh.” Anh thấp giọng gọi.

“A, cái gì?” Tôi lập tức đình chỉ hồ ngôn loạn ngữ, nín thở yên lặng nghe. Tim càng nhảy càng nhanh — kia làm cho tôi khẩn trương đến khẽ run, là chờ mong sao?

Anh bên kia cũng trầm mặc, một lát sau, rốt cục lên tiếng: “Hà Tinh, anh.....”

“A Tinh — ăn cơm!” Thời khắc mấu chốt bà rống to!

“Oa!” Thần kinh tôi buộc chặt chột cả kinh, sợ tới mức thét chói tai ra tiếng, thiếu chút nữa đem phone ném xuống! Bà lớn giọng thực không

phải đùa!

“Ách” Trình Định Doãn tựa hồ cũng bị tiếng kêu thỉnh linh của tôi dọa một chút, “Làm sao vậy?”

“Em..... Bà bảo em ăn cơm.” Giọng của tôi cơ hồ mang ý khóc.

Anh dừng một chút, tiếp đó, một chuỗi cười khẽ từ bên kia của anh phát ra, chuyển thành cười không thể ngừng! “Ha ha.....vậy..... vậy hẹn gặp lại..... Gặp mặt nói sau..... Ha.....” Anh cười đến nỗi ngay cả nói cũng không hoàn chỉnh.

“..... Hẹn gặp lại.....” Tôi bĩu môi, buông điện thoại, nhứt chí suy sụp hạ vai, bĩu môi đi chậm tới phòng ăn, nhìn bà bung thức ăn ra. “A — bà — bà không đúng lúc a!”

“Nói cái gì?” Bà nghe không rõ than thở của tôi, phân phát bát đũa, “Đi đem canh đến.”

“Dạ.”

Đáng giận a, anh vừa rồi muốn nói gì? Sao không nói nhanh một chút!

Cuối cùng cũng đến ngày công bố điểm, chính là thứ Bảy, từ sáng mẹ đã bắt đầu liên mạng gọi điện thoại tra điểm, tám đến chín giờ, điện thoại tổng đài luôn bận, sau khi nghe xong thả lại phone, ngồi im sau một lúc lâu.

“Thế nào, thế nào?” Tôi chạy vội tới trước mặt mẹ ngồi xuống, dựa sát vào mẹ hỏi đi hỏi lại. Còn tưởng rằng mẹ không có khả năng đa thông, cho nên vừa rồi chạy tới cùng ba xem tivi, không nghe xem điện thoại thảo luận cái gì.

Mẹ không rảnh trả lời tôi, lại nắm phone lên – tra lại lần nữa!

Tôi thở dài, đứng dậy trở lại trước TV, không thể nghĩ được lần này điện thoại lại lập tức thông! Tôi bay qua cùng mẹ nghe.

“Tổng điểm sáu trăm năm mươi sáu? Mẹ, mẹ nghe như vậy phải không?”

“Đúng vậy, tổng điểm sáu trăm năm mươi sáu.” Mẹ rất bình tĩnh gạt đầu, bỏ phone xuống, “Thi rất tốt.”

“Nha!” Tôi kêu to, nhảy dựng lên, lúc này mới phát giác ba cùng bà cũng đã sớm đi đến bên người chúng ta. Người một nhà vui sướng ôm lẫn nhau.

Tiếp theo đó là điện thoại bay đầy trời –

“Chị dâu sao? Em vừa mới giúp A Tinh tra điểm! Sáu trăm năm mươi sáu điểm!..... Cái gì, chị cũng tra được?..... Ha ha, chúc mừng.....”

“Trên báo nói hôm nay có thể tra điểm Tra rồi? Bao nhiêu?.....”

“..... Tra được chưa?..... Nghe nói đêm nay tivi có báo điểm, đến lúc đó mình sẽ giúp A Tinh tra một chút.....”

“..... Tra rồi? Không tệ chứ?..... Không tệ không tệ, thật sự không tệ.....”

Cơ hồ tất cả bạn bè thân thích đều đã hỏi thăm một chút. Aiz, thi vào trường đại học thật sự là tác động đến hàng tỉ nhân dân tâm.

Trong phòng khách lời nói vang trời, tôi trốn vào phòng mình, không nhìn được đắc ý cười, lại đắc ý cười..... Ha ha, tư vị thắng lợi lại ngọt như thế.

Giữa trưa ăn cơm, thức ăn đầy bàn biểu hiện bà tâm tình thật tốt, cũng phát huy đầy đủ tinh thần, xem bát trứng bắc thảo này có sáng kiến đến mức nào.

Bà gấp một miếng cá hấp cà tím vào bát tôi, bỗng nhiên nói: “Kỳ thật khi con thi, bà có chút hy vọng con thi không tốt, như vậy con có thể học đại học dân lập, không cần rời nhà quá xa.”

Ta ngẩn người, còn không kịp suy nghĩ rời nhà cảm xúc đột nhiên tập đi lên.

“Con cho tới bây giờ cũng chưa từng đi khỏi nhà quá lâu, về sau không biết ăn quen hay không, ở được hay không.” Bà càng nói càng thương cảm.

“Aiz, sớm biết thế trung học cho con đi dã ngoại, rèn luyện một chút, miễn cho tương lai không thích ứng được.” Mẹ ăn một miếng cơm, có chút hối hận mình thất sách, “Như vậy đi, nghỉ hè này bắt đầu rèn luyện năng lực tự gánh vác của con. Phải học giặt quần áo, ủi quần áo, quét dọn vệ sinh, mua đồ ăn, nấu cơm nước, quản lý tài vụ.....”

“Giao cho ta đi.” Bà lập tức tỉnh lại, cười tủm tỉm nhận nhiệm vụ giáo luyện.

Tôi cười khổ.

Ba buông bát cơm, múc một chén canh uống. “Ta hôm kia gặp Trình Định Doãn cùng cha mẹ nó, cùng bọn họ hàn huyên một chút. Lần khác hẹn họ ra ăn điểm tâm sáng, hai đứa ở bên ngoài cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.”

“Ba!” Tôi kinh hãi, “Ba..... ba như vậy rất đường đột! Con cùng Trình Định Doãn..... cũng không phải rất thân.”

“Ta cùng cha Trình Định Doãn đã gặp mặt trong một hội nghị, có tán gẫu, về sau sẽ thân.” Ba thản nhiên nói, “Ta ăn no ”

“Ba.....” Tôi sững sờ. Luôn cảm thấy ba biết rất nhiều chuyện, chỉ không nói ra, muốn làm cho người ta không rõ chi tiết.

“Trình Định Doãn? A, A Phân từng nói qua, là cậu trai lần trước đến ăn cơm? Sau đó cũng tìm con vài lần phải không? Bộ dạng rất đẹp trai..... A Tinh, nói nó có rảnh đến ăn cơm a.” Bà cười tùm tùm xen mồm.

“Cuộc điện thoại trước khi thi là nó gọi tới à?” Mẹ khơi mào hỏi, “Rất quan tâm con nha?”

Tôi không nói gì. Aiz, thì ra tôi còn là bị nghiêm mật quan sát, còn tưởng rằng bọn họ luôn luôn rất yên tâm đối với tôi!

※-※-※

A, đã xong! Kiếp sống trung học khẩn trương lại tốt đẹp của chúng ta!

Khoác vai đứng trước cửa trường học, nhìn lên bục cao cao, cảm khái vô hạn. “Aiz —” Trăm miệng một lời thở dài, chỉ cảm thấy trong lòng đầy cảm xúc, cơ hồ muốn ngâm một khúc ca trữ tình.

“Các cậu..... không cần khoa trương như vậy chứ?” Liêu Hương Hương đứng bên cạnh, lẩm bẩm.

“Cậu không hiểu sao.” Lí Phái Nhã nói từng từ, “Trải qua bao nhiêu đau khổ, trải qua bao nhiêu khổ sở, rốt cục cũng đến đây. Lúc này không than, còn đợi khi nào?”

“Đúng đó đúng đó!” Tôi cười hì hì phụ họa.

Liêu Hương Hương nhin không được làm vẻ muốn ỏi, “Than đủ rồi chứ? Vào đi thôi, thời gian không còn sớm lắm .”

Chúng tôi nhìn đồng hồ, bước nhanh hơn vào trường học. Đúng vậy, hiện tại đến phiên đại hội khen ngợi của chúng tôi. Thời gian thật sự là

kỳ quái, lúc ấy cảm thấy rất dài, chờ thêm, lại cảm thấy thật sự là nhanh như tên.

Bạn học gặp mặt, không ngoài hồ lại là đầu tiên lẫn nhau chúc mừng một phen. Lớp trưởng A Ngọc rung rung tự sướng, đối với mỗi người đều nhìn chăm chú thật lâu hoặc ôm một chút. Aiz, xem đây là lần cuối cùng, tùy cô ấy đi!

Lớp chúng tôi thi không tệ, người vào trường điểm nhiều nhất, hơn nữa vì bao năm qua thành tích cũng khá, vì thế lớp trưởng A Ngọc đương nhiên lại trở thành đại biểu học sinh, lên đài tâm tình kinh nghiệm quản lý lớp quý giá. Dẫn tới các học sinh bó tay thở dài.

Ha ha. Tôi cũng được vào tuyển trọng điểm nha, còn được liệt vào điển hình vượt xa người thường cần phát huy.

Lí Phái Nhã cùng Liêu Hương Hương thi cũng coi như vừa lòng, đang chờ mong trở thành tân sinh viên, cũng tin tưởng sẽ có lãng mạn tình yêu đang chờ đợi.

“A Tinh, mình nhất định sẽ tìm được tình yêu ở đại học! Cậu cũng phải cố gắng nha!” Khai hội, Lí Phái Nhã đột nhiên tới gần tôi, “Mình nghe nói Triệu Tuyết Phương ở đại học X đã có bạn trai, là tỉnh khác.”

“Ồ.” Tôi cũng đã quên mất có nhân vật này.

“Hắc hắc, trường học của cậu cùng Trình Định Doãn rất gần! Phải nắm tắt cả các cơ hội, cố lên!”

Tôi cười. Đúng vậy, lấy điểm của tôi, có thể thuận lợi tiến vào nguyện vọng một, một trường cũng coi như trọng điểm, hơn nữa — cách đại học X phi thường phi thường gần! Ha ha.

Lên đài lĩnh một cái hồng bao nhỏ, khi vui vẻ đi xuống cầu thang, phía sau có người gọi: “Hà Tinh.”

Tôi quay đầu, là Trương Tuệ Na. “Chuyện gì?” Lớp 12 không ngồi cùng bàn, không có bút ký, cũng vốn không có liên quan. Cô ấy thi đại học X ngành y, là thủ khoa lần này của chúng tôi.

“Không có gì.” Cô ấy đi lên song song với tôi, “Cám ơn cậu.”

“A?”

Cô ấy có vẻ rất khác lạ so với mấy năm học. “Ba năm này, cậu giúp mình rất nhiều. Nếu..... ở trung học mình có bạn bè, chính là cậu.”

Tôi quả thực có chút thụ sủng nhược kinh. “Đâu có.”

“Mình biết con người của mình rất khó ở chung.” Cô ấy cười cười, “Cậu không phải vẫn cho rằng mình là quái nhân sao?”

“Ừm, cậu có chút quái gở,”

“Chỉ một chút?” Cô ấy lộ ra biểu tình thoải mái rất ít rất ít gặp, tiếp theo thu liễm, hơi hơi nhăn mi, “Không biết sao, thi xong rồi, có chút mất mát, giống như lập tức trống rỗng.”

Cô ấy nhìn có chút mịt mờ, tôi thở ra một hơi. “Mục tiêu đạt tới thì có chút mất mát, có mục tiêu mới sẽ không sao.”

“Mình muốn thi nghiên cứu sinh,” Mịt mờ nháy mắt biến mất, cô ấy kiên định nói, lại khôi phục bản sắc “cuồng học tập”, “Mình sẽ lấy học bổng, tiếp tục học. Nếu gánh nặng nhà mình khá hơn, sẽ nghĩ biện pháp xuất ngoại đào tạo chuyên sâu.”

Tôi đổ mồ hôi, xem người ta có chí hướng cao nha, dường như mình không có lý tưởng! “Chúc cậu tiền đồ sáng lạn.”

“Cám ơn.” Cô ấy khẽ gật đầu. Lúc này chúng tôi đã đi trở về hội trường, rẽ hai hướng về chỗ ngồi của mình.

“Tuệ Na!” Tôi gọi. Cô ấy nghe tiếng quay đầu. Tôi thành khẩn nói: “Có đôi khi, cậu đi quá nhanh, thỉnh thoảng lười một chút đi. Chú ý thân thể.”

Cô ấy lại gật gật đầu, nở nụ cười. “Cám ơn, mình đã biết. Có rảnh thường liên lạc nha.”

Nhìn bóng dáng của cô ấy; Ừm, bạn bè, chúc phúc cậu! Một đường đi tốt!

Tan hội, mọi người cười đùa ra khỏi trường.

Vừa ra khỏi cổng trường liền thấy anh ấy – dưới những gốc cây âm u, Trình Định Doãn cùng Phan Vân đứng ở nơi đó, nhìn chúng tôi đi ra.

Các bạn học ái muội cười, động thủ đem tôi cùng Trần Kỳ đẩy ra ngoài. Lí Phái Nhã hưng phấn vẽ mặt đỏ bừng, dùng sức làm tư thế cổ lên với tôi.

Trần Kỳ nhún nhún vai, thoải mái đi qua, thoải mái chào hỏi, sau đó đề nghị tìm quán nước ăn uống gì đó.

Tôi theo ở phía sau, nhìn Trình Định Doãn, tâm thẳng thần nhảy dựng lên.

Tôi biết lúc này đây có gì đó không giống, ánh mắt của anh hôm nay trực tiếp rất nhiều, cảm giác được anh đang vạch trần sự mờ mịt trong mối quan hệ của chúng tôi. Tựa hồ, một thứ gì đó trở nên rõ ràng. Tôi tránh khỏi ánh mắt anh, có chút lo lắng, có chút chờ mong.

Bốn người đi trên đường, thực khéo gặp Quan Phong, anh ta cười hì hì dừng xe máy đi qua, vì thế biến thành năm người đi.

Chúng tôi đi đến một quán trà lạnh, chính là nơi hai năm trước tôi cùng với Lí Phái Nhã, Liêu Hương Hương ba người tới, sau đó gặp Trình Định Doãn. Tôi ngẩng đầu nhìn nhìn anh, không biết anh còn nhớ không. Anh mỉm cười với tôi, cho nên tôi đã biết đáp án.

Quan Phong rất hào sảng kêu một đồng lớn thức ăn, bắt đầu cao giọng lên tiếng, oán giận cuộc sống quân giáo khô khan cỡ nào, huấn luyện viên đáng ghét cỡ nào, nói tới huấn luyện gian khổ, lại bàn đến tổ quốc sơn xuyên rộng lớn, sau đó nói tới mỹ nữ.

“..... Hắc! Cho nên nói, con gái phương bắc vừa hoạt bát lại hào sảng! Mỹ nữ thật sự là nhiều, lại hào phóng đáng yêu.....” Làn da phơi nắng ngăm đen cùng hàm răng trắng sáng, một năm không thấy anh ta giống như thay đổi một ít, không thấy hơi thở âm trầm mà lại như ánh mặt trời.

Trên cơ bản vẫn là Quan Phong thao thao bất tuyệt, Trình Định Doãn cùng Phan Vân chen vào không lọt, nhìn ánh mắt anh càng ngày càng không quá thân thiết. Tình huống này làm cho tôi cười thầm.

Trần Kỳ tựa hồ cảm thấy rất hứng thú, càng không ngừng truy vấn. Kỳ thật tôi nghe cũng thấy rất thú vị, những việc này đối với chúng tôi mà nói thật là rất mới mẻ. Nhưng hai nam sĩ khác hiển nhiên không cho rằng như vậy, nụ cười ôn hòa của Phan Vân dần dần không còn, Trình Định Doãn đã sớm trầm mặt.

“A, nhiều chuyện thú vị như vậy, thật sự là nói ba ngày ba đêm cũng không xong.” Quan Phong mồm to uống chén trà lạnh, “Không bằng lại kêu thêm chén trà, chúng ta tán gẫu tiếp.” Anh ta lại càng nói càng vui vẻ.

“Không cần đâu, cậu đã sắp uống hết nước trà trong tiệm này rồi.” Trình Định Doãn lạnh lùng ôm ngực.

“Nào có? Trà còn nhiều.” Quan Phong cười, đột nhiên nhớ tới đến gì đó hỏi Trần Kỳ: “Kì Kỳ, em thi hình như không phải trường ở Bắc Kinh, là Thiên Tân phải không? Ha ha a.....”

Phan Vân cười lập tức có chút khó.

“Đúng vậy, nghe nói Bắc Kinh mùa hè rất nóng, em không muốn đi.” Đem bốc đồng nói tiêu sái như thế, chỉ có Trần Kỳ, “Em muốn đi đến một trường học không có người quen. Muốn gặp mặt phải đi một chuyến mới có ý tứ, cả ngày gặp nhau phiền lắm.”

Phan Vân nhìn cô mỉm cười, trong mắt tràn ngập bao dung cùng sủng nịch. Aiz, xem ra bọn họ còn lâu lắm!

Quan Phong cười nhạt, sau đó chuyển hướng tới. “A Tinh muội muội, thi xong thì đi chơi một chút đi, Quan ca biết rất nhiều nơi thú vị nha, làm hướng dẫn viên miễn phí của em thế nào?”

Trình Định Doãn thay tôi cự tuyệt: “Không cần, cậu khó được trở về vài ngày, không đi gặp đám anh em tốt sao?”

“Về sau còn có thời gian, bây giờ đương nhiên là A Tinh muội muội quan trọng hơn!” Quan Phong thò người ra tới gần tôi, “Nghe nói có bộ phim điện ảnh rất kích thích nha, chúng ta đi xem đi? Đi thôi.”

“Cô ấy không có hứng thú.” Trình Định Doãn nghiêng người che trước mặt tôi.

Hai người lại bắt đầu giằng co, ánh mắt trở nên âm trầm mà nguy hiểm. Mùi thuốc súng nồng đậm.

Đóng băng ba thước, đầu phải lạnh một ngày, kỳ vọng bọn họ biến thành huynh đệ thân mật là không có khả năng. Trần Kỳ thấy nhưng không thể trách đời tầm mắt, tôi cúi đầu ăn quy linh cao, Phan Vân nắm chắc thời cơ nói chuyện cùng Trần Kỳ.

Trình Định Doãn bỏ qua một bên, nhìn tôi, “A Tinh, chúng ta đi trước được rồi chứ? Đến công viên một chút?”

Anh..... Rốt cục gợn gàng dứt khoát nói, làm cho tôi đỏ mặt.

“Này này này! Cậu muốn đi thì đi, đừng lôi A Tinh đi..... Oa! A Tinh muội muội, em không cho anh mặt mũi như vậy hả? Thật sự là.....” Quan Phong nói.

Tôi áy náy cười, đứng dậy. Thật ngại, lúc này đương nhiên là tình yêu ưu tiên, việc khác bỏ qua một bên.

“Thật sự phải đi a?” Quan Phong vẽ mặt thất vọng, “Được rồi, A Tinh muội muội, lần khác đi chơi nha. Như vậy Kì Kì a, hai chúng ta tán gẫu lâu một chút đi? Phan Vân, cậu có việc gì hay không? Có việc có thể đi trước, đừng lo.” Anh ta giống như càng ngày càng kiêu ngạo.

“Tôi không có chuyện gì.” Phan Vân vẫn có thể cười dịu dàng như thế, thực làm cho người ta bội phục.

Trình Định Doãn lắc đầu, cùng tôi đi tới cửa, thỉnh thoảng nghe phía sau –

“Thật ngại, em muốn nói chuyện với Phan Vân.” Tiếng nói thanh thúy của Trần Kì vang lên, “Quan ca, anh thanh toán đi trước đi, ở chỗ này thật chướng mắt.” Rõ ràng! Tuyệt!

Quan Phong suy sụp hạ mặt!

Trình Định Doãn cười to ra tiếng, tôi cũng buồn cười, đi theo anh một đường cười ra cửa.

Cười xong tôi ngược mắt, gặp phải ánh mắt anh chăm chú nhìn, lập tức dời đi. Hai người cũng không nói chuyện, sóng vai đi vào công viên nhỏ kế bên. Tìm một góc ngọc lan, ngồi xuống dưới cây cối rậm rạp.

Gió nhẹ lướt qua chúng tôi, mang theo hơi thở tươi mát của rừng cây, còn có hơi thở của anh. Tôi cúi đầu ngồi, vươn tay bắt mấy cọng cỏ.

Dịu dàng, anh vuốt tóc tôi, giống như có điện, một cảm giác run rẩy từ đỉnh đầu truyền khắp toàn thân. “Vẫn giống trẻ con.” Giống như thờ dài nói nhỏ.

Ta ngẩng mạnh đầu, “Em mới không phải, đã 19 tuổi, chỉ nhỏ hơn anh một tuổi thôi!” Nói cái gì tôi giống trẻ con? Mẹ đã nói tư tưởng của tôi đã rất trưởng thành.

“Đúng, đúng, đúng!” Anh nở nụ cười, “Em là người lớn.” Tay anh vẫn đặt trên tóc tôi, quần quít lấy sợi tóc bên áo choàng của tôi, độ ấm nóng truyền tới.

Tôi nhìn anh, khăn trương cùng chờ mong tràn đầy trong lòng. Đột nhiên nhớ lại trước đây, tôi cuối cùng cũng tìm ra quà sinh nhật ba mẹ cho tôi giấu ở nơi nào, vụng trộm lấy ra nghiên cứu một phen, đoán bên trong là cái gì, nhưng nhất định nhìn xuống không mở ra. Đợi đến ngày sinh nhật, mới dưới cái nhìn chăm chú của người nhà mở đáp án. Phá lệ

có loại chờ mong khoái hoạt, lạng lẽ vui mừng đã lâu, khi mở ra thời điểm nhìn thấy kết quả như tôi đoán hoặc còn tốt hơn dự đoán của tôi, lại là một loại vui sướng.

Hiện tại, đến thời điểm mở lễ vật rồi sao?

Trong lòng đã mơ hồ có dự cảm, cho nên, khi anh đến gần, tôi rất tự nhiên nhắm hai mắt lại. Không tiếng động, chân động, say lòng người, tâm động rất nhỏ, là tiếng hoa nở.

Tình yêu, có phải sẽ xuất hiện hay không?

Khi anh buông ra, chúng anh nhìn mắt đối phương, trong mắt, thấy được gì đó giống nhau, vì thế tôi cắn môi nở nụ cười, e lệ cúi đầu.

Tay anh hạ xuống, cầm tay tôi, tôi ngạc nhiên phát hiện, tay anh đồ mồ hôi, như tôi. Hai người nhìn nhau cười, khăn trương bất giác biến mất.

Nhưng vẫn có chút không quen, vì thế hai tay tôi nắm chặt tay anh, dùng sức vẫy vẫy, lại khẽ động dẩy bẻ bẻ. Ừm, tốt hơn nhiều, cái này thuận tay.

Anh thiếu chút nữa nghiêng ngã, lấy một tay kia bắt lấy thân cây mới đứng vững.

Đón nhận ánh mắt khó hiểu của anh, tôi giải thích: “Khi em tắm nước lạnh, ngón tay đụng tới nước đều cảm thấy lạnh, mỗi lần ướt tới khuỷu tay liền không dám đi xuống tắm. Vào lúc này, không bằng mở mạnh vòi hoa sen, lập tức đem nước lạnh đổ vào người, như vậy dễ dàng hơn nhiều.” Đạo lý giống nhau, giải thích chắc được nhỉ?

Ánh mắt của anh càng kỳ quái, xem ra trong lúc nhất thời tư duy khó có thể giống tôi. Ha ha, không sao, thời gian còn nhiều mà, đủ để chúng tôi hiểu biết nhau, chúng tôi còn trẻ a!

Bỗng dừng tựa đầu vào vai anh, tôi cười rất vui vẻ. Ha ha, tôi thật sự là may mắn, có được thật nhiều thật nhiều thứ quý giá!

Càng may mắn là, chúng tôi rất sớm học cách quý trọng.

Lời cuối sách

Cái gọi là chụp tha, là chưa trưởng thành bắt chước người lớn chơi trò yêu đương. Chụp tức là tìm kiếm bạn chơi, tiếp đó là tha, dắt nhau vượt qua một khoảng thời gian, ngoại trừ một đoạn trí nhớ hoặc ghi lại, cái gì cũng không có.

Anh cho tới bây giờ không nghĩ tới mình sẽ yêu sớm, loại trò chơi này đối với anh mà nói quá ngây thơ.

Rất kỳ quái, anh cùng với Quan Phong là người tương tự như vậy, được đánh giá hoặc đối đãi lại khác nhau hoàn toàn. Quan Phong thật sự rất giống anh, cho nên mới phá lệ tương xứng. Hai người đều đối với thế giới này có chút không kiên nhẫn, Quan Phong dùng phương thức phản nghịch, anh lấy thành tích tốt đổi lấy tự do cùng phương tiện, giống nhau, chỉ là anh có chút hiểu được cách làm tốt.

Sau đó anh trở thành học sinh vĩ đại trong mắt mọi người, giấu sự không kiên nhẫn cùng bạc tình dưới vẻ ngoài tao nhã, có thể ngay cả bạn bè tốt nhất cũng không biết.

Ánh mắt sùng bái ái mộ đối anh một chút cũng không xa lạ, từ nhỏ nhìn đến lớn anh đã nhìn chán. Cho dù ánh mắt cô gái kia đặc biệt trong suốt, anh cũng không muốn để ý tới, chờ cô ta có dũng khí trực tiếp biểu đạt lại đi xử lý là được.

Hơi làm cho anh ngoài ý muốn, là Trần Kỳ lại tiếp nhận cùng yêu thích cô ấy. Người ngoài chỉ sợ rất khó nhìn ra, Trần Kỳ cũng là người rất lạnh nhạt, khó thân cận với một người như thế. Nhưng chuyện này không liên quan đến anh, chỉ cần cô gái kia không tìm anh, cô ấy muốn thâm mến là chuyện của cô ấy.

Nhưng thời gian có ma lực, nếu một người dùng ánh mắt này nhìn bạn suốt một năm, bạn sẽ không thể dễ dàng xem nhẹ.

Đúng vậy, cô gái có nụ cười đáng yêu hồn nhiên giống cô vậy khó làm cho người ta bài xích. Dần dần, anh còn chưa nhận thấy được, không kiên nhẫn đã chuyển thành thói quen, không thể phủ nhận, còn ần ần sinh ra sung sướng, dù sao tâm hư vinh mỗi người đều có. Tuy rằng

không biết cô ấy có nhìn thấy rốt cuộc có phải diện mạo chân thật của anh hay không, nhưng dưới loại ánh mắt đó, rất khó giả vờ.

Tiếp đó, dưới tình huống ngẫu nhiên, cùng cô gái kia mặt đối mặt. Cô có thể không biết anh luôn kìm nén xúc động muốn cười to.

Chưa thấy qua..... Người kỳ lạ như vậy! Ngốc làm cho người ta gây cười, giống một con thỏ chân kinh, căng thẳng liền kích động thất thố, vì xấu mặt mà hiển lộ xấu hổ cùng ảo não. Về mặt là thứ không thể tin nhất, nhưng về mặt cô gái kia hoàn toàn có thể phản ánh nội tâm, nhìn lại cảm thấy..... Đáng yêu. Kỳ quái, anh không cảm thấy không kiên nhẫn, ngược lại có chút sung sướng. Nhưng cô vẫn như vậy, cô có trí tuệ, nhưng khi gặp anh lại không đem ra được. Khi nhìn thấy anh luôn có vẻ ngây ngốc, kích động đến đỏ mặt — mà việc này không hiểu sao lại làm cho anh thỏa mãn.

Hai lần tình cờ gặp sau, rốt cuộc kìm không được tò mò cùng hứng thú đối với cô. Vì thế khi ban của cô tổ chức giao du, anh đi theo, từ nay về sau liền rơi vào. Cô gái kia cái gì cũng không làm, chỉ là liều mạng che giấu biểu tình mình cùng nhịn xuống không thương tâm kiên cường, thế nhưng khiến cho anh gặp hạn, chính anh cũng rất ngạc nhiên. Một người thì ra có thể khinh địch như vậy liền động tâm, cũng có lẽ, tâm của anh đã sớm rơi vào ánh mắt của cô.

Mà khi thật sự muốn tiếp cận, anh lại chần chờ.

Thật sự có thể tiếp cận sao? Hai người không giống nhau như vậy, thật sự có thể kết bạn đồng hành sao? Anh không có thói quen liên lụy cùng khát nợ, mà cô rất hồn nhiên quá yếu ớt. Như vậy có thể ở bên anh sao? Anh bảo vệ được sao? Lần đầu tiên, không tự tin đối với mình như thế. Huống hồ liền như vậy rơi vào, ít nhiều cũng không cam tâm như vậy.

Trình Định Doãn trong mắt cô là anh sao? Có thể là cô suy nghĩ ra bạch mã vương tử hay không? Cứ như vậy tới gần cô có loại ác cảm lợi dụng mê luyến của cô mà đắc tội — sau lại mới phát hiện, cô đối với anh thích nhưng không si.

Em họ Trần Kỳ cùng cô nói chuyện với nhau xong lại đưa ra một câu: “Cô ấy nói cô ấy không muốn!”

Thì ra thứ cô ấy muốn, chính là cảm giác thích một người.

Anh thực khó hiểu, nhưng sự thật tựa hồ chính là như vậy. Cô thích anh, lại không muốn yêu đương cùng anh, chính là đem trong cảm nhận đối với ảo tưởng yêu đương chiết xạ trên người anh mà thôi. “Nếu thật sự theo đuổi, sẽ hù chết cô ấy, vẫn là chờ cô ấy chân chính muốn yêu đương rồi nói sau.” Trần Kỳ cảnh cáo như vậy. [Thật lâu về sau anh mới phát giác, đây là Trần Kỳ ý xấu khuyếch đại việc này.] “Huống hồ cô ấy là người không thể phân tâm một chút, cẩn thận hại cô ấy thì không vào đại học. Ánh mắt nhìn xa một chút a, chắc anh không chỉ muốn chơi trò yêu đương một năm rưỡi chứ?”

Vấn đề thực tế như thế, anh cũng nhìn thấy được. Thất thổ lại thanh tỉnh, ngốc lại thông minh, kích động lại bất trí bị lạc, dùng ánh mắt đơn giản nhất nhìn anh, dùng tâm tình thuần nhất nhìn thấu thế giới này, cô gái kỳ lạ như vậy a.

Sau đó, đổi thành anh nhìn cô. Nhìn cô gần hai năm, nhìn cô sống khoái hoạt, khoái hoạt lấy ánh mắt đuổi theo anh. Tình hình này càng thêm kỳ lạ, cô lại cảm thấy đương nhiên, mà anh, thế nhưng cũng khiến cho nó như vậy.

Bởi vì anh không dám. Nhỏ như vậy. Tinh thuần như một đứa trẻ, mềm mại như hoa chưa nở, anh ngay cả quấy nhiễu cũng không dám, có thể nào tùy tay liền hái xuống?

Không có biện pháp, nếu cần thời gian, như vậy anh cũng có thể có tính nhẫn nại.

Chỉ là không dự đoán được, anh lại nhớ cô như vậy.

Nhất là một năm rời nhà học đại học kia, thấy người khác có đôi có cặp hoặc là tìm tìm kiếm kiếm, anh mỉm cười bàng quan, chỉ khiến nhung nhớ như lửa đốt. Ánh mắt hơi u buồn càng thêm hấp dẫn nhóm con gái chú ý, trong đó có người đủ điều kiện làm cho anh động tâm, anh lại mỗi ngày mang theo cái móc chìa khóa công tử chuột kỳ quái, mỗi đêm nhớ cô.

Ngày đó, trong lúc vô ý nghe thấy bài hát đang thịnh hành –“Đều là lỗi của em, là em yêu thương anh, làm cho anh bất tri bất giác thỏa mãn hư vinh được yêu.....” Không khỏi khẽ cười, a, thì ra người giống anh như vậy cũng không thiếu đâu.

Mỗi lần gặp mặt cũng không như anh kỳ vọng. Thật sự, uổng xưng là thông minh nhưng anh đối với cô lại phi thường ngốc, anh có thể chủ đạo hội nghị, đối với mấy nghìn người chậm rãi mà nói, nhưng cùng cô ở cạnh nhau lại lấy trăm mặc chiếm đa số.

Vĩnh viễn không thể đoán trước ở bên cô sẽ là tình huống gì, rõ ràng nhưng nhớ lâu ngày, lại chỉ có thể nói hươu nói vượn. Bất giác, trong lúc nói chuyện cô lại suy nghĩ gì đó, anh căn bản vô lực nắm trong tay.

Không rõ, khi nào thì anh biến thành người bị bắt? Cô luôn nhẹ nhàng mà cười, thỏa mãn cười, không có anh cũng có thể sống rất khoái nhạc. Hai anh tâm vốn xao động ở trước mặt cô trở nên lạnh nhạt, mà cô lại nhìn không ra trong nụ cười của anh có vội vàng chờ mong.

Anh càng ngày càng lo lắng, cô lại càng lúc càng mờ nhạt.

Có thể không có người tin, anh dần sâu hơn cô nhiều lắm. Càng ngày càng sâu thêm, càng thêm thích nhìn cô thất thố mặt đỏ, thích nhìn cô để ý dáng vẻ của anh, cũng bắt đầu sợ hãi cô không còn thích anh, sẽ lạnh nhạt đi, sợ có người phát hiện cái tốt của cô mà giành đến trước.

Cô là khối ngọc thô, anh vội vã muốn đem giấu. Nhưng Trần Kỳ cùng Quan Phong làm rối lên, ngay cả chính cô cũng vẫn hồn nhiên không thấy, bảo anh làm sao dám “ra tay”?

Aiz, cô không nóng nảy, thật sự không vội, người gấp là anh.

Anh mới là người vất vả! Muốn chặt chẽ giữ lấy cô, lại muốn cho cô tự do.

Anh vẫn không rõ lắm cô có thấy anh thật hay không, nhưng cô có một đôi mắt trong suốt bao dung, tò mò nhìn thế giới của anh, hơn nữa có thể nhanh chóng tiếp nhận, mà anh vô lực kháng cự ánh mắt của cô. Tương lai như thế nào rất khó nói, anh chỉ khẳng định — tuyệt đối không thể mất cô!

Có một ngày anh sẽ nói cho cô: Kỳ thật, anh cũng không thích chơi bóng rổ, đơn giản là cô thường ở xa xa nhìn, cho nên anh mới chơi. Anh biết anh sẽ tiếp tục chờ, cho dù là hiện tại, có thể ở trường đại học nắm tay cô chín tháng, anh cũng chưa đạt tới chung điểm. Hoa nở, nhưng cách ngày kết quả còn một khoảng thời gian dài. Cái cô gái mở to mắt vô tà mới nhìn thế giới kia, cực kì hưởng thụ quá trình yêu đương chậm rì rì, chẳng lẽ anh có thể bởi vì nóng vội mà hái xuống quả chưa chín sao?

Cho nên, anh chờ đợi. Anh biết cô có chút đồng tình với Phan Vân, hừ, chẳng lẽ anh thoải mái hơn Phan Vân sao? Anh sẽ chờ. Kiên nhẫn chờ đợi không phải lãng phí thời gian, mà là sản xuất. Chính là, chỉ mong, đừng quá lâu. Aiz –

---END---

Table of Contents

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Lời cuối sách](#)

Table of Contents

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Lời cuối sách</u>